

Mật mã cuối cùng

Contents

Mật mã cuối cùng	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	7
3. – Chương 3	13
4. – Chương 4	18
5. – Chương 5	23
6. – Chương 6	30
7. – Chương 7	35
8. – Chương 8	43
9. – Chương 9	49
10. – Chương 10	54
11. – Chương 11	60
12. – Chương 12	69
13. – Chương 13	75
14. – Chương 14	80
15. – Chương 15	86
16. – Chương 16	96
17. – Chương 17(end)	105
18. – Ngoại Truyện	112

Mật mã cuối cùng

Giới thiệu

Tác giả: Ry Hanna (Lê Quỳnh) Thể loại: Truyện hài, học đường, ngược tâm. . . Tóm tắt truyện: Xô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ma-cuoi-cung>

1. – Chương 1

Chiều tắt nắng, cũng là phút đăng quang của những ngọn đèn đường. Theo sau đó là tiếng trống trường Mạn Thanh vang lên đều đều. Từ bốn phía học sinh thi nhau đổ về cổng trường, một viễn cảnh thật quen mắt.

Bên cạnh dòng người hối hả, tôi chậm chạp đạp xe về nhà. Ngang qua một tiệm tạp hóa nhỏ, nhân tiện tạt vào mua ít bột cùng vài quả trứng về làm bánh rồi tiếp tục đông thẳng. Trên đỉnh đầu vẫn vang lên câu ca quen thuộc của một bài hát, được phát ra đều đều từ chiếc MP3 cũ. Cơ mà lại chẳng nghe lọt tai câu nào. Vốn dĩ quần quanh trong tâm trí tôi là số “ba” to tướng, nằm chình ịch trong ô điểm của tờ kiểm tra toán. Nhục nhã, tôi vội vồ lấy nó toan nhét vào cặp thì...

-Trời ơi, bài kiểm tra toán dễ thế mà mày làm được có ba điểm thôi á? Con ngu này, nhìn xem tao còn được hẳn chín cơ đấy. – Nói xong nó còn tiện tay cầm bài thi của tôi lên gờ cho cả lớp xem nữa chứ. Gìùm ... Tên chết bầm, ai mượn người xen vào.

-Thằng ngu này, bài dễ thế này mà mày “được có” chín thôi á? Sao không được hẳn mười luôn đi. – Tôi “đốp” lại.

-Vâng, là tao không được mười. Nhưng vẫn “hơn hẳn” một số người. – nó khinh khỉnh nhìn tôi nói. Trông cái dáng vẻ tự cao tự đại tự mãn kia của nó mà tôi chỉ muốn nhào đến túm tóc lôi xuống mà “trà” ra đất. Song rút díp tắng thẳng vào mặt nó cho bõ tức. Dẫu rằng máu đã dồn lên tận não, huyết áp cũng theo đó mà tăng cao, nhưng tôi vẫn phải cắn răng mà rít lên từng câu từng chữ với nó vì không muốn mình bị đau tim đột suất, rồi lên cơn đột quỵ mà “ngã vật” ra đây. Ấy là tôi xem phim thì thấy thế!

-Trả-đây-cho-tao-nhanh!!! – Tôi nói như rít qua kẽ răng, “nhẹ nhàng” nhả từng âm tiết khàn khàn mang “đậm” mùi sát khí.

Vậy mà nó chẳng có vẻ gì là sợ cả, lại còn cứ đứng vênh mặt lên nhìn tôi ra chiều thách đố. Song, đưa tờ giấy lên trên cao, mồm “ngoác” ra đến tận mang tai mà hét thật to:

-Tao cứ không trả đây, mày làm gì được tao nào?

-Đừng tưởng ở đây có “khán giả” thì tao không dám làm gì mày! – Tôi cảnh cáo.

-Cứ cho là không có “khán giả” đi chẳng nữa thì mày cũng chẳng làm gì được tao đâu Việt An ạ!

-Thật? – Tôi hỏi lại để biết rằng mình không nghe nhầm và để mở màn ột trận đánh lớn “giữa lớp”.

-Thật! – Đáp lại tôi là một dáng vẻ đứng đưng như muốn “chọc điên” người khác của nó. Một điều nhin bằng chín điều lành, nhưng mà nhin quá thì càng “tạo đà” cho nó làm tới. Nghĩ rồi, tôi chẳng thêm nhin nó nữa. Chống tay xuống ghế, tôi nhảy phốc lên bàn túm lấy cổ áo nó rồi giang tay ra giành lại tờ giấy kiểm tra nhưng... thất bại. Nó đưa tờ giấy ra sau lưng nhìn tôi cười khẩy. “Ái chà! Khinh chị à?” tôi cúi xuống chuẩn bị tư thế “chộp” được tờ giấy thì nó lại gờ lên cao, tôi lại theo lên cao, nó đưa sang trái, tôi theo sang trái, nó đưa sang phải, tôi theo sang phải, nó đưa ra đằng sau, tôi cũng theo đó mà “nhòai” người ra đằng sau, nó lại hạ xuống, tôi cũng cúi người cố “giành giật”. Cứ thế nó quay tờ giấy mòng mòng làm cho đầu óc tôi cũng mụ mẫm theo. Điên máu!

-Việt An này, tao vẫn biết là mày thích tao. Nhưng mà có cần phải làm quá lên như thế không? Kiểm một cái lý do củ chuối để mà cứ “nhào” đến ôm tao giữa thanh thiên bạch nhật, giữa đường, giữa chợ, giữa lớp, giữa chốn đông người thế này à? Thật là không thể ngờ được rằng bao năm qua mình lại làm bạn với một “con dê”! – Nó khẽ lắc đầu rồi nhìn tôi “phun” ra những lời “trăng trời” cuối cùng.

.
. .
.

-Ha ha ha... Ha ha ha... – Thật tình... mấy thằng quỷ lớp tôi dễ thương hết biết luôn. Cười gì mà nghe cứ như kiểu “bò rống” ấy.

Tách – Cho xin một tấm ảnh nhá.

Ánh sáng màu trắng khê khàng lóe lên giữa lớp, thêm cả giọng nói “du dương” thích “ăn tông” vang lên làm tôi hoảng kinh, vội cúi đầu nhìn lại mình. Cũng chẳng oan tẹo nào. Ai đời một đứa con gái “thùy mị nét na” như tôi mà lại chơi đánh đu trên người một thằng con trai giữa lớp. Đúng là chẳng ra sao! Khổ nỗi, đã lỡ leo lên lưng cộp rồi mà bây giờ còn “lồm cồm” bò xuống thì mất mặt lắm. Không có lỗi để chui luôn á! Nhưng mà giờ không xuống không được cơ, nhờ chẳng may tụi nó cao hứng làm thêm mấy kiểu nữa rồi úp lên diễn đàm trường chắc lúc đó tôi chỉ còn nước “chặt đầu” đem cắt vào cặp, mình thì “lết” cái thân tàn ma dại đến lớp để học thôi quá! Nhưng mà nhảy xuống bây giờ càng không được, bởi vì cái thằng điên này nó sẽ lại tiếp tục tự mãn, tự phong vương ình rồi thì coi thường tôi. Hơn nữa bài kiểm tra tôi còn chưa cướp lại, chẳng nhẽ lại chịu nhục để nó bêu diếu thêm lần nữa à? Nhục thế là đủ rồi!

-Mày mà còn không buông tao ra là ngày mai nổi tiếng toàn trường đấy con. – Nó dùng hai tay của mình khó nhọc gỡ tôi ra như đang cố gỡ một “con đĩa” “bám dính” lên người nó.

“Mày tưởng tao thích lắm ấy”. Tôi lăm bằm trong cổ họng rồi nở một nụ cười đều, rút tay về, ngang qua gáy nó nhân tiện tôi tóm lấy một nắm tóc, vận nội công giật thật mạnh cho bõ tức. Chàng ta đau quá gào ầm lên, đẩy tôi ra rồi ôm lấy đầu. Nhân lúc nó không đề phòng, tôi giật lại tờ kiểm tra. Xong xuôi, hạ cách trên cái bàn quen thuộc. Mặc kệ lũ “quạ” trong lớp kêu gào, mặc kệ Trần Tiến – Thằng điên đầy kêu đau, tôi ung dung cắt nó vào cặp. Nhưng... đâu đó tôi thấy có người đang dõi theo mình. Quay phắt đầu lại, tôi bắt gặp đôi mắt nâu cùng cái nhếch môi được gói ghém trong một khuôn mặt thanh tú chỉ điểm nơi này.

Lúc nào cũng vậy. Đối với cậu ta tôi học giỏi, học kém, hiền lành hay quậy phá thì chung quy cũng chỉ nhận những cái nhìn khinh bỉ. Mà tận sâu trong đôi mắt ấy là sự căm ghét đến cùng kiệt...

.

.

.

-Ê! Ê! Á...

Hoảng hồn, tôi nghe tim mình ngừng đập mấy giây. Chiếc xe trước mặt thắng gấp, có thể thấy cả khói bốc lên, bánh xe cổ đảo thêm vài vòng rồi dừng phía trước, tiếp đó là đôi giày thể thao đạp nhẹ lên mặt đường cố định vị trí cuối cùng của xe. Chủ nhân của nó là một thằng con trai cao ngất ngưỡng, với mái tóc nâu hơi rối, khuôn mặt cau có hầm hầm đi về phía tôi. Xanh mặt, tôi vội rút headphone ra cất tiếng chào hân.

-Xiếc hả bạn?

-Xiếc khỉ! Biết đi xe không? Đi gì mà như ăn cướp thế! Đã không đi được thì đừng có cố, xuống dắt bộ đi cho an toàn. Đi đứng cái kiểu ấy có ngày “chết sớm”. – Hắn nhả mặt nhìn tôi “dạy dỗ”. Song, khoanh hai tay trước ngực, quay đầu đi hướng khác đắc ý rung vai.

Nhìn cái điệu bộ hách dịch ấy của hắn mà tôi tức “trào máu”. Nom mặt mũi tướng tá vậy, quá lắm cũng chỉ hơn tôi có vài tuổi là cùng. Thế mà còn bày đặc ở đó “ngoác” miệng ra dạy đời người khác nữa. Diên máu!

Tôi đang tính mở miệng “quạt” cho cái tên điên ấy một trận thì tự dưng hắn lại quay đầu về nhìn cái giỏ xe đạp, nơi để mấy thứ linh tinh mà tôi vừa mới mua ban nãy. Rồi cứ gật gù cái đầu ra vẻ đã hiểu chuyện, khước môi thì giật giật. Tiếp đó là quai hàm bạch ra, đôi vai run lên cười như điên như dại.

Oh My God! Cái gì vậy trời? Tôi ngây người đứng nhìn hắn cười, mà chẳng hiểu cái mô tê gì cả. Tự nhiên đứng giữa đường giữa chợ “phố” hăm rặng trâu ra, trông không khác gì một con “đuôi ươi”. Thần kinh nặng! Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Dại gì mà đứng đây cho người ta nghĩ rằng tôi với hắn cùng “đào trại”. Nhờ chẳng may người ta hiểu nhầm, chạy đến “gông” cổ tôi lại... thật là chẳng còn gì khôn khéo bằng.

Song, tôi sốc lại balo, chuẩn bị nâng gót ngọc dời đi thì đột nhiên hắn dang tay ra chặn đầu xe của tôi lại, nín cười nói:

-Nhóc này, anh nói thật nhé. Mấy cái trò mà đưng xe ấy ấy, nó cũ lắm rồi. Phim Hàn chiếu mãi, nhảm lắm em không nghĩ ra được cái nào khác hay hơn à?

Tôi “á” lên một tiếng ngớ ngẩn. Hãi kinh, bước thụt lùi về sau hai bước. Không dám tin vào tai mình.

Hắn có vẻ ngạc nhiên về biểu hiện của tôi nhưng rồi cũng chỉ là thoáng qua. Và lại bắt đầu độc thoại.

-Hử... Mà này anh đây không thích mấy thứ đồ ngọt đâu. Em nên đổi sang món khác đi, may ra anh sẽ nghĩ lại. Khổ thể đấy, đẹp trai nó khổ thể đấy, đi đến đâu cũng có vệ tinh vây quanh. Chẹp chẹp... Nhìn em còn nhỏ như vậy, chắc cũng mới học cấp hai thôi nhỉ? Thôi về nhà lo học hành đàng hoàng đi! Đừng có bắt trước người ta ra đường “chặn xe” làm quen trai đẹp nữa. – Vừa nói, anh ta vừa đưa tay lên sờ sờ mặt mình, chớp mắt nói.

“Ôi kinh! Cái ngữ gì thế này??? Ai là học sinh cấp hai hả? Tôi là học sinh cấp ba đấy! Học lớp 10 rồi đấy! Nhìn này, tôi còn đang mặc trên người bộ đồng phục trường Mạn Thanh đây này. Trường Mạn Thanh là trường cấp ba đấy! Hơn nữa, tuy mặt mũi tôi có đôi nét hơi “trẻ trâu” một tẹo nhưng cũng đâu đến nỗi bị ví như học sinh cấp hai. Còn nữa, cái gì mà “Nhìn em còn nhỏ như vậy”? Tôi thế này là lớn lắm rồi đấy! Anh ta không biết sao? Lady Gaga cũng chỉ cao có 1m55 thôi. Tôi như vậy là lớn lắm rồi đấy. Tức quá!!! Tên này đúng là đui mù mà !”

Tôi nhìn anh ta nhẩn mặt nghĩ, thở hắt ra một cái nhưng rồi cũng chẳng thèm nói gì. Thôi cứ coi như là mình đang xem “xiếc khỉ” vậy. Bỏ đi!

-Á – Như nhớ ra điều gì đó, anh ta gằm lên rồi tiếp tục nói một hơi dài. – Chết rồi... không được, tuyệt đối không được. – Mỗi một câu “không được” là một cái quay đầu. Cái tên “gàn dở” ấy cứ ngoe nguẩy cái đầu sang bên này rồi sang bên kia nói với giọng thất thiểu. – Này nhóc, anh có bạn gái rồi, nên... cái mớ bột bánh này... xin lỗi, anh không nhận được đâu. Bởi vì như vậy anh sẽ cảm thấy có lỗi với bạn gái của mình. Có thắc mắc muốn biết không? Bật mí nhé! Bởi vì... anh đây là một người chung tình mà ha ha ha...

Tên này... chắc lúc mang thai hắn, mẹ hắn “hay đi chèo cây” dữ lắm ấy. Chứ không sao mà lại “sản xuất” ra một tên điên như vậy. Mà sao chèo cây kiểu gì giỏi vậy ta? Sao không sảy thai nhỉ? Nếu mà sảy thai thì tôi đâu có phải đứng đây nghe hắn cảm râm. Điên quá đi mất!!!

Tôi đảo mắt một vòng nhìn cái tên “anh đây” từ đầu đến chân. Thì là... cũng có chút nhan sắc, mắt đen, mũi cao, môi hồng, da trắng, tóc nâu bầy đặc chải rối cho nó “kiểu cách”. Trông không khác con chó lông “sù” là mấy, ừm... so với Trần Tiến có vẻ đẹp trai hơn... Ôn trời là nó không biết điều này, chứ không nó nhào vào bóp cổ tôi chết mất. Mà mặc kệ đi, ba cái vụ “nhan sắc” đó bây giờ không phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là tôi phải sử cái tên “anh đây” này đã. Khịt mũi một cái, trong đầu liền “bật” ra chò vui, để trả thù ấy mà! Hay rồi “anh ơi”! Lần này thì đến lần em cười “anh” rồi “anh ơi”! Cho chừa cái tội ưa chèo cây này! Cho chừa cái tội tự mãn rằng mình đẹp trai này! Cho chừa... thôi thì nhân tiện trang điểm thêm một chút cho đẹp khả khả...

Tôi đẩy lưỡi qua một bên cười ranh mãnh. Đồng thời đưa một tay ra sau bầu vào hông mình một cái thật đau, đau đến ứa nước mắt. Đau thật đấy, nhưng thôi, vì tương lại tươi sáng phía trước, nhiều đây có đáng gì. Nghĩ rồi tôi chớp chớp mắt, cố “mơ” ra cho bằng được vài giọt nước mắt. Song, chừng ra cái khuôn mặt bánh bao chiều, tôi khóc thét lên.

-Oa oa oa... Sao lại thế... oa oa oa vậy thì công sức em nghỉ cả một buổi học để đi mua chúng về để làm tặng anh còn có nghĩa lí gì đây oa oa oa ... không biết đâu, anh mà không nhận lấy nó là hôm nay em không cho anh về đâu hức hức... anh cứ liệu hồn đấy, coi chừng em đến tận nhà bạn gái anh à xem... – Rồi đứng như kịch bản, lấy gấu áo chấm nước mắt, tôi gườm gườm nhìn hắn với đôi mắt (nảy lửa) long lanh sương.

Chàng ta thì khỏi phải nói, ngạc nhiên đến mức cứ dãn mặt ra ngổ không chịu được. Sém chút nữa thì tôi đã bật cười, nhưng vì đạo diễn không cho cười nên tôi phải cố dãn trận cười nghiêng thùng đổ thúng ấy lại, để dành hơi chút còn “khoe răng”. Khả khả...

-Này, này đừng khóc. Em điên à? Đã bảo là đừng khóc mà sao càng gào to thế? Ai đi ngang qua không biết lại nghĩ tôi “đá” em đấy.

-Hức hức (mình giỏi thật) cũng như nhau cả thôi. Oa oa oa...- “Vừa đi vừa khóc” tôi tiến đến giật giật áo hắn nhân tiện xách theo “đồ nghề” để lên gacbag xe đạp.

-Bỏ tay ra, đừng có giật nữa giãn hết áo rồi. Đã bảo là không được khóc nữa mà. Im đi. – Hấn xanh mặt nhìn tôi như nhìn một con điên (người mới điên ấy)

“Cố nặn” ra ình khuôn mặt méo mó nhất. Tôi chỉ chỉ vào bịch bột, may sao hấn chịu hiểu.

-Gừmm. Thấy em tội, tôi “miễn cưỡng nhận” là được chứ gì?

-Đây là anh nói đấy nhé. Không được nuốt lời đâu đấy. – Tôi cười sáng lạng nhìn “anh”, nụ cười “một người hâm mộ ngàn người đánh”, nụ cười “chìm chết cá chìm”, nụ cười dành riêng cho “anh”, một nụ cười mang đậm tà khí. “Anh ơi” là “anh”, lần này người chết chắc rồi.

-Này... em tính làm gì? – Hấn tỏ ngạc nhiên khi thấy tôi thay đổi thái độ quá nhanh rồi cũng học đòi bước thụt lùi về sau.

-Em có định làm gì đâu! Anh nhìn này, em chỉ tính đưa bịch bột này cho anh thôi mà. – Tôi biện minh. Hứ hờn, sém chút nữa là bại lộ, mình thật là... sơ suất qua đi mất.

-Được rồi, thì đưa đây. Anh thấy em tội nên mới nhận đấy, “nể lắm” anh mới nhận đấy. Em phải biết rằng: được anh nhận quà là “phúc ba đời” của em đấy. Phúc lắm đấy. – Hấn chìa một tay ra nhìn tôi nói với cái giọng hách dịch, ngứa dằm. Máu trong người tôi được dịp sôi lên vì tức, nhưng ngoài mặt vẫn cố tươi cười, cười, cười rồi cứ thế “phô” ra hàm răng trâu nghìn năm chưa đánh của mình ra mà cười nịnh nọt.

Tôi yếu điệu đi đến bên “anh”, lại nhẹ nhàng nở thêm một nụ cười (đểu) nữa, nuốt lại vài giọt nước mắt (cá sấu) ban nãy cố nặn ra vào trong đáy mắt. Tôi giơ bịch bột lên ngang mặt “anh” lại cười thêm cái nữa rồi dùng nội công xé toạc nó ra. Vợ vội ba quả trứng trên gacbaga xe, đập liên tiếp lên đầu “anh”. Xong xuôi, tôi chạy lại đỡ cái xe đạp của mình dậy rồi lao thẳng. Dại gì mà đứng lại đấy đợi hấn sử mình, tính mạng là quan trọng nhất mà.

-Bánh ngon anh nhỉ? Cứ từ từ mà thưởng thức nhé. Còn bây giờ thì hạ “kịch” tại đây được rồi đấy. Kha kha... kha kha...

Tiếng cười của tôi cứ vang lên trên con đường dài, bỏ mặc tiếng gầm rú của con thú hoang ở phía sau.

Bất giác tôi nhớ đến Trần Tiến, nó có cái xe máy nhưng chẳng khi nào thấy nó đi cả. Suốt ngày quăng lăn lóc ở góc nhà còn mình thì cưỡi xe đạp đi học. Nhiều lần tôi bất bình thay cái xe máy xấu số ấy nhưng nó chỉ phũ phàng mà phán một câu:

-Mày đúng là ngu quá độ mà... xem phim không thấy người ta suốt ngày ra đường “đâm nhau” song thành đôi, thành cặp rồi nên vợ, nên chồng đấy à? Tao cũng vậy thôi, phải nhanh chân đi kiếm một “con gấu” để đăng sau xe trước khi chúng nó “vơ” hết của tao!!!

Khiếp! người mà nó làm cứ như là “hàng hóa” ấy!

.
. .

Lúc tôi về đến nhà thì đã gần vào bữa tối, bao quanh nhà là mùi thức ăn thơm nức mũi. Phòng khách vắng không một bóng người, tivi tối thui, tờ báo thì gấp ngay ngắn để bên cạnh. Chắc là ba đang phụ mẹ nấu cơm trong bếp, tiêu rồi.

Tôi chạy một mạch vào trong , đứng núp trước cửa nhà bếp nhìn cái bàn ăn mà lòng đau như cắt. Kiểu này là khỏi ăn vụng rồi, đói chết mất.

-Con chào ba mẹ.

-Ừ, về rồi đấy hả con gái? – Ba quay lại nhìn tôi cười , vung vẩy cọng hành trên tay.

Sao ba không hỏi tôi đi học về có đói không nhỉ? Nếu mà đói thì ăn trước đi cũng được. Không thì ít nhất cũng phải kêu tôi ra nếm thử đồ ăn xem có ngon không chứ. Chán ba quá đi mất!

-Dạ. – Tôi tiu nghỉu đi về phòng trong cái buồn mang mác.

-Mà này Việt An, bột làm bánh của mẹ đâu?

-Con ... con quên mua mất rồi. – Tôi nói dối không chớp mắt rồi lao thẳng vào phòng với tốc độ nhanh nhất.

.

.

.

Ném cặp sách qua một bên, tôi lẩn vào bàn ngồi ôm lấy tờ giấy kiểm tra toán... Và bắt đầu nghĩ cách “giấu” nó đi. Dễ thôi, cũng chỉ là một tờ giấy lo gì không có chỗ dung thân nhỉ? Cứ kẹp đại vào quyển vở, quyển sách nào đó là được. Miễn sao nó không xuất hiện trong những lần mẹ đòi kiểm tra đột xuất bài thi của tôi là “Okay” rồi.

Tự cười khen mình một cái gọi là thông minh. Song, tôi sờ soạn khắp cổ tay mình cốt xác định vị trí của “món quà” vừa được Lý Ngân tặng vài ngày trước. Nhưng nó đã không cánh mà bay.

Món quà ấy là một chiếc vòng tay handmade được làm bằng một xâu chỉ gồm nhiều sợi chỉ được tết lại với nhau. Khá công phu! Lý Ngân nói rằng nó là chiếc vòng tay tình bạn, trước khi đeo vào tay tôi nó còn đe dọa tôi rằng “tuyệt đối không được làm mất, nếu không thì tình bạn của chúng ta tới đây là chấm dứt” kèm theo ánh mắt phát ra tia lửa điện. Nó gườm gườm nhìn tôi như cảnh báo rằng “tôi chẳng thể sống yên với nó dù chỉ là vô tình làm mất”.

Lúc ấy tôi cũng chỉ cười cười rồi tiện tay nhận lấy “quà” đem cất đi. Không hiểu hôm nay điên dở thế nào mà lại lấy ra đeo, để giờ không thấy nó thì khốn khổ thế này đây. Thật ra tôi cũng chẳng sợ mấy lời đe dọa của nó đâu, nhưng có một lần tôi lỡ làm hỏng mất món quà sinh nhật mà nó đã cất công làm tặng. Kết quả là nó giận tôi cả tháng trời. Sử dụng chiến thuật “ba không” gồm có không quen, không biết, không nói chuyện. Tôi thậm chí khi thấy nó lướt qua mình mà chẳng buồn chào hỏi, làm như không quen. Cứ vậy, nó gạt tôi ra khỏi cuộc sống của mình.

Tôi nghĩ có khi nào... ban chiều, đứa nào thấy cái vòng lạ mất rồi mượn của tôi xem song quên trả không nhỉ? Mà hình như không có. Vậy thì có khi nào rơi... rơi khi tôi đang đôi co với tên chết bầm kia không nhỉ? Tiều rồi!

Phải tìm lại nó ngay. Nhưng mà sắp đến giờ cơm rồi, tôi chịu đói chật vật bao lâu cũng chỉ để đợi... chết mất thôi, bạn với chả bè. Tôi lấy tay xoa xoa bụng cốt an ủi nó rằng “phải biết thương chủ một chút, đừng có kêu nữa. Mày đói thì tao cũng đói thôi, xiu về rồi ăn bù cũng được. Sao phải xoắn.”

Tôi cứ thế suy nghĩ miên man, rồi lững thững đi về phía xe đạp.

-Ba ơi, con sang nhà cái Ngân một chút nha.- Vừa nói tôi vừa nhìn đĩa thức ăn bốc khói nghi ngút trên tay ba. Cổ nuốt một tròng nước bọt đang trực ào ra.

-Còn đi đâu nữa? Ăn cơm xong hẵng đi.

Tôi cũng muốn lắm nhưng mà không được.

-Con chạy cái vèo qua xong là về ngay ấy mà.

-Ừ, mà mẹ cũng đang ở bên nhà cô Anh (mẹ Lý Ngân) đấy. Qua kêu mẹ về ăn cơm luôn. Mà nhà con bé ngay bên cạnh sao phải đi xe? – Ba tiện tay để đĩa thức ăn xuống, giọng vẫn thoát ra đều đều làm tôi nghe mà phát hoảng. Bởi lẽ tôi đâu định sang nhà nó nộp mạng. Nhưng mà chẳng may mẹ về nói tôi không có qua ấy thì hỏng bét. Thêm vào đó, nhà Lý Ngân thuộc hàng chung vách mà tôi lại vác theo xe đạp sang nhà nó á? Thật là không có cái lý nào lại như vậy.

-Con... – Tôi cứ lắp lững rồi bỏ ngỏ câu nói, sau cùng quyết định rút cái điện thoại ra làm một tròng.

-Alo... hã... cái gì? Bây giờ á... ừ ừ được rồi, ừ ừ tao đến ngay.

Cất điện thoại vào trong túi áo, tôi quay xang tiếp tục kể cho ba nghe về nội dung cuộc gọi ảo vừa rồi.

-Ba ơi, giờ con không qua nhà cái Ngân nữa. Con phải mang sổ điểm sang cho Trần Tiến để nó còn thống kê điểm.

-Mai lên lớp rồi đưa cũng được. Giờ muộn rồi.
-Nhưng mà chút nó phải nộp cho thầy rồi, mai thì không kịp.
-Thật không đấy?
-Thật, con nói dối ba làm gì?
-Ừ, đi đi. Nhanh rồi về.
-Dạ.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 2

2. – Chương 2

Cao cao những ngọn đèn đường vẫn thi nhau nhả từng chùm nắng vàng nhạt xuống, mà hã hê cần xé cái bóng của tôi ra làm hai phần. In hình xuống lòng đường bóng rắt, chưa quên hương vị của cái nắng buổi trưa. Đèn cả cái bóng mà nó cũng có đôi có cặp, còn tôi... tôi lại cô quạnh một mình với chiếc xe đạp này. Ngậm đắng nuốt cay, tôi dắt nó đi bên cạnh mình. Mất thì dán chặt vào những vị chí cho là “nằm trong phạm vi được khoan vùng”. Thi thoảng lại ngồi sụp xuống đường “đào sỏi” vài bãi rác. Song, tất cả đáp trả lại tôi cũng chỉ là những vật sở hữu của lũ ruồi vô danh. Cứ vậy, như một con mèo hoang, tôi lật tung hết bãi rác này đến bãi rác khác trong niềm hi vọng vô bờ bến. Ôi đời, chẳng thể ngờ được lại có một ngày Lưu Việt An tôi thăm đến mức phải đi bầu bạn với rác rưởi thế này đây.

Càng nghĩ càng ức, ức nhiều thành tức. Tôi lấy hai tay “vò đầu” nhìn chăm chăm cái xe chở rác trước mặt. Chẳng nhẽ... bây giờ lại ra rúc đầu vào đó nữa à? Nếu mà có ai nhìn thấy... ôi ôi nhục chết.

Giả dụ ba tôi nhìn thấy cảnh này thì sẽ lắc đầu mà rằng “con gái, nói dối ba chỉ để chạy ra đây bởi rác thôi à?”. Không, không con đâu có muốn. Trần Tiến sẽ trề môi ra “khiếp... mày... thật là... thật là chẳng còn lời nào để nói”. Sau đó là thùng thẳng quay lưng bỏ đi. Chảnh thiếu gia thì vẫn như thường ngày. Mặt lạnh như tiền đi cùng cái nhếch môi khinh bỉ. Còn Lý Ngân cũng chẳng khác Trần Tiến là mấy, mặc bệnh sạch sẽ cả. Nhưng cứ thử nói đùa nó là “cái vòng cậu tặng tớ đang ở trong kia” xem. Hậu quả khó lường. Nhưng thật tình là tôi chẳng muốn chạy ra đó để mà rúc đầu vào trong cái xe chở rác kia đâu. Nhỡ chẳng may có đứa nào cao hứng làm một kiểu ảnh nữa thì... ôi thôi, đảm bảo nó còn nổi hơn cả cái vụ tôi ôm Trần Tiến ở giữa lớp nữa kia. Nhưng mà có ai hiểu cho tôi không? Nơi tôi đang đạp chân lên đây là một đồng bột mì cùng trứng mà hồi chiều tôi lỡ “tạt” lên mặt tên bại não kia. Phải làm sao đây? Nó được dọn sạch rồi, nhưng mà tôi nghĩ cái vòng của mình chắc là đã lẫn trong đám bột mì này rồi được mấy bác lao công “hốt” sạch ném thẳng vào xe rác rồi cũng nên. “Chời ơi” làm sao đây? Chẳng lẽ lại ra rúc đầu vào đó à? Hu hu... thương thay cái thân tôi.

Sau màn đấu tranh tư tưởng kịch liệt, tôi ném xe đạp qua một bên, thả dong đôi chân tự do hoạt động. Nó mang tôi đến trước mặt chiếc xe chở rác. Đảo mắt một vòng, vừa vặn không có ai. Mắm môi, mắm lợi tôi vội vục đầu vào trong xe lật tung đồng rác ở trong lên.

Bộp bộp – Đây? – Có... có ai đó vỗ vai tôi từ phía sau.

Vội quay đầu lại, tôi thấy hai bác lao công đang nhìn mình với đôi mắt lóe điện. Rồi một trong hai người chỉ thẳng vào mặt tôi mà quát:

-Đói rồi phải không? Biết đói thì về nhà xin lỗi mẹ đi. Mấy cái trò giận bố giận mẹ bỏ nhà đi không có gì hay đâu. Đồ mất dạy.

Rút lời, bác ấy ném thẳng bịch rác vào người tôi. Nó rơi xuống đất, bung ra làm đả ột câu chữ khác.

-Cút ngay!

Bác ấy đẩy tôi một cái ngã lăn ra đất. Rồi tự mình ngồi xuống nhặt bịch rác lên, miệng cứ lầm bầm chữ. Tôi chẳng hiểu cái mô tê gì cả, chỉ biết đứng đó trơ mắt ếch ra mà nhìn một loạt hành động của bác lao công nọ. Bác lao công còn lại chạy đến đỡ tôi dậy nhân tiện thì thảo vào tai tôi.

-Bà ấy có đứa con trai mới bỏ nhà đi bụi, cháu thông cảm. Mặc kệ... – Không để cho bác ấy nói hết câu, bác lao công nọ đã quát ầm lên.

-Bà Tám, không phải việc của bà. Nhiều chuyện vừa thôi. Đúng là tên Tám có khác mà.

Bác Tám cười trừ rồi quay sang tôi “giảng đạo”.

-Về nhà đi cháu, mẹ ở nhà chắc đang lo lắng đấy. Có khi lại chạy đi khắp nơi tìm rồi cũng nên. Đừng nghĩ bác nhiều chuyện, nói vậy cũng chỉ muốn tốt cho cháu thôi. Nom mặt mũi, quần áo như vậy chắc là mới bỏ nhà đi phải không? Thôi về đi, về xin lỗi mẹ rồi mẹ xấu cơm à ăn, chứ ăn cái tứ này mất vệ sinh lắm.

Theo hướng chỉ tay của bác Tám, tôi bắt gặp mình đang cầm khư khư quả táo tím bầm bị gặm mất một nửa... Oh My God!!!

.

.

.

Phì, Trần Tiến vừa vắn uống một ngụm trà, nghe tôi kể lại, cậu ta phun trà đầy mặt bàn và cười lăn lộn.

-Đi bụi... ha ha ha... đi bụi

Sẵn có thìa trong tay tôi gõ liên tiếp lên đầu Trần Tiến mấy nhát mà cậu ta vẫn cứ ngoác miệng ra cười. Bực mình tôi dứt thẳng cái thìa vào miệng Trần Tiến rồi đứng dậy bỏ về lớp.

-Cứ ngồi đấy mà “khoe răng”, căng tin nhiều ruồi lắm đấy.

Nặng từng bước chân voi xuống nền, tôi hùng hổ đi vào lớp rồi nằm dài trên cái bàn quen thuộc của mình. Phóng tầm nhìn ra khoảng không vô định phía trước, đập vào mắt tôi là cảnh “Chảnh thiếu gia” đang ngồi nhìn trời.

“Chảnh thiếu gia” tên thật là Hoàng Kiên Chánh, một công tử con nhà giàu, luôn đứng đầu về thành tích học tập. Xét về ngoại hình, cậu ta có một khuôn mặt ưa nhìn nếu không muốn nói là đẹp trai. Xét về tính cách, Kiên Chánh là một kẻ lạnh lùng dở hơi mà lại còn mắc bệnh “tự kỉ”. Đó là theo tôi nhận xét, còn lũ fan của cậu ta thì nói rằng: anh Chánh lạnh lùng y như mấy soái ca trong tiểu thuyết ngôn tình ấy, chảnh đúng chất này, menly đúng kiểu nữa... rồi thì ti ti những thứ khác. Nghe thôi mà phát “rồ”. Anh gì cái ngữ ấy, học lớp 10, phận “đàn em” của cả cái trường cấp ba này cả. Ấy thế mà ngay đến mấy chị lớp 12 cũng đi gọi cậu ta là “anh”. Thật tình là tôi chả hiểu gì đầu đấy...

Thôi thì mặc kệ thiên hạ nhận sét sao đi, nghe tôi nói này: cậu ta bị “tự kỉ” đấy. Thật! Tôi không nói đùa đâu, cậu ta bị “tự kỉ” thật đấy. Này nhé, thử nghĩ coi, từ cái ngày hấn chuyển vào lớp tôi, người bạn đầu tiên của hấn là cái bàn ở dưới góc lớp. Bởi vì hấn quá cao, bạn không thể ngồi đâu, học sinh lớp 10 mà lại cao hơn 1m80. Tôi đang nghi không biết có phải là tuyến hoocmon tăng trưởng của cậu ta tiết ra quá nhiều nên mới cao “lêu nghêu” hơn cây sào như vậy? Không thì chắc chắn tên Chảnh thiếu gia này bị mắc một căn bệnh nào đó về xương mà các nhà khoa học vẫn chưa tìm ra.

Còn nữa, chuyện là... cái “mặt” của cậu ta ấy. Thoạt nhìn qua tôi còn cứ ngỡ là cậu ta đã hai mấy tuổi rồi cơ. Không phải tôi chê cậu ta già trước tuổi đâu, thực chất cái điệu bộ hách dịch, lúc nào cũng làm như mình biết tuốt rồi cả khuôn mặt lạnh băng, vô cảm ấy tạo cho người ta cái cảm giác Kiên Chánh là một người từng trải. Giống như là... là... là một cái gì đó khó gọi tên. Đại loại là vậy.

Hôm đầu học kỳ hai, tôi nghe thầy chủ nhiệm nói rằng lớp tôi có nhận một học sinh mới chuyển từ Thụy Sĩ về Việt Nam. Với bằng điểm sáng chói mà lại còn là “con trai” nữa chứ. Nghe vậy, lũ con gái trong lớp tôi cứ phải gọi là sướng điên lên. Reo hò ầm ĩ, rồi biến cậu bạn mới ấy thành đề tài nóng hổi, bàn luận không biết chán. Thêm nữa, cái Linh lớp phó học tập đứng chễm chệ giữa lớp mà rằng:

-Vừa nãy tao lên phòng đoàn lấy sổ đầu bài có nhìn thấy bạn học mới đấy, đẹp trai cực. Tóc đen này, mắt nâu này, mũi cao cao, môi thì hồng, da trắng bóc chứ không có ngăm đen giống mấy thằng quý lớp này đâu. – Nó đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt cổ, hạ giọng, tiếp lời. – Vẫn còn mặc bộ đồ đồng phục của trường cũ đang đứng ở trên đấy với thầy chủ nhiệm. Chắc một tẹo nữa là về lớp mình.

Tôi mơ mơ màng màng tưởng tượng ra dung nhan người bạn mới ấy. Nghe nhỏ Linh tả qua mà nom cứ như là thiên sứ áo trắng ấy nhỉ? Mà khoan đã, nếu gia cảnh giàu có, bằng điểm sáng chói, chuyển từ Thụy Sĩ về Việt Nam, mà còn đẹp trai ngồi ngồi như vậy thì ít ra cậu ta cũng phải chọn điểm dừng chân ỉnh là một trường chuyên nào đó hay là một trường học dành cho con nhà giàu chứ? Sao lại đi chọn cái trường học bình dân ở một tỉnh lẻ như vậy? Nghe như kiểu là cái gia tài “đồ sộ” đó bị “sập” rồi hay sao ấy! Nghi lắm! Vừa lúc ấy Trần Tiến quay lại véo vào mũi tôi một cái thật đau, nói mĩa.

-Mày cũng hám trai gớm nhỉ?

Tôi xoa xoa cái mũi rồi cũng “đốp” lại nó bằng một câu nói mĩa khác:

-Chứ không phải có người đang lo là người ta chanh mắt ngồi vị Hot Boy của mình à?

Trần Tiến cười khan một tiếng, nhìn tôi khinh bỉ mà rằng:

-Tao sợ đêch gì cái thằng Việt kiều ấy. Đòi soán ngôi à? Đừng có mơ. Với cả tao nhìn thấy nó rồi, cũng tầm tạm, chẳng có gì gọi là “rạng ngời” như con Linh nói đâu.

-Thật á? Mày nhìn thấy nó rồi à? – Hay nha, vậy thì có người để giải đáp những khúc mắc trong lòng tôi này giờ rồi.

-Dĩ nhiên rồi, tao nói phét mày làm gì? – Nó lườm tôi một cái rồi hắng giọng nói tiếp. – Mà này Việt An, tao thấy cái thằng đó nó có gì hơn tao đâu? Chỉ được cái cao hơn một tẹo, trắng hơn một tẹo, mặt ưa nhìn hơn một tẹo, vậy thôi có gì đâu?

-Ôi trời! Vậy mà không có gì á? Tao thấy nó hơn mày hết tất cả mọi mặt rồi đấy! – Tôi còn đang tính mở miệng ra “quạt” lại cái lý cùn của Trần tiến thì đã nghe tiếng nhỏ Linh lanh lảnh bên tai tự bao giờ. Cha mẹ ơi! Nó phi từ trên kia xuống đây hồi nào vậy? Đúng tim! Tôi mà có đi “trầu” Bác Vương vì bị đau tim thì chắc một điều rằng: tôi sẽ không để nó một mình bơ vơ trên cõi đời này đâu. Yên tâm đi Linh ạ!

-Mày tính tạo phản đấy phải không?

-Cái thời phong kiến ấy qua lâu lắm rồi “thằng cu”. Mày đừng có mà ở đây “giả vờ” đóng vua quan với tao. – Cái Linh chống hai tay lên hông, ngửa mặt nhìn Trần Tiến nạt nộ. Tội nghiệp con bé, nó cũng như tôi, nùn một mẩu vậy mà vẫn không chịu khuất phục số phận. Nó chèo hằn lên cái ghế tội nghiệp của tôi, sẵn sàng đập nhau với Trần Tiến bất kể lúc nào để bảo vệ cho cậu bạn mới ấy.

-Mày cứ thử chống lại hotboy là tao đi, cả thế giới này sẽ chống lại mày! – Trần Tiến đạp chân lên ghế, một bước đứng chễm trệ trên cái bàn tội nghiệp của tôi. Nó chỉ thẳng tay ra ngoài cửa lớp, nhìn con Linh quát. Ôi nghe nó nói kia, đến tôi còn tức nữa chứ đừng nói là cái Linh. Như vậy thì không được rồi, vì danh dự của cả lớp, tôi cũng phải đứng lên chống lại nó.

-Tự cao vừa thôi Tiến ạ! Cẩn thận cái quạt trên trần nó ụp xuống đầu mày là be nét sọ đấy. Lúc bấy giờ mới gọi là “hot” thật. – Tôi cười mĩa mai nhìn nó, nhìn cả cái bàn tội nghiệp của mình đang bị “hai con voi” đè lên.

-Tao đã nói rồi, chống lại “hotboy” cả thế giới này sẽ chống lại mày. Cái quạt này cũng không phải là ngoại lệ. Nhìn xem, nó đang chống lại mày đấy! Mơ đi con, ba mươi năm nữa may ra nó sập, nếu có sập thì nó sẽ sập vào đầu mày. – Trần Tiến đứng từ trên cao chiếu xuống tôi cái nhìn khinh bỉ, nói với giọng khinh khinh tự cao, tự đại, tự mãn, tự lãng xê mình.

Xem kia... nom cái điệu bộ hách dịch ấy của nó mà tôi chỉ muốn cầm chân nó lồi ngược nó xuống cho bật ngửa ra sau, đầu đập xuống đất rồi vào nhà xác đóng phim “xác ướp Ai Cập”. Song ra nghĩa địa bán thịt cho nặng, bán xương ổi, bán răng cho người, rồi làm tổ trong “quan tài”, bãi bãi cuộc sống “tươi đẹp”.

Cũng như tôi, con Linh không chịu nổi cái vụ tự sướng ấy của Trần Tiến. Vậy nên nó lấy tay đè vai tôi xuống, một bước leo hằn lên bàn tôi đứng. Dang tay hẩy Trần Tiến một cái nó quát to:

-Vài phút nữa thôi mày sẽ phải hối hận về những gì mình vừa nói. Hotboy “thật sự” sắp đến rồi, lúc ấy tao sẽ lấy nó ra dọa ày lóa mắt, đập ày bẹp đầu, gãy cổ, đập răng. Đập ày thành “hốt rác” luôn rồi ném vào bãi phế thải sống chung cùng mấy em đồ hộp.

-Mày cứ ở đấy mà cố thay đổi lịch sử đi, cho dù mày có cố đến mấy cũng không thay đổi được gì đâu. Vốn dĩ từ trước đến nay tao luôn là khuôn mặt sáng giá, ăn tiền, hốt bạc, vét kim cương của cái lớp C4 này rồi. Cho dù là một thằng Thụy Sĩ chứ mười thằng Thụy Sĩ tao cũng đéch sợ.

-Đứa nào nói mày là khuôn mặt sáng giá của cái lớp này thế? Hay là mày tự bịa chuyện? – Tôi giật giật ống quần Trần Tiến hỏi đều.

-Đứa nào mà chẳng nghĩ thế, chẳng qua tụi nó ngại nên mới không nói ra thôi. Tao biết hết. – Nó đặc ý nhún vai một cái, đứng trên bàn tôi cười khẩy.

-Cãi nhau như thế đã đủ chưa? Đủ rồi hay chưa đủ thì cũng chèo xuống ngay lập tức cho tôi. Cả hai anh chị, nhanh! Ai cho phép chèo lên bàn đứng như vậy hả? – Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng mặt mũi tím bầm nhìn cái Linh với Trần Tiến quát lớn.

Linh lớp phó học tập vội nhảy xuống, đáp đất làm cái “bịch” một cái nghe rò tan, rồi lặn dật chạy về chỗ của mình. Còn Trần Tiến thì thông dong bước xuống, hạ cánh tại cái bàn trước mặt tôi. Chưa đầy một giây sau đó nó đã quay xuống nhìn tôi trách móc:

-Đấy, mày nhìn xem, tao đã nói rồi, nó đâu có đẹp bằng tao. Tụi bay cứ ở đó mà khen nó cho lắm vào...

Tôi còn chưa kịp hiểu hết ý nghĩa trong câu nói vừa rồi của Trần Tiến thì thầy đã lấy tay đập vào bảng rồi vặn volume to hết cỡ nạt nộ. Khiếp thầy không thương cho lỗi tai cả học sinh thì cũng phải biết lo cho dây thanh quan của mình chứ! Đứt rồi thì lấy cái gì mà giảng bài?

-Trần Tiến, quay lên.

Trần Tiến hậm hực quay đi nhưng vẫn cố “quảng lại” cho tôi một câu: thật sự mà nói là nó không đẹp bằng tao. Đúng là chịu thua nó luôn lúc nào cũng nói ta đây đẹp trai lai láng không ai sánh kịp. Thi thoảng còn chạy ra “vồ” lấy gương của mấy đứa con gái trong lớp soi. Song lại lằm bằm nói thể gian này Trần Tiến là người đẹp mã (đĩ ngựa) nhất.

Tôi lắc đầu ngán ngẩm nhìn nó không nói gì, rồi phóng tầm nhìn lên bục giảng. Đập vào mắt tôi là một người con trai cao, rất cao. Cậu ta cao ngang với cả cái bảng (bái phục, cao ngang cái bảng). Tôi nói vậy bởi lẽ cái bảng lớp tôi được treo trên cao. Vì trong lớp tôi toàn mấy đứa họ hàng với hươu cao cổ. Nhất là Trần Tiến, thừa biết là mình cao hơn tôi rồi mà cứ cách vài ngày lại chạy tới đo. Đúng là điên không để đâu cho hết.

Trở về chủ đề chính. Học sinh mới – cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt, đóng thùng nghiêm chỉnh, đút hai tay vào bọc quần. Mái tóc đen tuyền khê bay vỗ nhẹ lên khuôn mặt góc cạnh. Đi đôi với nó là nước da trắng tương phản với màu tóc đập ã cho khuôn mặt được dịp ra oai, phô trương thanh thế. Cậu ta có một vầng trán cao, tóc mai lòa xòa che đi hầu hết lãnh địa của nó, có một vài lọn tóc nghịch ngợm còn chắm vào cả mi mắt. Nhưng hầu hết chúng đều được chải gọn gàng, sắp xếp. Cái mũi dọc dừa cao nhô lên chính giữa, uốn lượn cùng nó bên dưới là đôi môi mỏng tựa như cánh hoa anh đào. Khóe môi cậu ta khê nhếch lên vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp. Đúng như lớp phó học tập nói, cậu ta đẹp thật, một vẻ đẹp hoàn mỹ nhưng cũng không thiếu nét kiêu ngạo. Nổi bật lên trên tất cả là đôi mắt mâu, mà nói đúng hơn là một đôi mắt cười. Bởi lẽ tôi thấy cậu bạn ấy chỉ hơi nhếch mép cười thôi mà hầu như hai mắt đã gần là híp hết lại. Còn nếu cậu ta ngày nào mà cũng “ngoác” miệng ra cười giống như Trần Tiến thì... tôi nghĩ nó là một kiểu cười không thấy mặt trời, bàng quan với nắng gắt, hòa mình vào bóng đêm. Bất giác tôi nhớ đến hoàng đế Menfuisur trong truyện “Nữ hoàng Ai Cập” mà tôi một thời mê mẩn, một vị pharaon của đế chế Ai Cập anh ta cũng có một đôi mắt rất đẹp. Nhưng tôi nghĩ... đem nó ra so sánh với cậu bạn mới này thì có vẻ là không bằng được. Tôi cứ mãi nghĩ vu vơ, mà không biết tự lúc nào... đôi mắt đó cũng đang nhìn tôi. Nó là cái nhìn chứa đầy sự hả hê giống như là... là mới tìm thấy món đồ chơi, mà mình đã cất công tìm kiếm rất lâu. Xen lẫn trong đó là những suy nghĩ phức tạp, mà tôi có cố thế nào cũng không thể hiểu nổi. Rắc rối.

Ngay giây phút này, những suy nghĩ trong tôi về cậu ta thay đổi 360 độ. Từ thích chuyển sang ghét, từ có cảm tình chuyển sang không ưa, ban đầu tấm tắc khen đẹp giờ tôi thấy cậu ta xấu đui xấu mù, ban đầu tôi còn thấy đôi con ngươi màu nâu ấy rất ấn tượng, bây giờ tôi chỉ muốn móc nó ra mà đập cho nhão nhoét. Tôi cay độc nghĩ thầm rồi hùng hổ nhìn cậu ta như cảnh báo rằng: còn ở đó mà sẫm soi nhìn đều tôi nữa là cậu ta sẽ biết tay. Nhưng đáp trả lại cơn đại hồng thủy ấy của tôi chỉ là tôi chỉ một nụ cười nửa miệng, rồi đôi mắt nâu ấy cứ thi nhau xoáy vào tôi. Lúc bấy giờ tôi chỉ muốn rút dép mà “táng” vào mặt cậu ta cho nó bở tức, can cái tội “nhìn đều”. Nhưng thầy chủ nhiệm vẫn còn đang ngồi trên kia, nên tôi chỉ biết ngậm cục tức ấy lại mà không dám làm gì.

Tôi bặm môi lại, cố không để tâm đến cậu ta, nhưng cái nhìn chằm chằm ấy vẫn liên tục xoáy vào tôi. Như thể cậu ta còn biết rõ về tôi hơn là tôi biết về bản thân mình. Rồi cả cái nhếch môi ấy nữa, cậu ta cười như không cười, cứ nhìn tôi trông trọc làm tôi thấy da gà nổi lên từng mảng.

Tôi có quen cậu ta à? Tôi nào có phúc phận ấy. Dường như cả lớp cũng thấy có gì đó không ổn, không hên mà gặp cùng quay đầu lại nhìn tôi. Mấy đứa con trai thì gãi đầu, gãi tai nhìn tôi, soi xét tôi từ trên xuống dưới. Còn mấy đứa con gái thì lại dùng ánh mắt sắc hơn dao cạo quét lên người tôi. Từ trên bục giảng, cậu bạn mới ấy vẫn nhếch môi cười, rồi cũng nhìn tôi. Tôi như một con vịt xấu xí, lạc vào giữa bầy thiên nga. Cảm giác thật cô độc. Tôi tính nói gì đó để cứu vãn tình hình, nhưng chợt nhận ra miệng lưỡi mình đã khô khốc tự bao giờ. Mà có muốn nói cũng chẳng biết nên mở lời như thế nào cho phải

-Ồ Thụy Sĩ toàn nuôi bò hay sao mà về đây nhìn thấy người lại cứ nhìn trông trọc vậy hả bạn. – Trần Tiến hai tay khoanh trước ngực, ngồi trên ghế rung chân nói vọng lên bục giảng. Giỏi lắm, có thể mới gọi là bạn thân chứ. Mூర్తి điểm cho Trần Tiến, hoạn nạn có nhau. Yeah !

Cậu ta dời tầm nhìn từ tôi sang Trần Tiến, lại nhếch môi cười nhẹ một cái.

-Phải! Tôi còn cứ ngỡ rằng chỉ có Thụy Sĩ mới nuôi bò thôi. Ai ngờ về Việt Nam, người ta còn cho cả bò đi học nữa.

-Mày...

Trần Tiến đứng phắt dậy, chỉ thẳng tay vào mặt cậu ta. Ậm ừ cái gì đó trong cổ họng như muốn nói, muốn chửi song cuối cùng vẫn chọn phương án thứ ba là “im”

Cùng lúc đó thầy chủ nhiệm dời vị trí, đi đến bên cạnh cậu ta. Ra hiệu cho Trần Tiến ngồi xuống rồi đưa cho cậu bạn mới ấy viên phấn.

-Giới thiệu về mình, đồng thời viết tên lên bảng. Song em có thể về chỗ, vị trí cuối góc lớp. – Thầy ôn tồn nói.

Cậu ta đỡ lấy viên phấn của thầy bằng một tay. Mất dạy! Viết lên bảng ba chữ “Hoàng Kiên Chánh”. Không gian im ắng trong lớp được thay bằng những tiếng rì rầm của lũ con gái, nó khen cái tên của cậu bạn mới ấy hay, nghe độc. Tôi thì chẳng thấy nó có gì hay, sao không chuyển dấu sắc thành dấu hỏi ấy, nghe chó phải hay hơn không? Hoàng Kiên Chánh, Hoàng Kiên Diên, Hoàng Kiên Khùng, Hoàng Kiên Bệnh Hoạn chẳng hạn? Nhưng cuối cùng vẫn là hoàng Kiên Chánh. Một cái tên nghe thật kiêu, cũng giống như con người của cậu ta vậy. Ngông cuồng không xem ai ra gì. Tôi ghét cậu ta từ đó, và chính hôm ấy Kiên Chánh có một cái tên mới đó là “Chánh thiếu gia”.

Thêm một cái nữa, vì sao tôi lại nói cậu ta “tự kỷ”? Bạn cứ thử nghĩ xem. Cứ cho là cái nhìn đầu tiên về nhau không tốt đi chăng nữa, thì cũng chỉ qua một thời gian là hết. Vốn dĩ tôi và Trần Tiến đâu phải hai đứa thù dai gì cho cam. Mà là cậu ta cố tình không chịu bắt nhịp cuộc sống với nơi này đây chứ.

Sáng đi học, canh đúng giờ gõ trống sinh hoạt là có mặt. Ra về , trống vừa mới điểm lên là đã khoác balo đi thẳng, chẳng buồn ừ hử với ai câu nào. Ngồi trong lớp không bao giờ hó hê nửa lời. Ra chơi, lại ngồi chễm trệ trên cái lan can được xây bằng gạch rộng khoảng 20cm, ngăn cách giữa hành lang lớp với sân trường. Cậu ta... ngồi nhìn đám con trai lớp chơi, đùa mà hiển nhiên không bao giờ nhảy vào nhập hội. Không thì lại ngồi yên vị trí ấy mà “ngửa cổ ngắm mây trôi”. Chuẩn mực của một thanh niên nghiêm túc, tự kỷ chính quy. Mỗi lần nghĩ đến là tôi thấy rùng mình. Quả là xã hội rắc rối, con người cũng rối rắm theo.

Ngoài cái lần Chánh thiếu gia đầu võ miệng với Trần Tiến ra, tôi không thấy cậu ta nói chuyện thêm với bất

kia một ai nữa. Dĩ nhiên tôi cũng không phải là ngoại lệ, thêm nữa tôi chẳng muốn làm ngoại lệ lên ấy. Tồn thọ chết sớm chứ có bỏ bèo gì mà ham. Ấy thế mà mấy chị lớp mười một, mười hai rồi cả mấy đứa con gái lớp mười từ những dãy nhà tầng khác, lại thi nhau đổ về lớp tôi vào mỗi dịp ra chơi chỉ để làm tròn nhiệm vụ... đưa cơm. Tôi đã nói rồi, Kiên Chánh là Chảnh thiếu gia thì chung quy cũng chỉ quanh quẩn bên chữ Chảnh thôi. Cơm người khác cất công làm ỉnh mà cậu ta chẳng buồn liếc nhìn, đã quẳng hết chúng vào sọt rác. Hôm ấy phải đưa nào trực nhật thì cứ phải gọi là thăm, đổ rác đến chết. Trái với thái độ thờ ơ của Chảnh thiếu gia, tỉ lệ đưa cơm ngày một tăng cao. Lượng người đến ghé thăm lớp tôi ngày một nhiều. Rảnh thật, để tiền làm chuyện khác có phải tốt hơn không? Đỡ tốn cơm gạo của nhà nước. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của một mình tôi, họ đâu có nghĩ vậy. Trong mắt họ, chỉ cần đến ngắm trai đẹp ngoại quốc là đủ rồi.

Dao gần đây, từ cái ngày mà lớp tôi nhận thêm một mĩ nam thì không biết tôi đào đâu ra hẳn một đồng bạn thời niên thiếu. Chúng nó cứ đua nhau chạy đến vỗ vai tôi từng bừng mà hỏi thăm sức khỏe. Thật chẳng hiểu tôi ăn ở kiểu gì mà lại có nhiều bạn bè đến vậy. Không chừng có người đến xem mình chết chưa, thật là tốt bụng quá độ. Nhưng đó chỉ là tôi tưởng bỏ thôi, chứ chúng nó hỏi thăm tôi thì ít mà hỏi đến Chảnh thiếu gia thì nhiều. Bực mình tôi đuổi hết về thì lại nhận được cái nhìn trách móc mà rằng: lớp có mĩ nam, để tụi tao ngắm chút xíu thì có mất mát, mồn mẻ hay sức xước gì đâu? Rồi đứa bên cạnh bồi thêm một câu: đúng rồi, cơ hội ngắm trai đẹp miễn phí mà tội gì?

Hay ác! Một cái lý do qua ư là kinh khủng!!!!

Chúng nó còn lập ra một fanpage clud mang tên “Hội những người chết mê chết mệt vì cái vẻ đẹp lạnh lùng (giả tạo) cực kool của Hoàng Kiên Chánh”. Ghê thật! Tôi sẽ không biết đến mấy cái chò vớ vẩn ấy nếu như vào vào đẹp trời, nhỏ Linh không chạy ra mà vỗ vào vai tôi nói:

-Tao mới lập một fanpage trên facebook cho Chánh ca nhà mình đấy. Boss chính là Linh cute baby kiêm lovely C4 đây. Mày có muốn gia nhập đội ngũ admin của page ấy không? Để trưa về tao thêm vào cho.

Nghe nó nói mà tôi muốn bỏ ngựa, cái tên Chảnh ngựa dờ người ấy thì có cái gì hay ho đâu mà phải lập hẳn một fanpage cho hẳn? Mà nhỏ Linh cũng lạ, nó thừa biết là tôi ghét Chảnh thiếu gia rồi mà còn lẩn tránh chạy ra đây hỏi tôi có muốn làm admin không? Làm admin cũng được, nhưng mà tôi vào đó đăng status nói xấu Chảnh thiếu gia được không? Nó có chịu không? Con này hỏi lạ!

-Linh này, mày có muốn làm boss lớn trong hội “Những người ghét cay ghét đắng con Linh dương, Linh đầu bò, Linh loa, Linh tinh, Linh C4” không? – Trần Tiến gập một trang sách trong cuốn truyện trinh thám Sherlock Holmes lại song quay đầu xuống nhìn con Linh hỏi đều, giọng khinh miệt.

Con nhỏ thấy Trần Tiến thay tên đổi họ của mình thì tức không chịu được. Nó vô lấy quyển truyện Sherlock Holmes dày cộp trên tay Trần Tiến rồi nệ liên tiếp vào đầu chàng ta mấy cái, xong xuôi thùng thẳng quay lưng bỏ đi.

Tôi thật chẳng hiểu mấy đứa nó nghĩ gì nữa, cái fanpage ấy của tụi nó lên đến mấy nghìn lượt like, hoạt động trên tường thì cứ phải gọi là “ngập lụt”. Toàn là mấy thứ vớ vẩn như đăng ảnh kèm theo một dòng status ngớ ngẩn. Đại loại là: buổi sáng tốt lành, buổi trưa vui vẻ, buổi chiều mát mẻ, buổi tối như mọi ngày,... mỗi một buổi là một tấm ảnh. Nhưng hầu hết ảnh chúng nó đăng đều là ảnh chụp lén, ghi lại những khoảnh khắc Chảnh thiếu gia ở một mình (tên ấy thì ai mà ở cùng được). Có khi ngồi trên lan can lớp nhìn người, khi lại ngửa cổ nhìn mây trời, thì thoảng đi lang thang trên sân trường một mình, không thì cũng ngồi thu lu dưới góc lớp xoay rubic hoặc là cầm vài cuốn sách (vờ) học. Dù rằng ảnh mang đậm chất tự kỷ nhưng không thể phủ nhận một điều rằng hầu hết chúng đều rất đẹp.

Tách.

Lại thêm một bức ảnh nữa ra đời rồi đấy. Hôm nay, chẳng biết Chảnh thiếu gia vui chuyện gì mà lại cười với mấy bé fan. Làm cái lũ ấy cứ phải gọi là rụng rời tay chân. Vui quá, tụi nó làm kiểu rồi chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều, úp luôn lên page. Tụi ba tụi năm lại ngồi ăn vạ với cái “điện thoại” rồi cào tường, cào đường âm âm. Kiểu này phải hốt hết cho ra ruộng làm thay mấy con trâu một bữa mới được. Cho biết mùi thế nào là làm ra một hạt cơm vất vả.

Kiên Chánh, cậu ta chảnh như vậy, khó gần như vậy. Lẽ dĩ nhiên cũng không ít người ghét. Đã nhiều lần tôi thấy người trong Ngọc Ứng bang (xã hội đen của trường) đến lớp tôi tìm cậu ta gây sự. Nói rằng Chảnh

thiếu gia cướp bồ của ai đó trong bang, nên cần gấp riêng cậu ta để giả quyết một số chuyện. Lẽ dĩ nhiên là tôi chả tin. Nói cậu ta cướp bồ người khác á? Đùa! Vốn dĩ nó chỉ là cái cớ. Khi đã ghét, muốn đánh một người thì lý do là vô vãn. Đáng ra tôi chẳng quan tâm đến sống chết của cậu ta đâu. Nhưng mà, Chảnh thiếu gia là gương mặt nổi nhất trong trường lúc này. Có khi còn nổi hơn đội tuyển học sinh giỏi quốc gia của trường nữa ấy. Bất công thật! Dùng mặt kiêu căng, có cái lý nào lại vậy. Hơn nữa, Chảnh thiếu gia lại còn là bạn học cùng lớp với tôi nữa chứ. Nhiều khi đã cố tỏ ra là mình không quan tâm mà nó lại cứ đập thẳng vào mắt. Đau thật!

Có lần, tôi thấy Ngọc Ứng bang lại kéo nhau đến lớp tôi tìm Chảnh thiếu gia. Mặt mày người nào người ấy hầm hầm, đằng đằng sát khí. Lúc ấy tôi thiết nghĩ kiểu này là song đời Chảnh thiếu gia rồi. Ai dè lúc ra đi quần áo sạch sẽ, khi ra về áo quần vẫn tinh tươm. Nghe thiên hạ đồn cậu ta giỏi võ nên Ngọc Ứng bang không làm gì được, đành thả người về. Chán nhỉ? Tôi còn đang mong nổ ra một trận đánh nhau thật lớn để rồi nhà trường đuổi học cậu ta cho bỏ ghét.

-Haizzz... Hoa Hồng đẹp thì đẹp thật đấy, cơ mà lắm gai. Trai càng đẹp, gai lại càng nhiều. Nhất là cậu đây Hoàng Kiên Chánh, người gì mà cứ tua tủa gai.

Tôi buột miệng nói vu vơ vài câu, ai dè Chảnh thiếu gia nghe được. Vậy là cậu ta không nhìn trời nữa mà quay sang nhìn tôi. Thăm... thăm kịch lại bắt đầu tái diễn. Tôi đứng bật dậy, chón chảnh đôi mắt nâu ấy. Vất chân lên cổ chạy qua lớp C3 tìm Lý Ngân.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 3

3. – Chương 3

Lý Ngân từ bé đã xinh xắn dễ thương lại nổi tiếng là ngoan hiền nên không thiếu người thích nó. Ngược lại, tôi thì nổi tiếng bặm trợn, mặt mũi lúc nào cũng sây sát chằng chịt những vết cào cấu của Trần Tiến. Tay chân cũng chẳng khảm khá là mấy, nhìn đâu cũng thấy toàn băng dính cá nhân.

Người ta biết đến Lý Ngân với cái tên là một cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh ưa nhìn. Song hành với nó là đôi mắt hai mí đẹp hút hồn người đối diện, lông mi dài cong vút, cái mũi cao vừa đủ để nhìn, khuôn miệng nhỏ chúm chím lúc nào cũng như đứa con nít đòi ăn. Còn tôi, mặt chẳng dư ra lạng thịt nào để mà “mồm mồm ưa nhìn” cả, nó cứ xương xương dài dài sao ấy. Hai mắt thì to tròn có khi gộp cả ba mí ở chỗ nữa, lông mi cũng dài đầu thua gì Lý Ngân, còn có một cái mũi nhỏ nhìn lạ mắt và một cái miệng rộng vừa đủ. Ấy vậy mà Trần Tiến lỗ lỏ bình phẩm về nhan sắc “ngiên nước nghiêng thành, chim sa cá lặn” của tôi rằng: mắt gì mà to như mắt ốc bươu, lông mi thì cụt ngắn “soi” mãi mà chẳng thấy sợi nào. Đã thế cái mũi thì điêu tàn hết chỗ nói, mồm miệng cứ phải gọi là rộng đến mang tai. Với cái “nhan sắc” ấy của mày thì chẳng cần nghiêng thùng cũng đổ, chẳng cần lật thuyền cũng chìm. Chim thì cứ phải gọi là rơi rớt bồm bộp, cá thì cứ phải gọi là lặn luôn mà chả dám lên. Quát ư là kinh khủng! Nghe nó nói thôi mà tôi tức “trào máu”. Rồi thì hai đứa nhảy vào quật nhau túi bụi một trận mà không biết trời đất là gì.

Lý Ngân tuy rằng tiểu thư nhưng cũng không phải là đóng tròn vai “khuê các” ngồi trong phòng may vá, thêu thùa, chơi búp bê. Tôi vẫn thường thấy nó tay sách thùng lớn thùng bé nào là xẽng cuốc lảng sang chạy ra vườn trồng hoa. Rồi thì lon ton chạy vào phụ mẹ nấu cơm trong bếp. Thi thoảng lại ngồi say sưa làm mấy thứ đồ handmade như vòng tay, vòng cổ, lắc chân, móc chìa khóa, búp bê cầu năng, búp bê cầu mưa,... nhưng thứ ấy, cái nào cũng có đôi có cặp. Rồi nó vác hết chúng qua nhà tôi mà nói này nói nọ, đe dọa đủ kiểu “bắt” tôi phải nhận.

Lưu Việt An tôi chẳng chơi nổi mấy chò của nó. Trồng cây nay không chết thì mai cũng ngủm, phụ mẹ nấu cơm chỉ bằng cả nhà ra quán ăn cho rồi, còn mấy thứ dây dưa mà nó đưa cho để “trồng” vào cổ ấy thì toàn bị Trần Tiến giật lấy giật để rồi xé ra làm đôi, kiểm có hai đứa đánh nhau tiếp.

Những chò mà tôi thường chơi hàng ngày là theo chân Trần Tiến đi bắn bi, gậy hình, chọc chó và ăn trộm xoài nhà hàng xóm. Mấy cái chò chơi của con trai đó thì tất nhiên là một đứa con gái như tôi không rành

rot gì rồi. Tôi đi theo nó chỉ để lảng tránh chạy đây chạy đó, chạy ngược chạy xuôi, chạy lên chạy xuống, chạy tiến chạy lùi mà nhạt bi. Tương tự gậy hình, chọc chọc và ăn trộm xoài cũng vậy. Tôi cũng đi theo nó cùng mấy anh chị trong xóm cho đông vui thôi. Chứ có bao giờ trộm được quả xoài nào đâu, đi theo ăn ké ấy mà.

Khi lớn rồi thì lại chẳng còn hơi sức đâu mà tụm ba tụm năm quây mấy cái chò ấy nữa. Mọi người rẽ ra mỗi người một phương mỗi người một hướng. Người thì trường đại học này, người thì trường đại học nọ, chẳng biết rồi mai đây có còn gặp lại nhau không?

Hết mấy chò nghịch dại, tôi chuyển sang làm vệ sĩ cho Lý Ngân. Con nhỏ càng lớn nhìn lại càng xinh, nhất là những khi nó sừng sững bên một chiếc đầm. Trông không khác nào một cô công chúa bước ra từ trong cổ tích. Theo sau nó là biết bao nhiêu hoàng tử rừng xanh, hoàng tử thành thị, hoàng tử nụ cười, hoàng tử băng giá, hoàng tử nắng mai, hoàng tử bóng đêm, kị sĩ áo đen, kị sĩ áo đỏ, anh hùng, quái thú đủ các thể loại. Nơi nào cũng có ăng ten, vệ tinh phủ sóng khắp nơi. Phát mệt!

Tôi với Trần Tiến thi nhau đuổi hết tên này thì lại xuất hiện tên khác, đúng là phát rồ. Mà chuyện cũng chỉ tại cái con nhỏ đó hết, nếu nó cứ từ chối thẳng thừng thì có phải là đã chẳng ra nông nổi này rồi không? Lại còn ở đó mà ngại với chả ngại, rõ là chán!

Tôi và Lý Ngân quen nhau từ thời còn bé tí. Không, phải nói là lớn lên cùng nhau mới đúng. Vì sao lại vậy? Đơn giản thôi, vì hai nhà chung vách. Mà nói đúng hơn là ngăn cách giữa nhà tôi và nhà Lý Ngân có một cái khe hở nhỏ. Chẳng hiểu sao lại thế nữa. Nếu nhìn từ ngoài vào người ta sẽ thấy hai ngôi nhà đứng tựa vào nhau. Nhưng càng vào sâu, cái khe hở ấy lại càng giãn rộng ra. Chắc là do lỗi kỹ thuật. Ấy là tôi đoàn thể, chứ tôi đâu có rãnh mấy cái vụ đó.

Phòng tôi và phòng nó đối diện nhau, phụ huynh hai nhà lại còn vui tính “gắn” thêm hai cái cửa sổ quay đầu nhìn nhau nữa. Đám ra mỗi khi muốn sang nhà Lý Ngân chơi, tôi chỉ việc kêu nó mở cửa sổ rồi cứ thế chèo thẳng qua là xong. Hay những lần giận dữ ba mẹ, cũng bằng cách đó, tôi phi ngay sang ôm nó kể lể đủ chuyện trên trời dưới đất. Và ngược lại, Lý Ngân cũng thường băng qua nhà tôi bằng con “đường tắt” ấy.

Tôi nhớ có lần đang trên đường chèo qua phòng Lý Ngân, thì tôi bị rơi xuống cái rãnh ở giữa. Đối với đứa trẻ 5 tuổi mà nói thì nó là cả một vấn đề... “hết sức” nghiêm trọng. Lúc bấy giờ tôi chỉ biết đứng khóc thét lên, còn Lý Ngân thì chạy đi đâu mất. Tôi há hốc mồm khi nghe tiếng bước chân của nó ngày một xa dần. Tôi đã khóc, khóc rất to và giận nó rất nhiều vì cứ đinh ninh rằng nó bỏ mình đi mất rồi. Ai dè khi quay lại, chẳng biết nó tìm đâu ra cái ghế, kê sát vào tường, chèo lên trên ấy đứng nhìn tôi và... bật khóc ngon lành. Nó khóc còn to hơn cả tôi nữa, cứ như là người bị rơi xuống ấy Là Lý Ngân chứ không phải tôi vậy.

Tôi chờ người nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Lý Ngân cười méo mó nói:

-Mẹ Ngân đâu rồi? Kêu cô Anh đến cứu An đi.

Đáp lại sự mong chờ của tôi, nó chỉ nhẹ nhàng đáp:

-Bố mẹ Ngân đi làm hết rồi, đến chiều mới về cơ?

Tôi rơi vào tình trạng chết lâm sàng khi nghe nó nói cái sự thật phũ phàng ấy. Cố cười, tôi tự an ủi bản thân mình rằng “không sao đâu”. Nhưng mà sự thật thì hoàn toàn ngược lại.

Ộp ộp.

Cái tiếng kêu thân thương này, cái tiếng kêu mà hàng ngàn, hàng vạn lần tôi cũng không muốn nghe này. Nó đang vang vọng khắp nơi... quanh tôi. Nhờ hiệu ứng của ánh sáng mặt trời, tôi thình thịch thấy xa xa có một con... Cóc đang xoay lưng kêu ồm ộp. Chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều, tôi ngửa cổ lên tính nhờ Lý Ngân giúp mình chèo lên trên. Nhưng cái con nhỏ dở hơi ấy, từ nãy đến giờ vẫn cứ đứng từ trên cao bưng mặt khóc thảm thiết. Đúng là chịu thua nó luôn. Bực mình tôi quát:

-Im đi, đừng có khóc nữa. An mới là người bị rơi xuống kia mà.

Nghe tôi nói vậy, nàng ta chợt im trong giây lát rồi lại khóc òa lên. Song, giang tay khép luôn cách cửa sổ lại. Tôi giật mình chờ người nhìn hai cách cửa khép chặt lại với nhau mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm

địa, đến nỗi không thốt lên lời. Có lý nào lại vậy? Còn tôi thì sao? Còn con Cóc ở đằng xa kia thì phải làm sao?

Nhắc đến Cóc, tôi vội rút cổ lại rồi từ từ quay đầu nhìn nó. Nhưng mà nó đã bò đi đâu mất rồi.

-Haru!!! Yeah!!! – Tôi nhảy căng lên trong niềm vui hân hoan, vui quá xá. Rồi... khi hạ cách trên mặt đất chân tôi đạp phải cái gì đó mềm mềm, cộm cộm. Song nó còn kêu “ộp” lên một tiếng.

Tôi tái mặt nhìn con Cóc da dẻ sần sùi đang nằm gọn dưới chân mình. Nó ngửa cổ kêu “ộp” thêm một tiếng nữa làm tôi giật nảy mình, vội giật lùi về sau mấy bước liên tiếp. Vậy mà con Cóc ấy đâu có chịu buông tha cho tôi. Nó lật mình, nhảy liên tiếp ba phát đã đến trước mặt tôi đứng rồi cứ thế kêu ồm ộp.

Tôi khóc, tôi muốn khóc nhưng lặn mồm mà hốc mắt vẫn chẳng chảy ra được một giọt nước nào. Khổ thật! Tôi dùng hai tay bưng lấy mặt, kết hợp với chân sút mạnh con Cóc ở phía dưới ra xa. Nó lăn vài vòng rồi ngã tòm xuống vũng nước mưa. Vậy mà vẫn lì đầu lằm cồm bò dậy, rồi quay lại nhìn tôi chùng chùng. Từ trong bóng tối một con Cóc nữa bò ra đứng bên cạnh đồng đội của mình, rồi... nó nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ, nuốt nước bọt ừng ực mà tưởng tượng ra cái viễn cảnh Cóc tấn công người. Thật là kinh khủng! Hết sức kinh khủng!

Tôi chẳng muốn chết sớm thế đâu.

-Mẹ ơi, ba ơi cứu con với. – Tôi khóc òa lên gọi ba mẹ đến cứu mình. Dù vẫn biết rằng họ đã đi làm từ lâu rồi.

Đảo mắt một vòng, tôi thấy cái cửa sổ phòng mình hăn còn mở. Tôi vội chạy lại, dùng sức nhảy lên để bán lấy mép cửa sổ. Nhưng mà không thành. Đằng xa, hai con Cóc đang thi nhau kêu ồm ộp rồi liên tục nhảy về phía tôi. Hoảng hồn tôi cũng học theo nó nhảy một cái thật cao, bám lấy cái cửa sổ rồi lật đặt chèo lên. Vừa kịp lúc hai con Cóc nhảy đến chân tường chỗ tôi mới đứng vài giây trước đó. Ố ồ, thoát chết trong gang tấc. Gì chứ, tôi sợ Cóc nhất trên đời.

Bất giác tôi quay người lại đứng nhìn cánh cửa gỗ phòng bên đang đóng im lìm mà tức “sôi máu”. Bận bè thế đấy, những lúc có “lộc” thì quay phải, quay trái, quay đằng trước, quay đằng sau, quay đi đâu cũng nhìn thấy nó. Cơ mà cứ lúc gặp nạn là bỗng dưng nó lại bốc hơi. Khổ!

Văng vẳng ở phòng bên tôi nghe có tiếng thút thít, khổ chưa cơ chứ! Khóc từ nãy đến giờ... thật là... thôi thì chị cứ ở đó đợi đi, em qua đỡ ngay bây giờ mà!

Ồi đời!

.
. .
.

Quay lại chủ đề chính, tôi và Lý Ngân đều là con một lại bằng tuổi nên coi nhau như chị em tuột. Quanh năm suốt tháng chẳng bao giờ cãi vã đâu, chỉ chừ những khi nó nổi tính tiểu thư lên. Là lúc ấy hai đứa giận nhau cả tháng hay là cạch mặt nhau một năm gì đó. Những ngày còn lại thì mưa thuận gió hòa. Cơ mà hiếm lắm mới được một ngày như vậy.

Nói là nói vậy thôi, chứ hai đứa tôi cứ suốt ngày dính lấy nhau như hình với bóng ấy. Đến nỗi Trần Tiến phải lắc đầu ngán ngấm mà than rằng:

-Việt An này! Tao nghi ngờ giới tình của mày lắm. Có khi nào mày bị less không? Nếu mà là thật thì mày đừng có lẻo đẻo bám theo người đẹp Lý Ngân của tao nữa. Buồn nôn lắm. – Rút lời, quai hàm nó bạch ra, vai rung lên rồi cứ thế ngồi cười khàn khạch.

Cái thằng mất dạy, chỉ giỏi nghĩ linh tinh. Nó hâm bẩm sinh nên tôi cũng chẳng chấp nhặt với nó làm gì. Chỉ dấm vào mặt nó mấy cái, rồi thủng thẳng quay lưng bỏ đi thôi. Nhưng mà lần nào cũng thất bại. Lần nào kịch bản cũng cháy cả. Thảm!

Tôi, Lý Ngân và Trần Tiến học chung với nhau từ mẫu giáo cho đến tận cấp ba thì chỉ còn lại tôi với Trần Tiến là chung lớp. Còn Lý Ngân, cậu ấy học lớp bên cạnh, tức là C3. Vậy nên mới có cái cảnh ngày ngày tôi phải vác mặt xang C3 tìm Lý Ngân để “tám” chuyện. Nói toàn là những thứ trên trời dưới đất, đủ mọi thể loại.

Vậy lại hay. Tuy rằng thời gian hai đứa dành cho nhau không nhiều như trước kia nữa, nhưng giữa chúng tôi không còn xuất hiện những màn cãi vã vô lý thường nhật.

Trường mới, lớp mới tôi quen thêm không ít bạn mới nhưng đó chỉ là quen chứ không thân. Quảng thời gian vài tháng ngắn ngủi không đủ để ta hiểu hết về một con người. Bạn mới, họ là người luôn cùng tôi cười ha hả khi nói vu vơ một câu nói mang tính chất hài kịch cao, hay bàn luận rôm rả về những vấn đề nóng hổi trong xã hội. Còn Lý Ngân, cậu ấy là người sẵn sàng dành cả tiếng đồng hồ chỉ để nghe tôi nói những chuyện không đầu. Những chuyện trên trời dưới đất hay những bí mật không thể chuyển ra ngoài.

Tôi mỉm cười khi nghĩ đến cô bạn thân, một cạ cứng chính hiệu. Và bây giờ, tôi đang trên đường sang lớp bên cạnh tìm cô bạn hàng xóm của mình để nói xấu “Chảnh thiếu gia”

Cốp.

Tôi còn chưa kịp ăn mừng vì mình có một người bạn tuyệt vời thì từ trên đỉnh đầu đã chuyển xuống cơn đau tím tái mặt mày. Không biết tên thần kinh nào tự dưng lên cơn nhảy ra gõ vào đầu tôi vậy cả. Tức học máu. Đang đứng lại bị đánh oan.

-Đau không?

Lấy hai tay ôm đầu, tôi nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng mặt lên nhìn xem xem đứa điên nào mới nãy đánh tôi, mà bây giờ còn ở đó giả ngu “hỏi thăm”. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt đều giả của Trần Tiến.

-Không đau? – Tôi nhả mặt nhìn nó, tiếp lời. – Mà nghĩ cái thước ấy làm bằng “xốp” hay sao mà “gõ” vào đầu tao xong rồi hỏi có đau không?

-Đâu có! Thằng Toàn mà.

-Thằng Toàn? – Tôi hỏi lại.

-Ừa... tao thấy nó lấy thước gõ vào đầu mày xong cong đuôi chạy. Sẵn bản tính nghĩa hiệp, tao tức tốc đuổi theo “nện” cho nó một chận te tua xong mới quay lại đây xem xem mày chết chưa để còn biết đường đi đặt vòng hoa.

Nghe Trần Tiến bịa chuyện xong mà tôi tức sôi máu. Đuổi nó, đánh nó một trận te tua trong vòng một giây? Trần Tiến à! Mày cũng siêu nhiên quá thể! Tao mà tin mày thì tao đi đầu xuống đất.

Nghĩ rồi tôi hắng giọng, ngoác miệng ra tính chửi nó một chận nện thân thì từ đằng sau có thêm đứa điên nào lại nhào ra vỗ vào vai tôi. “Lần này thì tao cho hai đứa tụi bay cùng xuống mồ luôn một thể. Cho có bạn có bè”.

Tôi cay độc nghĩ rồi vươn tay, tóm cổ lôi ngược cái đứa vừa vỗ vai mình ra phía trước mặt. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt méo máu vì đau của Lý Ngân. Hoảng hồn tôi vội buông nó ra xin lỗi rồi rút.

-Không sao đâu. À mà Việt An này... có chuyện này tớ muốn nói với cậu. – Lý Ngân nhìn tôi dè chừng nói.

-Đâu? Nói nghe với coi. – Trần Tiến thò đầu vào lân la bắt chuyện.

-Chuyện con gái không nói cho cậu nghe đâu. – Lý Ngân vỗ nhẹ vào vai Trần tiến, quay mặt đi cười e thẹn.

-Thế đâu có được, đây là cậu không biết đó thôi chứ Việt An nó Xmen dữ lắm. Con gái gì cái ngữ ấy. Đanh đá cá cây, chẳng tinh bà cổ. – Nó liếc xéo tôi khinh khỉnh nói.

A thằng này láo! Ý nó là tôi giống con trai ấy hả? Vậy thì tôi sẽ dùng chính cái gọi là con trai ấy mà đập cho nó bẹp đầu. Có chò vui để xem rồi đây. Trần Tiến ơi là Trần Tiến.

-Tao Xmen còn đỡ hơn mày không có tí ti men nào. Con trai gì mà mặt mũi nhìn không khác gì đứa con gái, người thì gầy tong gầy teo. Đã thế lúc nào cũng ông a ông ọ, người thì cứ phải gọi là dẹo kẹo như cặn

bún chiều. Làm như muốn nói với cả thế giới này rằng “thử động vào tao xem, tao ngất ày coi” ấy. – Tôi độp lại, cố gắng làm cho lời nói càng cay nghiệt càng mang nặng mùi tà khí càng hay.

-Mày nói gì? Nói lại thử xem! – Nó giơ cái thước lên cảnh cáo.

-Chứ bộ mày điếc hay sao mà bắt tao nói lại? Bố mẹ mày đúng là bất hạnh mà, sinh ra một đứa con vừa gay vừa điếc. Đúng là đau hơn hoạn. – Tôi ngúc ngắc cái đầu nói, ra vẻ dăm chiêu.

Cốp.

-A!!!

-Xin lỗi, cậu có sao không?

Lần này người bị gõ vào đầu không phải là tôi đâu nhé. Mà là Lý Ngân, con ngốc ấy chạy vào đỡ cho tôi một thước nên mới có cảnh Trần Tiến lẩn tránh chạy đến xin lỗi. Chứ cái thằng trọng sắc khinh bạn ấy thì nó đánh tôi xong chỉ có ngoác miệng ra cười thôi. Đào đâu ra cái cảnh tíu ta tíu tít xoa đầu, thổi trán nhau mùi mẫn như thế này.

Tôi cười cười đứng nhìn Trần Tiến kéo Lý Ngân ra lan can lớp, rồi đôi chim sẻ ngồi thỏ thẻ với nhau cái gì đó. Nhìn hai đứa nó kia, một đứa nén đau cúi đầu cười e thẹn, còn một đứa thì miệng cứ há ra cười suốt, cười không thấy tổ quốc luôn. Rõ khổ, yêu vào nó thế đấy.

Nhìn hai đứa nó mẫn nùng mà tôi thấy mình thừa thãi quá thế. Không đứng đứng đây đóng vai quần chúng mà lại chẳng được cả một đồng cát sê nào. Đại gì, đi vào lớp bán cá có phải hơn không.

Tôi xoay người toan đánh bài chuồn thì không biết tự bao giờ, Trần Tiến đã thoát ra khỏi cuộc sống màu hồng của mình mà nhớ đến tôi. Nó gọi giật tôi lại hỏi một câu ngớ ngẩn.

-Việt An, đám cưới tao mày đi mừng tao mấy trăm?

Ồ ồ, làm gì mà tiến triển nhanh thế?

Trái với vẻ mừng ra mặt của tôi, Lý Ngân khẽ ngược khuôn mặt ngây thơ con gà tơ lên nhìn tôi chớp chớp mắt rồi lại quay sang nhìn Trần Tiến.

Ồ hay nhỉ? Có thể mà cũng không hiểu, Lý Ngân thiệt là... ngây thơ vô tội vạ. Mà cũng tại cái thằng kia nữa cơ, đã không biết tán gái thì kêu anh đây dạy cho vài chiêu. Đúng là kém tầm mà, kém tầm thì ở dơ, ở dơ nên mới không ai thèm đấy. Rõ là đàn.

-Sao không đứng lại hỏi thế? – Tôi giả ngu, vờ hỏi lại.

-Thì tại tao hỏi Lý Ngân là có đau không? Có đau lắm không? Hay là để tao cho nó đánh lại, nhưng mà chắc một điều rằng có đánh đến sang năm tao cũng không khóc đâu. Song Lý Ngân kêu là “tớ chịu cậu rồi”. Tao chưa “chịu” nó mà nó đã “chịu” tao rồi. Thế giờ đám cưới tao mày đi mừng tao mấy trăm?

Nghe Trần Tiến nói xong mà tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thằng này, lại ba hoa trích trờ nữa... ôi đời.

Lý Ngân ban đầu nghếch mặt ra chẳng hiểu gì, hết quay sang nhìn tôi song nhìn Trần Tiến. Cuối cùng vỡ lẽ ra, mặt lại được dịp đỏ bừng lên như trái gấc chín, đúng là dễ thương hết biết.

Tôi nén cười, thu rằng về, ngậm chặt nó lại, song lon ton chạy đến bên Trần Tiến. Dùng nội công gõ liên tiếp lên đầu nó rồi hăng giọng đuổi nó đi.

-Không cần mày đuổi, tao tự đi được, chỉ là nán lại ngồi nghỉ xem thuê một cái loa hết bao nhiêu tiền thôi. – Nói xong nó búng người nhảy qua cái lan can lớp học, phóng thẳng ra ngoài sân trường cười như điên như dại, cười không ngăn ngại.

-Để tâm làm gì, cái ngữ ấy nó khùng quanh năm ấy mà. – Tôi vờ vai Lý Ngân, thân tình nói. – Mà khi này cậu bảo là có chuyện cần nói với tớ mà? – Tôi hỏi.

-Tớ... – Nó cứ lấp lửng rồi bỏ ngỏ câu nói.

Có gì thì nói luôn đi, cứ ấp a ấp úng như con gái về nhà chồng ấy. Rõ chán.

-Đừng nói với tớ là về nhà chuẩn bị tiền đi ăn đám cưới cậu đấy nhá? – Tôi hỏi đều.

-Việt An.... cậu thật là – Nó cau mày nhìn tôi quở trách.

-Chứ gì nữa? Không thì nói toẹt ra đi, cứ lấp la lấp lửng nghe mà phát ghét. – Tôi gắt.

-Cái người mà chuyển vào lớp tớ cùng đợt với Chảnh thiếu gia nhà cậu ấy! – Nó dè dặt nói.

Nhắc đến là bực mình, hẳn chuyển vào trường tôi cũng phải ba tháng rồi chứ có ít gì. Vậy mà mấy lần tôi lần la qua 10C3 xem mặt mãi mà không được. Điên gần chết. Ờ mà cái gì? “Chảnh thiếu gia nhà cậu” á? Con này điên rồi, điên thật rồi.

-Này này, bậy nha! Cái gì mà Chảnh thiếu gia nhà tớ? Ăn nói cho nó đàng hoàng nha! Không đến lúc ấy đi lượn rông thì đừng có trách. – Tôi cảnh cáo.

-Thôi nào, đến tớ mà cậu cũng nói với cái giọng đó được à?

-Hi hi, sorry, sorry đừng để bụng mà, bụng to lên là không có đẹp đâu. – Tôi nịnh. – À mà sao đang yên lại nhắc đến cái tên đười ươi thích tàn hình ấy thế?

Lý Ngân cúi đầu, vén lại vài lọn tóc mai ra sau tai, cười e lệ mà rằng:

-Chiều nay cậu ấy sẽ đến nhà tớ chơi, tớ muốn giới thiệu với cậu rằng: đây là bạn trai của tớ!

Nghe nó nói mà tôi thất kinh bát đảo, vội nhìn ra sân trường để tìm bóng Trần Tiến. Nhưng nó đã đi đâu mất rồi. Bỗng tôi thấy sao mà ghét người bạn trai mới này của Lý Ngân kinh khủng. Dù cậu ta không có đặc tội gì với tôi, dù tôi chưa một lần nhìn thấy mặt cậu ta, dù... Nhưng không biết tại sao, tôi lại chẳng có lấy một chút cảm tình với cậu ta. Lẽ nào đây là ác cảm chẳng?

Ủ, đôi lúc con người ta vô lý vậy đấy...

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 4

4. – Chương 4

-Axit sunfuric là chất lỏng sánh như dầu, không màu, bay hơi, nặng gấp hai lần nước, tan vô hạn trong nước và tỏa rất nhiều nhiệt. Nếu ta rót nước vào Axit sunfuric, nước sôi đột ngột và kéo theo những giọt axit bắn ra xung quanh gây nguy hiểm. Vì vậy, muốn pha loãng Axit sunfuric đặc, người ta phải rót từ từ axit vào nước và khuấy nhẹ bằng đũa thủy tinh mà không được làm ngược lại.

Tôi chống cằm ngồi nghe giảng say sưa, thi thoảng còn phối hợp gật đầu phụ họa. Nhưng thật ra là chẳng nghe lọt tai câu nào.

-Mày có biết là họ hàng gần của Axit sunfuric là ai không?

Tôi còn đang thả hồn về tận tây phương, đi chưa quá nửa đường thì đã bị Trần Tiến gọi giật lại. Chở về với thực tại, cái mặt nó đập thẳng vào mắt tôi làm tôi muốn bỏ ngửa ra sau. Nhưng vẫn tỏ vẻ nói cứng.

-Axit sunfurơ.

-Không.

-Hidro Clorua (HCl).

-Không. Ý tao là cái thứ ăn được kia.

Tôi tròn tròn mắt nghe nó nói mà tá hỏa. Thằng này điên rồi, ăn axit xong để mà chuyển hộ khẩu vào nhà xác kết bạn với “giòi” rồi cùng chúng nó đi bán muối à? Nghĩ rồi tôi chẳng thèm ư hử gì ệt, mặc xác nó với cái câu hỏi điên khùng ấy. Tôi giữ nguyên tư thế chống một bên cằm rồi nhìn nó với ánh mắt thương hại.

-Gì nào? Sao mày nhìn tao như thế? – Nó chưng hửng nhìn tôi hỏi. “Đáng ra mày phải tự hiểu chứ Tiến” tôi nhủ thầm nhưng rồi lại chẳng nói gì mà chỉ ngồi bĩu môi, lắc đầu, ngửa cổ nhìn nó.

-Con này, mày dở à? Hay là say nắng tao rồi? – Nom cái điệu bộ đắc ý ấy của nó mà tôi càng thấy thương bố mẹ nó hơn bao giờ hết. Sao cô chú ý lại bất hạnh thế nhỉ? Sinh ra một cái thằng điên như nó, để rồi bây giờ cứ động tí hở miệng ra là lại nói mình đẹp trai. Thật không chịu nổi!

-Không nói gì tức là thật rồi?

-Lớp im lặng, Trần Tiến quay lên. – Thầy đập mạnh cây thước xuống bàn quát lớn, nhân tiện tia luôn hai đứa ưa náo nhiệt nhất lớp là tôi và Trần Tiến.

Trần Tiến hớn hở quay lên nhưng vẫn không quên ném lại cho tôi cái nháy mắt thân tình cùng nụ đắc thắng. Tôi đã tính chẳng thèm chấp với nó làm gì ẹt rồi nhưng giờ thì...

-Mày có muốn biết ban sáng Lý Ngân nói gì với tao không ?

-Hơ... nói gì thế ? Khen tao càng lớn càng đẹp trai vui tính à? – Nó quay phắt đầu lại nhìn tôi cười, tự trào, tự cao, tự mãn, tự khen mình. Song, lấy tay vuốt ngược tóc mai ra sau, ngửa cổ nhìn quạt trần cười ngây ngô.

Tôi tính trề môi ra chê nó nhưng nửa đường thì lại thu môi về, phô ra hàm răng trâu cười nịnh nọt. Rồi tóm lấy cẳng tay nó, tôi cạp ột cái sâu hăm, to đùng. Tôi cắn chặt, ngẫu nhiên, cạp lấy cạp để như thể muốn đứt miếng thịt ấy ra. Đây thì đẹp trai, đây thì đẹp hơn mình tinh Hàn, đây thì đẹp hơn Luhan – EXO, đây thì ở đây mà đẹp đẹp đẹp,... tao cạp cạp cạp cạp ày chết, ày hết đẹp luôn. Trần Tiến giật mình vội đẩy tôi ra nhưng không thành vì răng tôi đã găm chặt vào tay nó. Tức mình, nó hét lên:

-Con dog này, mày nhả tay tao ra ngay... đau, mày đói cơm đến thế cơ à?

Thỏa mãn! Tôi ném trả khúc xương còn gặm rang dở, quệt mỡ vênh mặt lên cười. Trần Tiến nhăn mặt nhìn cánh tay áo khoác vẫn còn vương lại chút nước dãi, nó trưng ra cái bộ mặt khiếp đảm rồi vội cởi áo khoác ra ném lên bàn bắt tôi về nhà giặt lại.

Cạch – Hai anh chị, tôi đã nói là im lặng rồi mà? – Thầy đập mạnh cây thước xuống bàn tôi, may mà Trần Tiến rút tay về kịp, không thì chuẩn về nhà trồng tiền đi mà phẫu thật lấp tay. Hai đứa tôi không nói gì, chỉ ngoan ngoãn thu răng về ngược khuôn mặt nai vàng ngơ ngác lên nhìn thầy. Sau màn giáo huấn, thầy chấp hai tay ra sau lưng vung vẩy cây thước đi lên bục giảng. Tôi ném trả cho Trần Tiến cái áo, bắt đầu khiêu khích.

-Tao không có đùa với mày đâu đấy. – Nó liếc xéo tôi cảnh cáo.

-Tao cũng đâu có rảnh mà đùa với mày, cơ mà axit nào mà ăn được thế? – Lật lại chỉ nhớ, tôi thấy có một chút tò mò nên hỏi.

-Với cái đứa “bại não” như mày thì chỉ nghĩ được mấy cái thứ ở trong sách thôi. Học là phải biết vận dụng vào thực tiễn. Nghe chưa? – Nó vênh mặt lên nhìn tôi giảng giải.

-Chứ mày nói thử xem họ hàng gần của Axit sunfuric là “đứa nào” trong thực tiễn hả?

“Nói không được thử xem, tao tiễn mày một đoạn cho nhanh được về gặp ông bà tổ tiên”. Tôi hần học nghĩ thầm.

-Mày đúng là ngu hết biết luôn! Dầu sôi ấy. Thử lấy một ít đổ vào mặt mày thử xem phản ứng xảy ra như thế nào? Không cần chất xúc tác đâu.

-Tí đi học về tao qua nhà mày nhá?

-Chi?

-Thì xem thử nhà mày còn chai dầu nào không.

-Để nấu lên rồi đổ vào mặt mày ấy hả? – Nó hỏi.

-Không, da mặt tao mỏng lắm. Tao muốn xem thử xem dầu sôi có “đục” nổi cái đũa có da mặt dày như mày không.

-Giờ về làm luôn đi.

Không hẹn mà gặp, tôi và Trần Tiến cùng ngửa cổ lên nhìn giáo viên bộ môn đang vung vẩy cây thước trong tay, quát:

-Hai anh chị ra ngoài hành lang đứng chờ tôi. Nhắc bao nhiêu lần rồi?

.
. .

-Tại mày ấy. – Tôi đá vào chân Trần Tiến, gắt.

-Giì mày? Sao lại tại tao? – Nó cúi người xuống phải phải ổng quần, gân cổ lên cãi lại.

-Còn cãi! Không đừng quay xuống nói linh tinh làm tao...

Tôi đang tính chửi cho Trần Tiến một trận nên thân vì cái tội làm liên lụy đến tôi thì bắt gặp cảnh thầy dạy hóa đứng trước cửa lớp nhìn mình “đắp đuổi” nên đành thôi. Ngậm miệng lại cho nó lành.

-Tôi kêu hai anh chị ra đây đứng để tâm sự đấ à? Đi ra chỗ khác ngay, để cho lớp còn học. Nhanh. – Thầy chỉ thẳng cây thước vào mặt tôi quát. Khiếp, hôm nay thầy ăn phải cái gì mà “đang đấ” thế.

-Dạ. Bây giờ em đi ngay. – Rút lời, Trần Tiến đu người nhảy qua cái lan can lớp rồi phóng thẳng ra ngoài cổng trường trong tích tắc. Mà không biết rằng mình còn để quên một thứ. Là tôi. Thầy “hừ” mạnh một tiếng, quay người đi thẳng vào lớp, chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi. Tôi ngậm ngùi, cúi người xuống nhặt cái balo ở dưới chân lên, lững thững bước đi.

Bộp bộp bộp.

Một tràng vỗ tay giòn rã vang lên ngay bên tai, làm tôi giật nảy mình. Suýt chút nữa là bật ngã ra đằng sau, đầu đập xuống đất, máu chảy lênh láng. Rồi thì ngay sao đó là tiếng ó e của kèn trống, tiễn tôi về đoàn tụ với cụ ông cụ bà. Chấp cánh bay cao cho giấc mơ “cưỡi hạc quy tiên, thăm thương báỉ tổ”.

Tên diên nào rảnh thế không biết nữa, đang yên đang lành tự dưng nhảy ra hù tôi. Đúng là bệnh hoạn mà. Tôi đây lại chả rảnh mà dây vào mấy cái loại ấy làm gì cho đời nó “héo úa”. Thôi thì lượn nhanh.

Song, tôi chỉnh lại cái ba lô trên vai, tính dong thẳng. Bổng...

-Coi kìa... chep, làm gì mà để đến nông nổi này vậy hả cô bé? Anh đã nói rồi, lo mà học hành cho nó đàng hoàng đi. Đừng có ôm giấc mộng “traí đẹp” nữa. Kiểu này bố mẹ mà nhìn thấy chắc là sốt lắm đấy. Bỏ tiền ra cho con ăn học mà để đến bây giờ... chỉ vì một thằng con trai mà lại bị đuổi học như vậy đây. Bố mẹ em mà nghe tin này chắc chỉ còn nước đào cái lỗ nào đó mà chui xuống cho nó đỡ nhục thôi nhĩ?

Lạy chúa tôi.

Bạn có biết cái tên đang yên đang lành nhảy ra chặn đường rồi đứng giễu võ giương oai trước mặt tôi đây là ai không? Chính là cái “anh đẹp trai” ngày hôm qua bị tôi tạt bột vào mặt ấy.

Rõ khổ. Hôm nay là cái ngày gì mà xui thế không biết. Đã bị thầy đuổi ra khỏi lớp rồi mà bây giờ còn giáp mặt với tên thần kinh này. Đã thế lại còn phải đứng đây nghe hấn đá đếu. Thật tình... sao cái số tôi nó lại nhỏ vậy cà. Đi đến đâu cũng toàn gặp chó cắn càn.

Tôi cười khổ, khẽ ngược khuôn mặt bí sị lên nhìn hấn nói móc:

-Anh nhìn lại mình xem hơn ai, đang giờ học tự dưng ra đây đứng “sủa bậy”. Nếu mà không phải bị đuổi học thì là gì vậy ta? Tò mò thật.

-Tò mò à? Vậy có muốn biết tại sao anh lại ra đây đứng chờ em không? – Anh ta nhìn tôi thách thức, trong giọng nói không có vẻ gì là tức giận vì câu nói móc ấy của tôi cả. Ngược lại, nó mang một chút gì đó gọi là “hứng thú”.

Lạ nhỉ? Tôi lần đầu tiên thấy có người như vậy đấy. Đã không tức thì thôi, mà còn đứng đó nhe răng ra cười nhả nhổ như một thằng dở. Hay là bị bại não. Tôi còn đang mãi đứng đó phân tích hình ảnh, mỗ sê cảm xúc thì không biết tự bao giờ anh ta đã đi vòng sang đứng bên cạnh, rồi dí sát cái điện thoại cảm ứng vào mặt tôi.

-Xem này, chờ em từ nãy đến giờ chỉ để cho em xem cái này thôi đấy. – Trong giọng nói của anh ta chứa ý cười. Tôi thấy hình như mình đang bị dắt mũi thì phải? Biết là vậy nhưng tôi vẫn mở to mắt để nhìn cho rõ người trong tấm hình.

Vì ảnh được chụp ở một góc xa mà trời lại tối nên hầu như không nhìn rõ mặt mũi. Chỉ thấy có một người con gái khoác trên người bộ đồ đồng phục trường Mạn Thanh đã lấm bẩn không ít chỗ. Tay dắt xe đạp đi bên cạnh. Sao cái cảnh này nhìn quen vậy ta? Một tấm khác cũng là ảnh chụp cô gái ấy. Nhưng lần này chiếc xe đạp bị quăng lăn lóc giữa đường còn cô ta thì ngồi sụp xuống đường... bới rác. Lại thêm một tấm nữa, cũng là ảnh cô gái ấy. Nhưng lần này lại rúc đầu vào trong xe rác lấm mọ cái thứ gì đó. Người con gái trong tấm hình nhìn này quen lắm, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Phải chăng tôi có quen cô ta?

-Thế này là sao? Đưa tôi xem mấy cái thứ này để làm gì? – Tôi ngửa cổ lên hỏi thì bắt gặp hắn đang nhìn mình cười cười.

-Em thật sự không biết người trong hình là ai à?

-Làm sao mà tôi biết được. Anh nói chuyện cứ như đùa ấy. – Tôi bắt đầu nổi cáu khi nghĩ anh ta đang lấy mình ra làm chò cười. Rồi thì... tôi đã đứng khi anh ta cho tôi xem tấm hình tiếp theo.

Vẫn là người con gái đó, nhưng lần này cô ấy cầm trên tay quả táo tím bầm. Hơn nữa khuôn mặt nhếch nhác bẩn thỉu trong hình ấy không ai khác mà lại chính là tôi. Tôi chờ người nhìn tấm ảnh mà đắng lòng. Có lẽ nào lại vậy? Anh ta...

-Bất ngờ lắm phải không? Quà tôi dành cho em đấy. Sẽ thế nào nếu chúng xuất hiện trên diễn đàn của trường nhỉ? – Anh ta nhìn tôi khinh khỉnh nói.

Tôi biết mà... ngay từ cái giây phút tôi quyết định rúc đầu vào thùng rác là tôi đã nghĩ rằng sẽ có chuyện này rồi. Giờ làm sao đây? Hay là...

-Sẽ không đâu, anh – Một người đẹp trai ngồi ngời ngời mà em biết sẽ không làm mấy cái chò bỉ ổi đến “dog” cũng không làm ấy đâu? Nào, mang đây em xóa hộ cho. Hì hì, đừng ngại mà. – Tôi nịnh rồi gỡ cái điện thoại từ tay anh ta ra. Tính delete chúng hết một lượt thì anh ta hùng hổ dành lại, quát.

-Đừng có mơ. Em tưởng chỉ cần mấy câu nói khích ấy là xong à?

Ô hay, sao đổi giọng nhanh thế? Mới nãy còn cười hiền từ như cún con mà sao bây giờ đã gầm lên như bị người khác giành mất cục xương của mình vậy? Giả tạo!

-Chứ giờ anh muốn sao? – Tôi gằn cổ lên quát lại.

Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tôi đã giả bộ ngoan hiền mà xưng “anh anh em em” rồi thì anh ta cũng phải biết điều mà xóa hết chúng đi chứ. Không thì mang tôi xóa hộ cho. Điền máu!

-Muốn tôi xóa cũng được nhưng với điều kiện... – Anh ta liếc tôi bằng nửa con mắt, khoanh tay trước ngực, nói

Giờ thì tôi đã hiểu hết cả rồi. Tính chơi tôi hả? Không dễ vậy đâu! Khà khà...

Tôi cười thầm nghĩ sắp có chò hay để xem, tự dưng thất vui vui. Nhưng bên ngoài vẫn cố làm mặt tỉnh bơ để anh ta không biết được rằng đằng sau bộ mặt ngây ngô ấy là một vở kịch đã được dựng sẵn.

-Điều kiện? – Tôi hỏi.

-Ừ.

-Anh nói đi. – Tôi cắn chặt môi để không bật ra chàng cười “chim chết, cá chìm” của mình ngay khi vở kịch chỉ mới bắt đầu.

-Công việc rất đơn giản. Làm “nô tì” cho tôi trong vòng một tháng. Mỗi lần làm xong một việc tôi sẽ xóa một tấm ảnh. Okay?

Yeah! Mắc bẫy rồi cưng. Lần này thì chú chết với chị. Khả khả...khà.

-Được như vậy thì còn gì bằng. – Tôi nhảy cẫng lên ăn mừng, mừng con cá cắn câu mà không mất công quảng mồi nhử. Cứ thế, không cần giữ ý, tôi bật cười ha hả.

Trái với cái dáng vẻ mừng ra mặt của tôi, anh ta khẽ nhú chặt đôi lông mày, lên tiếng dò hỏi, ra chiều không tin vào cái sự thật quá sức là vô lý này.

-Vui thế cơ à?

-Tất nhiên là vui rồi! Anh này... nói suông không ăn thua, hay là mình viết giấy cho nó chắc ăn đi. Không nhờ đến lúc ấy anh đổi ý thì khổ lắm. Nhen! – Tôi nịnh.

Vừa nói tôi vừa xé một mẩu giấy nhỏ trong quyển vở nháp và kèm theo một cây bút đưa đến trước mặt anh ta, từ tốn nói:

-Viết đi, những cái thứ ban lấy anh nói ấy. Viết hết chúng vào trong đây, song ký tên vào rồi đưa đây cho em kí với. – Tôi dụ.

Anh ta đỡ lấy cây bút từ tôi, kẹp vào giữa hai ngón tay, quay mấy vòng liên tiếp rồi chau mày nói:

-Không biết mình làm vậy là đúng hay sai nữa? Không dừng lại có thêm một cái đuôi suốt ngày bám dính lấy mình. Haizzz...

Cứ ở đấy mà ra chiều tự mãn, chút nữa người sẽ biết tay ta. Tôi cay độc nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt thì vẫn cố “phô” ra hàm răng trâu cười nịnh nọt.

-Xong rồi, giờ đến em đấy, ký đi, lẹ lên. – Anh ta nhét vào tay tôi cả tờ giấy lẫn cây bút giục.

Tôi cắn chặt răng để không bật ra chàng cười “nghiêng thùng đổ gánh” của mình. Rồi cặm cụi hì hục viết vào khoảng trống nhỏ mà tên gốc này còn để chừa lại cho.

“Gì đây? Bùi Vĩnh Quang? Tên nghe cũng tạm, chỉ tiếc con người không ra gì”. Tôi nhủ thầm.

-Em cười gì thế ? – Vĩnh Quang chau mày nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì nín cười của tôi hỏi.

-Chuyện của tôi anh hỏi làm gì? Vô duyên. Thôi tạm biệt, giờ thì đường ai lấy đi. Buy buy. – Vậy là đã song khả khả... hạ kịch tại đây được rồi.

-Ở này, đi đâu đấy? Ai cho đi mà đi? Đi mua cho tôi một long nước về đây.

-Không thích. – Tôi đáp nhát gừng.

-Ồ hay! Giấy trắng mực đem dành dành ở đây mà còn tính lật lọng à? – Vĩnh Quang chỉ vào tờ giấy ở trên tay tôi, gắt.

Nghe anh ta nói “giấy trắng mực đen” mà tôi không kìm được liền bật cười ha hả. Thật tình, tôi chưa thấy ai đại như anh ta.

-Cười cái gì mà cười? Không đúng à? – Vĩnh Quang hùng hổ bước về phía tôi. Nom thấy tình hình nguy cấp, tôi vội đưa tờ giấy về phía anh ta nói lấp bắp trong tiếng cười.

-Đọc... đọc... đọc lại hộ em cái anh hai.

.
. .
.

-Như vậy là sao? Cái này ở đâu ra? Ai cho em viết thêm vào? – Vĩnh Quang một tay cầm tờ giấy đưa đến trước mặt tôi, tay còn lại chỉ vào nó và nhìn tôi quát.

-Sao tôi lại không được viết thêm vào? Anh lấy quyền gì mà không cho tôi viết thêm vào? Nhìn cho kỹ đi, trong đó ghi rõ ràng là “Lưu Việt An chỉ làm theo những gì Bùi Vĩnh Quang nói khi “thích”. Bùi Vĩnh Quang không có quyền ép Lưu Việt An làm cái này cái nọ, đồng thời vẫn phải xóa ảnh đều đều mỗi khi Việt An yêu cầu. Nếu Vĩnh Quang “dám” có ý gì về bản hợp đồng trên, thì nó sẽ lập tức bị vô hiệu hóa và cùng lúc đó buộc lòng Vĩnh Quang phải xóa hết ảnh, không được giữ lại dù chỉ một tấm. Từ nay về sau không được nói cho bất kì một ai biết về chuyện này”. Chữ kí hai bên thì có đủ cả rồi đấy. Anh còn gì để nói nữa không? – Tôi hất mặt về phía tờ giấy giải thích ngon lành.

Vĩnh Quang mím chặt môi lại, tức đến nỗi không nói được câu nào. Ngay từ đầu anh ta phải tự hiểu là tôi đụng đến tôi chỉ có thiệt thân thôi. Nên thay vì đi kiểm chuyện với một đứa con gái ranh ma như tôi, anh ta nên tìm một cô gái nào đó ngoan hiền một chút thì may ra... Haizz khổ thế đấy, đúng là kiếp con thiêu thân.

-Vui không? Quà tôi dành cho anh ấy! Xem phim màn ảnh rộng, 3D luôn, lại còn được làm nhân vật chính nữa chứ! Thích quá còn gì!

-Sao cô... sao cô lại có thể làm vậy với tôi?

-Ô! Hối hay nhỉ? Để tiêu hủy cái mớ ảnh ấy đi chứ để làm gì! Chứ anh nghĩ tôi rảnh đến mức không có gì làm nên ra đây đứng “phun” mưa nịnh anh chắc? Được rồi, hạ kịch tại đây. Tôi cũng mệt rồi.

Nói xong, tôi quay lưng tính bước thẳng.

-Sống từng ấy năm trên đời tôi chưa bao giờ gặp phải đứa con gái nào gian chát, xảo hoạt, giỏi đóng kịch như cô. – Anh ta đứng sau lưng tôi, nhìn tôi khinh miệt nói.

-Sống từng ấy năm trên đời, tôi chưa bao giờ gặp phải đứa con trai nào bần tính thua không chịu nhận, lảm lòi, bà Chín như anh. – Tôi bắt trước cái giọng điệu ấy của Vĩnh Quang rồi quay lại đập lại anh ta một câu thật đau.

-Này, sao cô cứ mở miệng ra là “đả thương” người khác vậy hả?

-Này, sao anh cứ mở miệng ra là lại nói người khác “đả thương” mình vậy hả?

-Cô...

-Sao tôi lại không biết rằng mình có một đứa cháu trai lớn tông ngồng mà ngu vậy nhỉ?

Vĩnh Quang trợn tròn mắt lên nhìn tôi, há miệng ra tính nói cái gì đó. Như bị tôi chặn họng lại.

-Thôi đừng có cố nữa. Như anh biết đấy! “cố quá” thành ra “quá cố”!

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 5

5. – Chương 5

Sau chặn đầu võ miệng kịch liệt với Vĩnh Quang, tôi về nhà ăn cơm cùng ba mẹ. Diễn tiếp vở kịch con ngoan trò giỏi, cháu ngoan bác hồ. Đây là tôi nói đùa thể thôi chứ vốn dĩ từ trước đến giờ tôi vẫn là con ngoan mà, cần gì diễn. Khi khi.

Rửa chén bát xong tôi lẩn vào bàn ngồi ôm lấy cái máy tính và bắt đầu đăng nhập Yahoo. Đúng ngay vị trí số một, nick của Trần Tiến đang sáng đèn, chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều. Cứ thế, tôi “nhảy bổ” vào mà Buzz liên tù tì cho đến khi nào nó chịu trả lời mình thì thôi.

*William Thần Huyền Triết Lâm: Gì mày???????

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Tao đang có chuyện buồn, cần người tâm sự. Mặc kệ mày có rảnh hay là không cũng phải nghe tao nói.

*William Thần Huyền Triết Lâm: Con lạy mẹ, mẹ tha cho con. Con còn đang phải làm nhiệm vụ.

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Nhiệm vụ gì thế?

*William Thần Huyền Triết Lâm: Tộc trưởng William Bích Lạc Phúc Long kêu tao cùng ổng đi diệt Quái. Kỳ này mà hoàn thành nhiệm vụ thì tăng cấp hơi bị nhanh. Mày không biết đâu chúng nó canh một ổ vàng đấy. Ha ha ha giàu to rồi.

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Đợi đấy tao vào giúp cho.

Nghe nó nói mà máu nóng trong người tôi bốc lên ngùn ngụt. Tôi cũng phải vào đó diệt Quái mới được. “Giữa đường gặp chuyện bất bình không tha” là phương châm sống của Lưu Việt An này mà. Khi khi.

*William Thần Huyền Triết Lâm: Ấy ầy này này mày tính đi đâu đấy?

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Thì tao vào đó giúp mày diệt quái. Ở hay thằng này, mày hỏi hay nhỉ? Đang ở đâu đấy? Để tao vào giúp một tay. Có gì san cho tao hai phần ba kho báu là được rồi. Tao không lấy hết đâu, đừng ngại.

*William Thần Huyền Triết Lâm: Tao lạy mày, tao thấp nhang tao lạy mày, tao quỳ xuống đây tao lạy mày, mày tha cho tao một con đường sống với. Mỗi lần mày nói “để tao giúp cho” là y như rằng... Thà mày cứ nói là “Trần Tiến ơi, tao đến để hại mày đây” thì nghe còn được. Với cả nếu để tộc trưởng biết tao kêu mày đến phá đám chắc ổng chém chết tao mất. Rồi còn cả mấy anh em trong bang nữa, chúng nó sợ mày dữ lắm. Chỉ cần nhìn thấy mày thôi là tay chân bủn rủn rồi chứ không còn sức để mà chém Quái đâu. Tiểu Ann, tao xin mày đấy, mày cứ ở yên đấy đợi đi rồi về tao chia đồ cho. Nhem!

Tức chết mất thôi! Nó làm như tôi chuyên gây chuyện không bằng ấy. Lần nào tôi cũng “hùng hổ” chạy lại giúp mọi người trong bang diệt Quái. Nhưng mà chẳng hiểu sao họ lại cứ lần lượt chết trước tôi, để lại tôi đứng đó múa may quay cuồng cùng mấy con Quái thú. Rồi cũng chết dần chết mòn theo vì mất máu quá nhiều. Bực cả mình! Đã thế ta đây cũng chẳng cần.

* William Bức Lưu Tiểu Ann: Không thèm! Đến lúc chết thì đừng có mà ở đó cầu cứu tao. Nhớ đấy!

*William Thần Huyền Triết Lâm: Đa tạ, đa tạ đại tỷ William Bức Lưu Tiểu Ann “rất nhiều”. Tỷ đi chơi vui vẻ, thứ lỗi tiểu đệ không tiễn.

Nó gõ lạch cạch mấy dòng cuối xong ngắt luôn kết nối Yahoo. Để tôi ngồi đó nhìn cái màn hình máy tính mà “ức chế”, máu dồn lên tận não. Chỉ muốn đập cái máy tính ra làm đôi.

.
. .

Cốc cốc... cốc cốc...

-Việt An... cậu có ở đó không?

Tôi đang nằm bò trên đường “tự kỉ” thì nghe tiếng Lý Ngân gọi mình. Chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, tôi bật dậy khỏi giường ngay tức khắc. Chạy đến bên cửa sổ và mở bung nó ra.

-Báo cáo có mặt. Đồng chí tìm tôi? – Tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn Lý Ngân cười tươi rói.

-Qua đây chơi đi, tớ đang làm bánh ngọt, có muốn nếm thử một chút không?

-Ôi trời, tưởng gì chứ ăn thì không thành vấn đề.

Rút tời, tôi chèo lên cửa sổ, dang chân bước qua phòng Lý Ngân rồi lon ton theo nó xuống bếp.

-Cô chú đi làm hết rồi à?

-3 giờ chiều rồi thím hai! – Lý Ngân dang tay đẩy cánh cửa phòng bếp, quay đầu lại nhìn tôi nói đều.

-Tớ biết thừa, chỉ là không có gì làm nên giả vờ hỏi thế thôi. – Tôi chữa thẹn.

Chẳng biết Lý Ngân có tin không? Chỉ thấy nó gật gật đầu ra vẻ đã hiểu chuyện rồi đi thẳng vào bếp.

-Wao! Sao nhiều đồ ăn quá vậy? Có phải là có chuyện gì muốn nói với tớ không? Khai mau!

Lý Ngân đứng bên cái bàn ăn cúi mặt không nói gì. Được đà tôi càng tiến tới hỏi dồn nó.

-Khai mau! Đừng để ta phải dùng đến biện pháp mạnh! – Tôi đưa một ngón tay lên, mom mem đến gần nó chuẩn bị giở vớ “nhất dương chỉ”.

-Tớ đã nói với cậu từ hồi sáng rồi còn gì? – Lý Ngân lườm tôi một cái rồi cúi xuống sắp lại đĩa bánh trên bàn mà không nói thêm gì nữa. Chắc là nó đang giận. Một thật ấy! Cứ nói chuyện được hai ba câu là nó lại lòi cái tính tiểu thư ra để mà “dọa” tôi. Mặc kệ.

-Cậu ta tên gì? – Tôi kéo ghế ngồi xuống bàn, tiện tay giật lại cái đĩa bánh mà nó đang sắp dở. Lấy một miếng bỏ “tọt” vào miệng nhai song ngửa cổ lên nhìn nó.

-Quang.

“Lại là Quang, nghe đọc cái tên không thôi là đã thấy ghét rồi”. Ấy là tôi nghĩ thế, chứ có dại gì mà nói ra cho nó nhào đến bóp cổ. Để mà khoác ba lô con cóc, lon ton đi diện kiến bác Vương à? Tôi đâu có dại thế.

-Hai bạn cậu quen nhau lâu chưa? – Tôi hỏi dò.

-Từ đầu học kỳ hai, cũng được ba tháng rồi.

A con này lão, lâu như vậy rồi mà đến bây giờ nó mới nói cho tôi nghe. Được, rất được... Để xem tôi xử nó như thế nào?

-Nhưng... đến bây giờ mình mới đồng ý. – Nó nói thêm, chắc là chữa thẹn.

-Cậu ra giá cũng cao quá nhỉ? Ba tháng mới chịu “gãy cành”. – Tôi nói đều.

Lý Ngân lườm tôi một cái song cũng chẳng nói gì, được đà tôi đá cho nó thêm phát nữa.

-Sao cậu không để ba năm nữa hẵng “gãy”, như vậy có phải là giá nó đã cao hơn rồi không?

Nó đột nhiên nó đá một cái thật mạnh vào chân tôi rồi cũng kéo ghế ngồi xuống bàn. Biết là nó đang giận nên tôi cười lấy cười để nịnh nọt, dang tay đẩy đĩa bánh qua song kéo ghế lại gần chỗ Lý Ngân lân la bắt chuyện.

-Thôi đừng giận nữa, giận tức là nóng, mà nóng lên là nổi mụn, mà nổi mụn thì không có đẹp đâu. Khi khi, ăn bánh đi này, ăn cho nó hạ hỏa, nếu mà còn chưa hạ hỏa thì để tớ ra “múc” nước à uống. Nhen!

Lý Ngân phì cười một cái, quay sang nhìn tôi sau đó nhìn đĩa bánh tỏ vẻ xót xa. Làm gì mà phải ghê thế? Tôi ăn có chút xíu thôi mà trong khi đó nó làm rõ là nhiều, hơn nữa cái tên Quang tàn hình ấy không ăn hết được từng đây đâu. Chi bằng để tôi phụ cho!

-Ngon không?

-Hả? Tớ ăn có một chút thôi mà... làm gì mà cậu phải như thế? – Tôi ầm ỨC biện bạch.

-Ngốc này, tớ kêu cậu qua đây ném thử bánh mà? Nghĩ vớ vẩn gì đấy?

Hì hì, đúng là tôi nghĩ vớ vẩn thật. Tôi cười ngây ngô với đĩa bánh rồi chợt đổi đề tài.

-Tên Quang ấy có gì tốt? Sao lại thích cậu ta (mà không phải là Trần Tiến)?

-Cậu ấy luôn quan tâm đến tớ. – Nó cười, cúi mặt để che đi màu phấn hồng ở hai bên tai.

-Thế nào gọi là quan tâm? – Tôi kéo ghế lại gần hơn chút nữa, lân la bắt chuyện. Câu hỏi mang tính chất tò cao chứ không phải là đá đếu, móc ngoéo nhau. Trái lại nó không nói gì mà chỉ cười, cười, lại cười. Hình như con này thích cười thì phải! Nhìn cái cách nó cười kìa, vừa vui vừa xấu hổ, thôi thì cứ ngoác miệng ra cười đi cho rồi, lại còn ở đó mà giữa ý nữa. Bọn bè bao năm, tôi cũng có đem cái hình tượng xấu hơn con gấu ấy ra ngoài đường bán dầu mà sợ?

-Móc họng ra bây giờ. Nói đi, cười cái gì mà cười suốt thế? – Bực mình tôi giục.

Lý Ngân làm vẻ mặt ỉu xìu nhưng rồi cũng cất tiếng:

Tuy có hơi gia trưởng một chút nhưng thật sự là cậu ấy quan tâm đến tớ.

-Cậu ta quan tâm ra sao? Nói đằng hoàng coi. – Tôi nổi khùng, gắt âm lên, nói thì nói toẹt ra đi. Lại cứ lòng và lòng vòng, phát mệt.

-Cậu... – Nó ậm ự nhìn tôi gia vẻ mình bị mắng oan. Rồi hẳn học nói tiếp. – Quang không cho tớ thức khuya lang thang trên face, cậu ấy nói như vậy không tốt. Cậu ấy bắt tớ đưa nick cùng pass cho cậu ấy quản, đồng thời cậu ấy cũng đưa nick và pass cho tớ. Tớ đi đâu, làm gì cũng phải thông báo lại cho cậu ấy, bạn bè là những ai cũng đều phải nói hết (nghe đến đây tôi khẽ nhăn trán). Cậu ấy còn quản việc học tập của tớ, không cho tớ lang thang chém chuối, bắt tớ ngồi làm bài tập dưới sự giám sát của cậu ấy. Nếu thi mà bị điểm kém, cậu ấy sẽ không tiếc lời mà mắng tát, nhưng sao đó liền xin lỗi và ngồi giảng bài cho tớ. Cậu ấy còn...

-Thôi thôi được rồi! Không đừng có thêm một người cha thứ hai, khó tình không khác gì cha ruột. Quản chuyện ăn chuyện ở, rõ chán. Thế mà gọi là quan tâm. Nếu thế, tớ thấy....

-Ngân ơi!

Có tiếng gọi từ ngoài cổng vọng vào, tôi và Lý Ngân cùng im lặng nhìn nhau. Tên này được lắm, tôi còn đang thao thao bất duyệt bài ca thánh mà hắn dám cắt lời tôi. Đợi xem, thế nào rồi cũng có ngày tôi bẻ hết răng hắn mang về ngâm diếu.

-Để tớ ra mở cửa.

-Không! Cậu ở im đấy để tớ ra mở cho. Tớ phải xem xem thử mặt mũi nó thế nào. – Rút lời tôi lao thẳng ra ngoài, chạy một mạch đến trước sân nhà Lý Ngân thì đứng sững lại nhìn người trước mặt.

-Cậu còn nhớ tôi chứ Lưu Việt An? – Vĩnh Quang nhìn tôi nói mỉa.

Quang – Bùi Vĩnh Quang, thì ra là hắn. Được! Cái tên bại não này giỏi lắm, bằng tuổi mà suốt thời gian qua dám sùng anh gọi em với tôi ngọt sớt. Chán sống rồi đây mà.

-Cứ tưởng là ai, thì ra là cái con đười ươi lai khỉ đột, chó đốm nhuộm tóc nâu này (tóc hắn màu nâu mà) thì làm sao mà tôi quên cho được? Cái người hồi sáng mới bị tôi troll đây mà! Chẹp... thật là không biết cái cảm giác bị người ta lừa nó như thế nào ấy nhỉ? Bạn Quang có biết không? Chỉ cho An với! – Tôi liếc Vĩnh Quang nói mỉa, giọng khiêu khích.

Hắn ta tuy rằng bị tôi chọc cho tức nhưng vẫn cố cười, nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

-Tôi nghĩ là cậu đã thử qua rồi đấy, cái cảm giác bị người ta lừa gọi bằng anh nó sao ấy nhỉ? Bạn An có biết không? Chỉ cho Quang với! – Hắn ta học đòi cung cách đá đểu của tôi, cười cười nói nói.

-Có phải cậu biết tôi từ trước không? – Tôi co tay thành nắm đấm, cố kìm cơn giận để không bay đến đập vào mặt cậu ta. Điên lắm rồi đấy. Cậu ta nói vậy thì chắc hẳn trước đó cậu ta đã biết về tôi rồi. Vậy cái lần đụng xe đó...?

-Dĩ nhiên là tôi biết. Lưu Việt An 16 tuổi, chơi thân với Vũ Phương Lý Ngân và Trần Tiến từ bé. Hiện học lớp 10C4 cùng Trần Tiến, không giữ chức vụ gì ỉnh ở trong lớp, học lực khá, tính đánh đá...

Không để cho cậu ta tiếp tục ba hoa trích chèo, khoa môi múa mép. Tôi cúi xuống nhặt chiếc dép ở dưới bậc thềm lên ném thẳng vào người Vĩnh Quang. Trời ơi!!! Hắn biết rõ ngón ngành về tôi như vậy mà trong khi đó... Khốn kiếp! Tức quá, mình bị lừa! Tên này giỏi lắm, hắn chuyển vào trường Mạn Thanh cùng đợt với Chảnh thiếu gia cũng được ba tháng rồi, hơn nữa lại còn học lớp bên cạnh mà tôi chưa một lần thấy mặt. Ba tháng cậu ta sống ẩn giật là vì cái cơ gì? Lần đầu tiên chạm chán, cậu ta cố tình tông vào tôi rồi nói này nói nọ là vì cái cơ gì? Chỉ để lừa tôi như thế này thôi sao?

Trái với cơn thịnh nộ của tôi, cậu ta khẽ vẽ lên môi một nụ cười nửa miệng đều vô vãn. Rồi hơi nghiêng người né chiếc dép đang bay tới kèm theo một câu châm chọc:

-Đanh đá quá! Tôi không thích những cô gái có cá tính mạnh như vậy đâu!

Tôi cúi xuống ôm lên một mớ dép nữa, ném liên hồi về phía Vĩnh Quang, miệng thì lầm bầm hai chữ: BIẾM THÁI. Lý Ngân vừa kịp lúc chạy đến, kéo tôi ra sau lưng nó, nói ngọt với Vĩnh Quang.

-Cậu vào nhà đi.

Vĩnh Quang cúi xuống sách giỏ hoa quả lên, đẩy cổng thông dong bước vào. Đi ngang qua mặt tôi, cậu ta cười khẩy một cái rồi bước thẳng. Cái gì thế này? Khinh tôi à? Khi khi, cậu sống không yên với tôi đâu Vĩnh Quang. Tôi nuốt cục tức xuống hắng giọng nói:

-Đến nhà bạn gái chơi mà lại đi mua một giỏ hoa quả. Sao cậu không mua một nhánh chuối ấy, để thắp nhang luôn. Không thì...

Tôi còn chưa nói xong thì Lý Ngân đã bịt miệng tôi lại, ra hiệu cho Vĩnh Quang đi vào nhà rồi nói khế vào tai tôi.

-Này! Không được gây chuyện.

-Làm gì có! Đây người ta gọi là “chào hỏi xã giao” mà.

Lý Ngân lườm tôi một cái rồi kéo tay tôi đi thẳng vào nhà kèm theo một câu cảnh cáo.

-Cậu cứ coi chừng đấy.

Ai mới là người phải coi chừng? Là bạn trai của cậu ấy. Không đừng đi điều tra về tôi làm gì? điên máu.

.
. .

Tôi đứng bên bồn nước rửa trái cây, mặc cho đôi “chim sẻ” đằng sau tâm sự. Thật tình, chẳng biết Lý Ngân nghĩ gì mà lại đi thích Vĩnh Quang nữa. Một tên vừa dở vừa điên, chẳng có điểm gì tốt, chỉ được mỗi cái mặt là mang tính chất “lừa tình” là chuyên nghiệp. Còn nữa, cái tên dở hơi cáng lộn ấy không đừng đi điều tra về tôi làm gì? Điên! Chợt nghĩ đến Trần Tiến, tôi thấy tội cho cu cậu, thích Lý Ngân từ bé mà nó chẳng thèm để ý, đã vậy bây giờ lại còn... Haizz đúng là khổ mà. Bỗng thấy phía sau sao im ắng quá, tôi rón rén quay đầu lại xem thì bắt gặp cái cảnh mặt Lý Ngân đỏ bừng như trái ớt, cúi đầu cười e thẹn. Phía dưới, tay Vĩnh Quang đang nắm chặt lấy tay Lý Ngân, khuôn mặt cậu ta lạnh tanh không biểu hiện một chút cảm xúc nào. Ô hay, yêu nhau gì kì vậy? Một đứa thì ngại, một đứa thì làm ngơ. Cái cảnh này giống như là... chỉ có một mình Lý Ngân thích Vĩnh Quang thôi hay sao ấy. Nom ngứa mắt quá đi mất. Cậu ta chẳng quá trời, cũng phải ngang ngửa với Chảnh thiếu gia lớp tôi chứ ít gì.

Tôi bê đĩa hoa quả rửa xong để xuống bàn, nhân tiện kéo ghế ngồi đối diện hai đứa nó, nói đều:

-Ở đây có khách. – Song, tôi đưa quả táo lên miệng cạp một miếng thật to và... ngồi xem phim màn ảnh rộng.

Nghe tôi nói vậy, Lý Ngân vội rút tay lại nhưng thất bại vì Vĩnh Quang nắm quá chặt. Thấy hay, tôi quay sang tính xem xem biểu cảm trên mặt Vĩnh Quang như thế nào thì bắt gặp cậu ta nhìn mình trừng trừng như thách thức. Ô hay, lại lên cơn điên rồi à? Tôi có làm gì đâu? Sao cậu ta nhìn tôi cứ như là “Bao Công nhìn tội phạm” thế?

-Cậu “ghen” à? – Vĩnh Quang “vênh” mặt lên nhìn tôi hỏi.

Ghen? Tôi cười khẩy một cái, song đưa quả táo lên ngoác miệng cạp một cái mất nửa. Rung vai vừa cười vừa nhai nhìn tên họ Bùi ấy ra chiều thương hại.

-Cậu cười cái gì?

-Thì ra là cậu “ghen” với quả táo của tôi. – Tôi gật gật đầu nhìn quả táo trong tay đắc ý nói.

-Nghe kìa, buồn cười thật!

-Buồn thì cười đi, chỉ sợ cậu không cười nổi thôi.

-Sao tôi lại không cười nổi?

-Tự biết, tự hiểu, tự điều tra. Tôi đây không rảnh mà đi giải thích cho đứa trẻ lên ba như cậu nghe. Tổn nước bọt, phí hơi, tổn hại thanh quản. – Tôi đưa nốt miếng táo còn lại bỏ vào miệng nhai xộp xộp.

-Cậu... cứ chờ đấy!

-Tôi không có rảnh mà “đợi” đâu, cậu đừng có “hẹn” làm gì cho nó mệt.

-Ai hẹn cậu hồi nào? – Cậu ta gất.

-Tự biết. – Tôi nhún vai, lấy hai tay bịt miệng để trong quá trình nhai mấy miếng táo dễ thương “không có tình” bắn vào mặt cậu ta.

-Hừ... Trước sau gì rồi cậu cũng sẽ biết tay tôi.

-Thế kia là cái gì? Đồ giả à? – Tôi chỉ vào tay Vĩnh Quang ngây ngô hỏi (đểu) – Lại còn tưởng... hóa ra là phé nhân.

Vĩnh Quang thả tay Lý Ngân ra, dùng chính bàn tay đó chỉ thẳng vào mặt tôi, quát:

-Bản tính của cậu là nói “móc” người khác đấy à?

-Thôi đi Việt An. – Lý Ngân nhìn tôi lắc đầu như cầu xin.

Nãy giờ mãi “đá đểu” họ Bùi kia mà tôi quên mất Lý Ngân. Tôi nghiệp con bé, một bên bạn thân, một bên bạn trai... thôi nhin! nghĩ rồi tôi chẳng thêm quan tâm đến hần nữa, chuyên tâm vào việc của mình – Ăn bánh.

-Mấy thứ bánh ngọt này có gì là ngon lành đâu? Ăn xong mà chẳng đọng lại mùi vị gì cả, cứ như là bò nhai rơm ấy.

Vĩnh Quang đưa cái bánh lên ngang mặt nhìn nó nói, song câu cuối cùng thì liếc qua tôi. Oh hay, tên điên này... dù có ghét tôi đến mấy thì cũng không được nói thế. Đây là bánh do Lý Ngân làm mà? Bạn gái người làm cho người ăn đấy! Làm cho người đấy!!! Vậy mà Lý Ngân dám nói với tôi là hần “rất rất” quan tâm đến mình. Nói láo!

-Dù cho là sơn hào hải vị đi nữa thì đối “cái con bò” không biết thưởng thức thì cũng chỉ như nhai rơm nhai rạ mà thôi. Bạn Quang nhỉ? – Tôi nhìn Vĩnh Quang, vẽ lên môi một nụ cười tươi rói, hỏi đểu.

-Cậu nói ai là b-ò? – Âm cuối cùng cậu ta khó nhọc nhả ra nhìn tôi cảnh cáo.

-Oh tôi có nói cậu là bò ah? Chưa gì mà đã thò đuôi ra nhanh thế? Đâu đâu? Mang lên đây tôi xem với nào!

-Việt An. – Lý Ngân nhìn tôi như sắp khóc đến nơi. Con ngốc này, sao lại phải khổ thế? Sao lại đi thích cái tên họ Bùi nào chứ? Mệt thật. Mà thôi, nó thích ai thì mặc nó. Cho dù là tôi bận tâm đấy, dù gì đi nữa thì nó cũng là bạn thân của tôi. Nhưng thôi, giờ đi về, ngồi đây một chập nữa chắc là tôi đập nhau với Vĩnh Quang luôn quá. Nhìn cái mái tóc nâu nâu ấy mà ngứa mắt. Chông không khác con chó lông xù nhà bác Năm là mấy.

-Hi hi, giờ mới nhớ, bài tập về nhà vẫn còn chưa là xong. – Tôi nhún vai một cái, tiện tay cầm thêm một quả táo nữa rồi thông dong đi vào phòng Lý Ngân. Bằng đường cửa sổ, tôi chèo về phòng mình, mà chẳng thêm ư hử chào hỏi chủ nhà, cứ thế dong thẳng.

.

.

.

-Việt An, mày nghe tin gì chưa? – Tôi đang nằm dài trên bàn say giấc nồng, không biết Trần Tiến từ đâu chạy ra đập vào lưng tôi một cái thật đau, hỏi ngớ ngẩn. Biết tin gì là biết tin gì? Có gì thì nói toẹt ra đi

lại còn bày đặc hỏi. Mà khoan... có khi nào nó biết chuyện Lý Ngân có bạn trai rồi không? Không lý nào! Biết mà mặt mày lại hớn hở như bắt được vàng thế kia à?

Tôi nén đau góc đầu dậy hỏi nó.

-Đừng nói với tao là mày xin được chữ ký của Ronaldo...

Không để tôi nói hết nó đã giáng thêm một trường nữa vào lưng. Đâm ra tôi ăn vạ trên bàn luôn. Đau ứa nước mắt.

-Tao không có đùa đâu. – Nói xong nó ném lại cho tôi cái điện thoại rồi ngồi xuống cái bàn trước mặt.

Tôi với tay lấy cái điện thoại trên bàn xem, đập vào mắt tôi là một loạt những bức hình mà hôm trước Vĩnh Quang đòi trao đổi điều kiện với tôi. Nó đang nằm chễm chệ trên wedside trường với một đồng ment. Toàn là những lời sỉ vả cay độc, những thứ không thể đọc nổi.

-Người trong hình là mày phải không? – Trần Tiến hất mặt về phía cái điện thoại, hỏi.

-Sao mày biết. – Tôi giật thót lên khi nghe nó nói vậy.

-Dù nhìn không rõ mặt, nhưng đọc có cái dáng đi như đàn ông không kia thôi thì tao cũng biết người ấy là mày rồi. Mà sao thế? Bị chụp lén à?

-Ừ! – Tôi đáp lại bằng một giọng ỉn xù.

-Đứa nào thế? Có cần tao...

-Mày không cần biết đâu, để tự tao xử nó. – Tôi phải cho Vĩnh Quang một trận nên thân mới được.

Nghĩ rồi tôi chạy qua ngay qua C3 tìm Vĩnh Quang nhưng cậu ta không có trong lớp. Không biết là đi đâu rồi, tốt nhất là đừng để tôi tìm thấy, không thì cậu ta sống không yên đâu.

-Lưu Việt An.

Tên diên nào chán sống mà dám lôi hết tên họ của tôi ra gọi vậy? Đúng là chán sống thật rồi. Tôi nhìn giáo dục quanh sân trường cố tìm cho được cái kẻ mới lôi hết tên cúng cơm của mình ra gọi. Nhưng thất bại.

-Ở trên đây.

Vẫn là giọng nói ấy, nó vọng xuống từ trên đỉnh đầu của tôi.

Vội ngửa mặt lên nhìn, tôi thấy Vĩnh Quang đang đứng một mình trên tầng hai của dãy nhà thiết bị. Tay cầm tờ giấy vung vẩy và ngoắc tôi lên. Không cần gọi, tôi cũng đang muốn tìm cậu ta tính sổ đây.

Tôi chạy vội lên tầng hai, chỉ thẳng tay vào mặt Vĩnh Quang quát:

-Họ Bùi kia, mớ ảnh trên diễn đàn trường này là sao? Không phải là đã thỏa thuận rồi à? Đừng nói với tôi là cậu tính giờ trò lật lọng đấy nhá?

-Ai giờ chò lật lọng trước thì tự biết. – Cậu ta xoay người, đứng dựa lưng vào cái lan can, khoanh hai tay trước ngực nhìn tôi nói.

-Đấy là tại cậu ngu thôi.

-Cậu nói ai ngu? – Vĩnh Quang đẩy tường đứng thẳng người dậy, nhìn tôi chân chân hỏi lại. Tên này, ăn rồi suốt ngày hỏi lại. Đúng là tai có vấn đề.

-Ở đây ngoài cậu ra còn người thứ ba nữa à? Thôi, đừng có giả vờ khờ khờ nữa, làm thế chỉ tổ chứng minh cho người khác thấy cậu ngu bẩm sinh thôi. Mà hỏi thật nhá! Cậu ngu bẩm sinh hay là do học hỏi thế? – Song, tôi cười.

-Cái gì mà học hỏi? Hừ... cậu giỏi lắm, cứ cười nữa đi, để tôi xem cậu cười được bao lâu. Nếu giờ tôi tung nốt tấm ảnh cuối có cảnh cậu cầm trên tay quả táo ấy. Sao nhỉ?

-Giờ cậu muốn sao?

-Rất đơn giản. Tôi có một chuỗi mật mã cần cậu giải hộ. Nếu cậu giải được, tôi tự khắc sẽ xóa hết mờ ảnh đó mà không cần cậu nhắc. Ngược lại, nếu cậu không giải được... – Nói đến đây, cậu ta nhếch mép, vẽ lên môi một nụ cười nửa miệng đều vô cùng. – Ngoan ngoan để tôi “hành hạ” hết quãng thời gian học cấp ba này.

“Ngủ đi rồi mơ” tôi cay độc nghĩ thầm.

-Việc gì mà tôi phải giải cho cậu mấy cái mật mã vớ vẩn ấy? Theo như điều khoản trong “bản hợp đồng” thì cậu phải xóa hết chúng mới phải! – Tôi khơi lại chuyện cũ.

-Được! vậy thì hợp đồng đâu? Đưa ra đây xem nào? – Vĩnh Quang chìa tay ra nhìn tôi hỏi.

Chết rồi, chết rồi, lúc ấy vui quá tôi lỡ tay quăng nó đi đâu rồi ấy! Làm sao bây giờ? Ôi cha mẹ ơi...!

-Thôi đừng cố nhớ nữa, tôi đã cho nó một mẻ lửa rồi. Giờ thì quyền lợi của cậu đã bị tước bỏ hết, còn gì để nói nữa không? – Cậu ta khề phải bụi trên cánh tay áo, qua đầu nhìn tôi cười hỏi.

-Giờ cậu muốn sao? – Tôi khom người chuẩn bị tư thế cúi xuống nhặt dép lên đập vào mặt Vĩnh Quang.

-Mật mã!

-Mật mã? – Tôi hỏi lại.

-Đúng! – Cậu ta trả lời chắc nịch.

-Là cái thể loại gì thế? Đâu, mang đây coi! – Cái này hay nha, tôi đọc truyện trinh thám suốt cũng chưa thấy qua mật mã thật một lần nào. Cứ coi như là mở mang tầm mắt đi.

-Đây! – Vĩnh Quang đưa cho tôi một hàng các chữ cái và các con số được chọn lẫn vào nhau. Thành một thể thống nhất, dài loằng ngoằng không có nghĩa.

<“5cohn 6eiht”1n6ouc7uht3uht6ocn7o7um3ioh2gn7o7urt5n6eiv7uht2oav=“”>

-Hôm nay là thứ bảy, chiều thứ hai tuần sau, tôi cần câu trả lời. – Cậu ta bật cười khoái chí rồi quay lưng đi thẳng. Để tôi đứng đó chôn chân cùng tờ giấy mang trên mình mật mã.

Oh my god! Tôi đâu có biết chơi mấy cái vụ mật mã vớ vẩn này. Làm sao bây giờ?

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 6

6. – Chương 6

<“5cohn 6eiht”1n6ouc7uht3uht6ocn7o7um3ioh2gn7o7urt5n6eiv7uht2oav=“”>

.
. .

-Gì thế này? – Sau phút đắm mình bên chuỗi mật mã của Vĩnh Quang, cuối cùng Trần Tiến cũng chịu dứt ra, ngóc đầu lên hỏi tôi.

-Mật mã. – Tôi giật lại tờ giấy từ tay Trần Tiến, giơ lên cao ngắm nghía đủ kiểu. Song cũng chẳng thu lại được gì. Bực mình tôi ném thẳng nó lên bàn, tay đỡ lấy một bên cằm, lại tiếp tục công cuộc ngắm tờ giấy.

-Mật mã? Ờ mà... nó có nghĩa là sao? Cái gì mà <“5coh... là=”” sao=“” hả?=“” -=“” trần=“” tiến=“” nhìn=“” tôi=“” bằng=“” cái=“” nhìn=“” nài=“” nỉ.=“”>

-Tao cũng không biết nữa. – Tôi nói với cái giọng ỉu xìu vì mệt.

-Ấy mày, sao tự dưng <“5cohn 6eiht”=“”> thì có ngoặc kép còn mấy từ còn lại thì không?

-Không biết, tao cũng đang thắc mắc đây. – Tôi gắt.

-Mà sao số với chữ lại chộn lộn với nhau thành một hàng dài vô nghĩa mà không tách ra nhỉ? – Nó vẫn kiên trì hỏi cho đến cùng.

-I don't know! – Tôi hét lên.

Nó khẽ lườm tôi một cái rồi lại chỉ vào tờ giấy hỏi tiếp:

-Ê mày, thế sao...

-Tiến này! Mày có biết hát bài “lặng thinh” không? – Bất chợt tôi đổi đề tài cắt ngang lời nó.

-Ồ... không. Mà có cả bài ấy nữa à? – Nó chưng ra cái bộ mặt khù khờ, nom đến là ngu.

-Ừ có. Bài đó nổi tiếng lắm, mày chưa nghe à? – Tôi cố gợi chí tò mò cho nó.

-Chưa! Mà ai hát thế? – Chỉ mỗi cái điệu bộ hồ hởi ấy thôi là tôi cũng đủ biết rằng nó đã cắn câu rồi.

-Ai hát không quan trọng, thế giờ mày có muốn học không? Tao dạy cho. – Tôi bày chò dụ dỗ.

-Nghe hay đấy! Mày hát thử coi. – Nó lấy hai tay chống cằm nhìn tôi cười cười, mười đầu ngón tay thon dài khẽ khum lại chạm nhẹ lên bẹ má, cộng thêm khuôn mặt thư sinh. Tạo hình nhân vật cực kool, đẹp như một bức tượng điêu khắc được chạm trổ công phu.

Trần Tiến đẹp trai thật đấy, nhưng tôi chưa bao giờ “rụng tim” trước cái vẻ đẹp “giả tạo” ấy của nó. Đơn giản vì đối với tôi, nó chỉ là một thằng bạn thân không hơn không kém. Ngược lại, nó thì cứ luôn miệng mà rằng: mày là “kẻ thù” chuyền kiếp của tao chứ “cạ cứng” cái nỗi gì. Hiển nhiên nó coi tôi là kẻ thù thật. Vì can tội suốt ngày kè kè lấy Lý Ngân của nó không buông. Thêm nữa Trần Tiến cứ liên tục dán cái nhãn “Xmen – đàn ông đích thực” lên người tôi. Đã thế ra đường gặp ai nó cũng bô bô nói rằng: ước mơ lớn nhất trong đời của Lưu Việt An – tôi đây là một ngày nào đó xa xa nhưng phải gần sẽ được qua Thái Lan phẫu thuật chuyển đổi giới tính. Cái thằng mất dạy, bạn bè gì cái gã ấy, thật tình... Chắc là nó muốn lớn lên được qua Thái Lan chuyển giới thành con gái quá, nhưng mà lại sợ thể gian đồn thổi nên mới lấy tôi ra làm bình phong đây mà. Thật là... Chơi thân quá đâm ra bao nhiêu tật xấu của nó tôi đều biết hết. Vậy nên đại gì mà đi thích một đứa xấu xa như nó nhỉ? Khi khi...

-Ồ này, sao mày không hát đi? – Trần Tiến chu mỏ lên nhìn tôi giận giỗi, trong giọng nói mang chút gì đó mong đợi.

-Tao hát nãy giờ rồi còn gì nữa?

-Tao có nghe thấy mày hát gì đâu?

-Bài ấy không có lời đâu. Nhưng nôm na của nó là thế này: mày chỉ cần ngâm răng lại mà đừng nói gì cả, để cho tao yên trong vòng một ngày thôi. Như thế là đủ rồi. Nào giờ thì hát được rồi đấy. Action! – Sau màn dụ dỗ con nít, cuối cùng tôi cũng phun ra cái chủ ý của mình.

-Mày rảnh rồi không có gì làm nên mới ngồi đây vẽ chuyện ra lừa tao đấy hả? – Nó nhào tới tính gõ vào đầu tôi, may thay tôi né được. Vậy là lại càng được đà cười tợn. Cười trên nỗi đau của... bạn. Khả khả... khả khả...

Không biết hôm nay “em” thuốc yêu quý của nó đi hẹn hò cùng anh nào mà để lại nó một mình đơn phương độc mã như vậy. Khổ chưa... tay ngắn quá mà biểu, với đầu có tới vậy mà đòi gõ lên đầu tôi. Khi khi, trời chưa tối đâu cưng! Tôi cứ ngồi đó nhìn nó mà cười, cười thằng... tay ngắn. Trong tay không có thuốc thì nó chẳng là cái gì cả, bỗng nhiên... Cốp... hu hu mẹ ới... là cái thuốc. Nụ cười trên môi tôi méo xệch, chảy sệ rồi tắt ngúm. Chỉ một từ thôi: đau! Đau thấu trời! Tức mình tôi đứng bật dậy, hai tay chống hông, từ trên cao tôi chiếu cái nhìn căm uất xuống nó bắt đầu rửa sả:

-Thằng điên, thằng khùng, thằng bệnh hoạn, thiếu năng trí tuệ, bại não kiêm tắc nơ, bệnh đao kia! Tao truyền đời ày biết, từ nay về sau mày mà còn đánh tao thêm một cái nào nữa thì suốt đời này mày đừng mơ có con ma nào để ý tới chứ đừng nói là Lý Ngân. Cho dù có đi nữa thì con cháu ba... à ba mươi đời sau nhà mày đều mang họ “thái dám”. Suốt đời, suốt kiếp không “sinh sản” được! Nghe rõ chưa hả Trần Tiến?

– Vừa lúc sỉ vả nó xong, tôi ngồi vật ra bàn vì mệt, vì khát. Chẳng có gì là quá đáng đâu, tức nước thì vớ bờ thôi!!!

Đám con trai lớp tôi lúc bấy giờ đang mải đánh nhau trên bục giảng giành hộp phấn, nghe tôi chửi Trần Tiến thì đồng loạt dừng hết lại mà cùng đổ dồn những ánh mắt “thán phục” về tôi. Song, kéo nhau chạy xuống bá vai bá cổ, đánh đu trên người Trần Tiến rồi đua nhau chiếu tướng tôi mà hát vang bài ca “ồ ồ ồ”. Trong khi đó, Trần Tiến thì như con tắc kè hoa, mặt mũi đổi màu liên tục chông đến là buồn cười. Ban đầu là bạc phếch => đỏ gay => đen rìm rồi tím tái => tím bầm. Lũ con gái lớp tôi khi ấy hẳn còn mải chải tóc chải tai, son môi đánh phấn, chụp ảnh úp face. Sau khi nghe xong màn sỉ vả người thậm tệ của tôi. Chúng nó cũng đồng loạt dừng lại mà quay sang nhìn tôi với ánh mắt ngùn ngụt lửa giận. Ý muốn nói rằng: tôi là một nụ la sát. Thương thay cái thân tôi, chỉ vì phút nông nổi mà “lỡ chân đạp đổ” đi cái hình tượng “yếu điệu thực nữ” mình cố vơ vét bao năm qua. Còn nữa, thiếu một người... tôi vội quay đầu lại phía góc lớp, len lén nhìn xem biểu hiện của Chảnh thiếu gia xem nó như thế nào. Thì bắt gặp cậu ta hai tay mân mê cục rubic, thả cho nó xoay theo quán tính. Đầu hơi nghiêng, quay sang nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Đôi mi dài khẽ chớp nhẹ mở ra hai hờn “bi mâu” rồi đồng loạt cắm “phập” vào người tôi. Thất kinh, tôi vội quay đầu lại không dám nhìn nữa, lúc bấy giờ mặt mày lóng ran, tay chân bủn rủn, tứ chi bải hoải. Thật chẳng còn sức để mà “quạt” vào mặt cái lũ con trai đang cầm rơm ở phía trước.

-Ui ui cái con mụ bán cá này... làm gì mà đánh đá thế? Mà mày chửi nghe hay đấy, chửi nữa đi cho tao nghe coi. – Thằng Toàn giật lấy cái thuốc trên tay Trần Tiến, dùng nó vỗ nhẹ lên bắp tay tôi. Mỗi lần vỗ chông nó rụt rè ra mặt, giống như là nó sợ tôi sẽ tóm lấy nó như một con chằng tinh vồ mồi mà sé xác nó ra làm trăm mảnh vậy. Nhưng đó chỉ là nó “giả vờ” làm thế để chọc cười lũ con trai trong lớp thôi. Chứ cứ nhìn cái điệu bộ vừa cười vừa nói khích của nó thế kia thì sợ sệt cái nổi gì. Sao cái số tôi nó lại đen vậy nhỉ? Ra đường không gặp chó cắn càn thì cũng phải chạm chán với vài con chim lợn. Cái lũ điên này, đang mệt sẵn... Tức mình tôi đứng bật dậy, chắp hai tay lại với nhau và bắt đầu “khấn”.

-Hỡi ơi đứa mẹ Maria, hỡi chúa Jesu, hỡi thánh Anna, hỡi nữ thần zeus, hỡi thần Mặt Trời, thần sông, thần biển, Thổ Địa đại nhân, Táo Quân, Ngọc Hoàng, chư vị La Hán, Quan Âm bồ tát, phật tổ như lai, ông bà tổ tiên của con ơi! Xin người hãy đến đây cứu vớt những sinh linh bé nhỏ mang trên mình đây tội này. Làm ơn làm phúc người “vác” hết chúng nó xuống giao cho Diêm Vương hộ con với. Nam mô a di đà phật.

“Khấn” xong tôi lấy hai ngón tay giữa chấm nhẹ lên trán rồi lần lượt đến hai bên vai. Y như người ta thường cầu chúa phù hộ chuyện gì đó trong mấy bộ phim Mỹ. Rồi cúi đầu, tôi lấy hai tay “bỏ” xuống bàn và từ từ nằm dài ra đó.

Tôi vừa rút lời là tất thấy cả lớp con gái, con trai hay Trần Tiến đang giận cho đến Chảnh thiếu gia nổi tiếng là lạnh lùng cũng phải bật cười ha hả. Cười cái nổi gì? Thật không thể hiểu nổi là tôi đang chọc tức tụi nó hay là tụi nó đang chọc tức tôi nữa. Điện máu.

Tôi ngồi giữa lớp mặt mày tím tái nhìn đám con trai nằm bò ra đất cười. Phải rồi, chúng nó thì được uống thuốc bổ miễn phí, còn tôi thì được nghe cười miễn phí. Có lỗi không ta???

.
. .

Lên lớp bạn bè đùa dọa chán rồi thì về nhà đến mẹ dọa dằn. Chẳng biết là mẹ tôi đào đâu ra cái “nhíp” rồi ăn cơm xong, cả buổi trưa nắng cứ bắt tôi ngồi “cào đầu” tím tóc sấu. Tôi đã nói bao nhiêu lần rằng: con nhổ hết tóc trắng rồi, mà người đâu có tin. Hễ mở miệng ra là lại nó tôi bất hiểu, lớn lên không biết có nuôi được bữa cơm nào không? Hay là mẹ mới đi tới cửa nhà đã lẫn sẵn chạy ra cầm “chối” đuổi về. Thật tình, mẹ tôi cứ phải gọi là giỏi tưởng tượng hết biết luôn. Chỉ mãi cho tới khi đến giờ đi làm thì tôi mới được tha. Ngay sau đó mẹ lại phán thêm một câu nữa mà nghe song tôi chỉ muốn khóc òa lên cho bó tức. Nội dung của nó là thế này: trưa mai lại nhổ tóc ẹ tiếp. Hết và mẹ sách túi đi làm. Thật không còn gì khổ bằng.

Tôi lết cái thân tàn ma dại đi vào phong, đập vào mắt tôi là tờ giấy có ghi mật mã mà Vĩnh Quang đưa cho. Bất ngờ máu dồn lên não, huyết áp tăng cao tôi nằm vật ra giường vì... tức. Nhưng rồi ngay sau đó

tôi lấy lại tinh thần, lẳng lặng chạy đến bên cái máy tính đang mở sẵn. Hai từ thôi “mật mã”, tôi lật tung hết trang mạng này đến trang mạng khác mà ngáp dài ngáp ngắn. Tôi chẳng phải là đứa IQ thấp kém gì, nhưng sao người ta phải sáng chế ra nhiều loại mật mã như thế chứ? Đó là chưa kể biết đâu tên họ Bùi kia lại tự chế ra một loại mật mã của riêng mình thì sao? Tức mình tôi tắt hết mấy cái trang có liên quan đến mật mã đi rồi thông dong đăng nhập nick game võ lâm của mình. Nhào thẳng vào giữa diễn đàn tộc William, tôi hỏi mọi người cánh giải mật mã. Có nhiều người vào hỏi thăm tôi, động viên tôi, ném đã Vĩnh Quang nhưng hiển nhiên không một ai biết giải chuỗi mật mã ấy cả. Chắc họ chỉ giỏi diệt quái thôi.

<“5cohn 6eiht”1n6ouc7uht3uht6ocn7o7um3ioh2gn7o7urt5n6eiv7uht2oav=“”>

Nó có nghĩa là sao gì nhỉ?

<“5cohn 6eiht”=“” tại=“” sao=“” vài=“” từ=“” đầu=“” này=“” lại=“” được=“” để=“” trong=“” ngoặc=“” kép,=“” còn=“” những=“” từ=“” còn=“” lại=“” thì=“” không?=“” mà=“” tại=“” sao=“” số=“” và=“” chữ=“” lại=“” cứ=“” đảo=“” lộn=“” vào=“” nhau=“” mà=“” không=“” tách=“” ra?=“” còn=“” nữa,=“” nó=“” được=“” viết=“” một=“” mạch=“” mà=“” không=“” có=“” cách=“” ngữ=“” gì=“” cả.=“” nhìn=“” đến=“” là=“” hoa=“” mất.=“” bức=“” mình=“” thật!=“”>

*William Tô Giật Uy Vũ: Tiểu Ann

Tôi còn đang mải lờm tờ giấy, không biết tự bao giờ Uy ca đã đứng trước mặt nhân vật trong game của mình. Anh ấy gọi một cái làm tôi giật nảy cả mình vội ngửa mặt lên nhìn màn hình máy tính.

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Uy ca, anh gọi em?

*William Tô Giật Uy Vũ: Chứ tộc William này còn người thứ hai tên là Tiểu Ann nữa à?

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Dĩ nhiên là không rồi! Mà Uy ca, anh tìm em có chuyện gì vậy?

*William Tô Giật Uy Vũ: Giúp em giải mật mã, đó không phải là điều em muốn sao?

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Uy ca, anh biết giải thật à?

*William Tô Giật Uy Vũ: Dĩ nhiên là anh không biết giải rồi! Nhưng mà anh biết có người giải được.

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Ai vậy?

Ôi cha mẹ ơi! Lần này thì được cứu rồi.

*William Tô Giật Uy Vũ: Người của tộc Vy Lỗ – Vy Lỗ Mai. Cô ta biết giải mọi mật mã.

*William Bức Lưu Tiểu Ann: Nếu là cô ả đó thì thôi anh đừng nói còn hơn.

Tôi khẽ đưa mắt nhìn qua bên phải màn hình, nơi mà con ngựa Hồng Mã của mình đang ngậy ngó gập cổ. Nó là chiến lợi phẩm mà tôi với Trần Tiến tức William Thần Huyền Triết Lâm chặn đường Vy Lỗ Mai cướp được. Đừng nói là cô ta biết giải, cho dù có không biết giải thì ở đó mà mơ là ả sẽ giải cho. Vậy là xong cái tội chuyên đi gây chuyện, chặn đường đóng cướp giữa ban ngày. Thôi đi ngủ cho nó lành, có chuyện gì thì mai tính tiếp.

Song, tôi tắt máy, chèo lên đường tính đánh một giấc cho đến chiều. Ai dè mới ngả lưng xuống còn chưa kịp chợp mắt thì kế hoạch đã bị phá sản vì Lý Ngân. Con nhỏ hất tung cánh cửa sổ đang khép hờ của tôi ra mà gọi í ới làm tôi ngã bổ ngửa xuống đất. Đau thấu trời.

-Việt An! Việt An!

-Dạ chị gọi em. – Tôi bò lồm cồm trở lại đường vừa lúc ấy Lý Ngân chèo qua cửa sổ đi đến bên lay vai tôi.

-Vĩnh Quang hẹn tớ hôm nay đi chơi cùng cậu ấy, nhưng mà một mình tớ thì ngại lắm. Vĩnh Quang nói là tớ với cậu thân nhau như vậy thì... rủ cậu đi cùng cũng không sao, tớ cũng bớt ngại. – Lý Ngân nhìn tôi vừa cười vừa nói.

Cái gì “mà rủ cậu đi cùng cũng không sao”? Làm như là tôi thèm lắm ấy. Không chừng hai đứa tụi nó đi hẹn hò mà kêu tôi lèo đèo theo sau để diễn vai quần chúng hay xem phim tình cảm? Cái tên Vĩnh Quang này đúng là thần kinh không bình thường mà, cả cái con nhỏ này nữa... Vĩnh Quang điên thì để mặc một

mình hần diên thôi là đủ rồi. Lại còn ở đó mà ngu ngơ chạy lon ton sang đây chườn đật vớ vẩn. Đúng là vớ vẩn thật.

A!

A!

A!

À mà... giờ thì tôi đã hiểu tại sao lại kêu tôi đi cùng rồi. Tính cho tôi làm chân chạy vật đây mà! Mơ đi nhé! Còn hai ngày nữa mới hết hạn cơ. Cứ đợi đấy, tôi mà giải xong chuỗi mật mã này thì cậu chết với tôi Vĩnh Quang ạ!

Nghĩ rồi tôi hất tay Lý Ngân ra, nhìn nó thông báo:

-Về hỏi anh Quang nhà cậu xem hôm nay là thứ mấy?

Song mặc xác nó có hiểu hay không, tôi lấy chân chồm lên đầu, duỗi chân ngủ thẳng cẳng. Không màng sự đời, có gì ngày mai tính tiếp.

.
.
.

Tình cờ mình quen biết

Vào 1 ngày trời xanh nắng buồn,

Buông xuôi nơi con tim, đưa đôi chân em đang bước đi với những câu chuyện buồn

Đừng nhìn về quá khứ

Đừng tự làm nhoe đôi mắt mình, mong em sẽ vui hơn, khi phía trước đường dài kia sẽ mãi luôn

Có 1 người lặng lẽ, đứng bên em vô hình

Giấu đi những tâm tư của mình và

Nghĩ đến em từng thương nhớ ấy đang đong đầy

Đầy đầy cái con khi khô!

Tôi lật người lặn đến bên cái bàn ở cạnh đường, cố tóm lấy cái đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi kia đem giấu vào trong chăn. Nhưng thủ phạm tàn phá giấc ngủ ngàn vàng của tôi không phải là nó mà là cái điện thoại ở bên cạnh. Tức mình tôi đập bung chăn, vớ lấy con đế “yêu” trên bàn, nhấn nút nghe rồi hét lên:

. Trần Tiến hét lên ngắt lời tôi song ra lệnh.

. Song tôi đang tính tắt máy thì nó lại hét lên.

<8 giờ=“” sáng=“” rồi=“” đây=“” an=“” “diên”.=“” mày=“” ngủ=“” như=“” heo=“” ấy,=“” xuống=“” đây=“” mở=“” cửa=“” cho=“” “bố”=“” nhanh.=“”>

Thằng diên, không dưng đến phá giấc ngủ của tôi, nói này nói nọ song rồi kêu “tao về đây”. Bệnh! Bệnh nặng!

Tôi nhảy ra khỏi giường, đập bung cánh cửa phòng lật đật chạy ra hiên nhà thì đã thấy Trần Tiến đứng trước cổng tròn mắt nhìn tôi. Song, nó lấp bấp nói:

-Mày... có cái gu thời trang độc thật!

Vội nhìn lại mình, có gì đâu, chỉ tôi đang khoác trên người cái áo bốn lỗ có hơi xộc-sy một tẹo. Cộng thêm cái quần đùi ngắn cùn cùn, rách lổm chổm mà bác bán hàng nói rằng: mốt.

Tôi nhìn nó cười ngổ một cái song vội kéo áo xuống che đi phần chân trần, rồi quay đầu chạy thẳng vào nhà. Hu hu nhục chết mất thôi, chút nữa nó mà không “bêu” tôi thì trời sập. Ôi thanh danh của tôi!

-Con kia, mày đừng nói là để cho tao đứng đây đến trưa đấy nhá? Mày mà không ra đây nhanh là tao vào đây lôi cổ mày ra đấy. – Nó đứng ngoài sân vừa cười vừa nói vọng vào.

-Tao thách! Mày mà dám bước nửa bước vào nhà tao xem, tao không chém mày mới lại. – Tôi lăm lăm nói ình nghe song vội thay quần áo, vệ sinh cái nhân rồi lật đật chạy ra chửi nó:

-Sao mày nói bé thế? Có cần tao kiếm cho cái loa không?

Nó không thèm đếm xỉa đến câu hỏi đếu ấy của tôi mà lại đứng “xèo râu” cười đếu đối đếu tài.

-Sao mày mặc đồ giống tao thế? Đừng nói là có tình ý với tao đấy nhá! Con này... nguy hiểm thật.

Nhìn lại mình lần nữa, có gì đâu, chỉ là hôm Valentine’s tôi với nó đi mua quà cho Lý Ngân thì thấy ở sạp bán quần áo có cái quần hộp nhìn đẹp lại vừa mắt tôi lên mua thôi. Nguyên văn hình dáng của nó là như thế này: quần kaki dài đến mắt cá chân màu nâu đất, hai bên chân từ hông chạy dọc xuống dưới chỗ nào cũng thấy túi to túi nhỏ, túi lớn túi bé chằng chịt chồng chéo lên nhau. Nổi liền giữa túi này với túi kia là một cái... xích chó bản to hoành tráng. Mắt xích cuối cùng gắn một cái đầu lâu nhe răng cười nham nhở, chất không chịu được. Cộng thêm cái áo phong in chữ “boy london” to đùng đoàng, tôi với Trần Tiến mỗi đứa làm một bộ, đẹp hết tả, bụi bặm khỏi nói.

-Nói nhảm vừa thôi. – Song, tôi sợ dép lững thững đi ra cổng.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 7

7. – Chương 7

Học học học...

Tôi cật lực đạp xe chở con chim lợn ét bầy nặng trên dưới chục tạ liên mồm nói liên thiên. Cái gì mà tao biết giải mật mã, cái gì mà dễ lắm, cái gì mà mày chở đi rồi từ từ tao nói à nghe! Toàn là nói láo. Nó dẫn tôi đi vòng quanh thành phố, hết hẻm này đến ngõ kia, cứ thấy trên bảng hiệu của người ta có chữ cái hay con số gì giống với mật mã mà Vĩnh Quang đưa cho là nó lại reo lên, đâm vào lưng tôi bùm bụp ra lệnh rẽ sang đó. Đứng trước quán nhà người ta thuyết trình một thôi, một hồi, một chập cuối cùng cũng chẳng được gì. Song hai đứa dắt díu nhau đi tiếp.

Vừa mệt vừa đói, mặt trời cũng lên đến đỉnh đầu rồi mà từ sáng đến giờ tôi chưa được cái gì vào bụng cả. Trong khi đó còn phải tập cái bài thể dục từ sáng đến chiều tà này. Lại còn phải nghe nó huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất không có trọng tâm, không có nội dung, không có mục đích. Bực mình tôi thắng xe lại quay đầu hét vào mặt nó:

-Rốt cuộc giờ mày muốn đưa tao đi đâu?

-Không biết nữa, tao cũng đang nghĩ đây.

Nghe nó nói song mà bụng tôi sôi lên vì tức, chỉ muốn cúi xuống “nhặt” đôi tông Bác Hồ lên mà táng thẳng vào mặt nó. Diên máu! Song, tôi thở phì phò cố điều hòa khí quản, nuốt cơn giận vào tim, nhảy ra khỏi xa đạp ngồi ăn vạ dưới vệ đường.

-Mày đang làm cái trò gì đấy? – Nó nhìn tôi tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

-Tao mới là người hỏi câu ấy thì đúng hơn. Mày đang làm cái trò gì đây?

-Thì giả mật mã ày. – Nó ngu ngơ đáp trả.

Tôi rút một chiếc dép lên, chỉ thẳng vào mặt Trần Tiến. Cố kìm cơn giận để không bay vào đập cho nó một trận. Nghiến răng nghiến lợi trèo chèo tôi hỏi:

-Tao hỏi lần cuối, mày có biết giải không?

-Có – Nó vẫn già mồm cái cổ. Được lắm, mày dám nói “không” xem, tao không ày đi gặp ông bà tổ tiên sớm mới lạ.

.

.

.

Lượn lờ thêm vài vòng nữa, rốt cuộc tôi vẫn bị nó lừa. Một câu nói “có” chắc như đinh đóng cột ấy của nó sau cùng được thay bằng một dây hành động: cười trừ, gãi đầu, gãi tai, xoa mũi, liếm môi, gập người và cuối cùng là thành khẩn xin lỗi.

-Về nhà, tao muốn về nhà. – Tôi hét lên.

-Được rồi, thì về. Chở đi. – Trần Tiến ngồi lên gacbaga sau xe, hai tay vỗ vỗ lên yên xe đạp, hất mặt về phía trước ra hiệu.

-Cái gì mà chở đi? Tao chở mày đi vòng vòng cả buổi sáng rồi còn gì nữa? – Tôi cãi lại.

-Chứ tao có nói là “không phải mày chở” à? – Nó trưng cái bộ mặt khù khờ vô (số) tội ra chọc tức tôi.

Đang bực mình sẵn, tôi “húp” vào một ngụm không khí thật to, lấp đầy phổi. Song tính ngoác miệng ra tính chửi cho Trần Tiến một trận thì nó đã túm cổ áo tôi lôi đến bên cái xe đạp, nháy mắt tinh nghịch nói:

-Thôi đừng lằng nhằng nữa, chở đi, tao đang đói đây. Vận động cả buổi sáng, tốn calo quá! Còn đứng đây mà trợn mắt nhìn tao à? Chở đi! Về nhà, tao muốn về nhà. – Nó nhại lại câu nói ban nãy của tôi. Tức mình, tôi dang chân làm một cước cả người lẫn xe cùng ôm đất mà tâm tình kể lể. Đồng thời chống hai tay lên hông, từ trên cao tôi chiếu cái nhìn căm phẫn xuống nó bắt đầu rửa sả:

-Mày có biết nhục không thế? Xét về ngoại hình, mày cao hơn tao, nặng hơn tao, đồ con hơn tao, lực lưỡng hơn tao vậy mà lại bắt tao chở? Xét về giới tính, mày là một thằng con trai, một thằng con trai đấy! Vậy mà lại ngồi sau xe một đứa con gái rồi liên mồm nói liên thiên vậy hả? Lòng tự trọng của mày đâu rồi? Để cho chó gặm rồi hả? Mày không biết nhục à? Người gì mà cao lêu nghêu, nặng như trâu như bò... – Tôi đứng bên lề đường vung tay vung chân loạn xì ngầu, miệng thì liên tục chửi rửa, sỉ vả nên không biết từ bao giờ Trần Tiến đã bỏ chạy đến bịt miệng tôi lại, nói khẽ:

-Bà cô của tôi ơi! Tao biết mày la sát, nhưng mà cũng phải tùy từng chỗ thôi chứ? Ở đây là đường quốc lộ, đường quốc lộ đấy! Lòng tự trọng của tao có bị chó gặm cũng chưa có đến mức bị gặm nát như mày.

Tôi gỡ bàn tay thói tha của Trần Tiến ra khỏi miệng mình, đang tính chửi tiếp thì nó lại một lần nữa bịt miệng tôi lại, nói như rít qua kẽ răng.

-Tao chở mày về là được chứ gì?

Có thể chứ! Không chở xem, tao ném mày ở đây rồi cướp xe đi về, cũng như nhau cả thôi.

.

.

.

-Việt An này... – Trần Tiến ngồi ở trước đạp xe, đưa lưng về phía tôi khẽ gọi.

-Gi? – Tôi ngồi sau xe, tay cầm tờ giấy mật mã nhìn nhìn, lờ mờ. Song lấy thêm một tờ giấy khác kê lên lưng Trần Tiến hí hoáy viết. Tôi tách chuỗi mật mã ấy ra làm hai phần riêng biệt gồm một hàng dọc chữ cái và một hàng dọc số. Bắt đầu trò chơi của mấy đứa mẫu giáo – ghép chữ đoán nghĩa.

-Không có gì.

-Vậy là tốt. – Lúc này tôi thật tình chẳng muốn nghe nó ba hoa trích trờ nữa. Đầu đầu nhức óc tổn thọ. Nhưng mà hôm nay tôi thấy nó cứ là lạ sao ấy. Không dưng sáng sớm chạy đến nói “giúp tôi giải mật mã” dù thừa biết rằng mình không giải được. Nó đâu phải là đứa thích ôm việc vào người. Hơn nữa, chủ nhật nào nó cũng đá banh cùng mấy thằng con trai trong lớp chứ không bận tâm đến sống chết của tôi như hôm

nay đâu. Rồi lại còn cái điệu bộ ấp úng ban nãy nữa, chắc chắn là đằng sau chuyện này có cái gì đó. Chắc chắn nó có cái gì đó giấu tôi, chắc chắn là vậy.

Tôi cứ thế suy nghĩ miên man, cũng không biết là mình đang nghĩ đến cách giải mật mã hay đang nghĩ về dáng vẻ khác lạ hôm nay của nó nữa. Thật tình là nó làm tôi hơi sợ. Tôi cấn cấn môi dưới ngược mặt lên nhìn Trần Tiến thì không biết từ bao giờ nó đã dừng xe lại và quay đầu nhìn tôi, “xòe” răng cười.

-Mày... cười cái gì?

-Đến nhà mày rồi đẩy con ngõ.

Tôi vội quay đầu nhìn cánh cổng nhà trình ình trước mặt, vội nhảy ra khỏi xe, vội mở cổng rồi lật đật chui vào. Song toan đóng cổng nhà lại thì Trần Tiến đi đến dùng một chân chặn lại rồi ung dung dắt xe thẳng vào sân. Gạt chân chống, nó đi thẳng lên hiên nhà tôi, dựa lưng vào tường, khoanh hai tay trước ngực, hất cằm nói:

-Mở cửa!

-Gi cơ? – Tôi đứng bên cánh cổng nhà vẫn còn đang mở toang hoang, tròn mắt hỏi nó.

-Tao nói là “mày mở cửa”. – Trần Tiến lặp lại lần nữa, có vẻ mất kiên nhẫn.

-Làm gì?

-Tao đói! – Nó câu.

-Mày đói thì liên quan gì đến tao? Nhà tao đâu phải cái chùa. Xéo đi. – Tôi khoanh hai tay trước ngực, hất cằm đuổi khách. Trần Tiến tỏ vẻ tức trước thái độ của tôi, nó đứng thẳng người dậy hỏi thêm một câu biết trước đáp án nữa.

-Tao hỏi lần cuối, giờ mày có mở cửa cho tao vào không?

-Không. – Tôi hét lên.

-Đừng ân hận đấy.

-Chẳng việc gì phải ân hận cả.

-Thật không? – Trần Tiến khề nhứ lông mày, nheo mắt hỏi.

-Thật. – Tôi đáp cụt ngắn.

Rút lời, Trần Tiến dang chân đá tẩm thăm phía dưới sang một bên. Song cúi người nhặt chiếc chìa khóa lên. Nó nhìn tôi cười vô lại rồi tức tốc xoay mình mở cửa đi thẳng vào nhà. Mặt tôi biến dạng, méo xệch thành một hình thù không xác định. Tiếp đến nó cứ luân phiên nhau đổi màu liên tục theo cảm xúc. Tôi đứng chôn chân ở đó nhìn theo bóng lưng Trần Tiến khuất dần sau cánh cửa nhà mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, khóc không lên tiếng, nói chẳng lên lời, tay chân đã rời bần rần, lực bất tòng tâm, lòng không cam chịu nhưng cũng chẳng làm được gì. Ôi quân ăn cướp, ôi phường lang sói, ôi cái thằng bệnh hoạn, thằng điên, thằng khùng tự nhiên như ruồi ấy. Thật là chẳng còn gì để nói. Cướp đêm là giặc, cướp ngày chỉ có mình mày thôi Trần Tiến ạ!

-Con kia, mày tính đứng ngoài đấy đến bao giờ? – Trần Tiến ở trong nhà nói vọng ra rồi cười khàn khặc. Giật mình, tôi vội chạy thẳng vào nhà thì thấy nó đang ngồi chình ình trên cái ghế trong phòng bếp. Hai chân gác lên bàn vắt chéo khề rung, người ngã ra sau làm cho cái ghế tựa cũng theo đó mà đứng bằng hai chân. Tay nó khoanh trước ngực nháy mắt nhìn tôi “xòe” răng cười châm chọc.

-Tao biết tao đẹp trai, nhưng mà mày cũng không cần nhìn say đắm đến thế đâu. Chùi nước miếng trước đi rồi ngắm tiếp, khiếp quá đi mất. Yên tâm đi, hôm nay tao ở đây cả ngày ày ngắm thỏa thích luôn. Nhưng mà trước tiên đi kiếm cái gì cho tao ăn đã, tao đói lắm rồi, nhanh lên. – Nó xoa xoa bụng nhìn tôi, lại cười (muốn bẻ răng lắm rồi đấy).

Tôi tức đến sùi bọt mép nhưng vẫn cố vận nội công nuốt cơn giận xuống mà “yếu điệu” bước đến bên cạnh Trần Tiến. Vẽ lên môi một nụ cười hình bán nguyệt, nhìn nó khề cười e thẹn. Song, giờ cái chổi lông gà giấu sau lưng ra, quật vào chân nó bồm bộp. Quật tới tẩm, giống như cảnh “siêu anh hùng” diệt quái trong

mấy bộ phim kinh điển của Mỹ ý. Bị tập kích bất ngờ, Trần Tiến không kịp né, chỉ biết rụt chân lại để tránh mấy cái gai dằm xuống. Rồi thì nằm “kênh” ra đất, tôi đặt một chân lên bụng Trần Tiến, ngửa cổ cười khoái chí, cười ha hả, cười không biết trời đất là gì. Khà khà... khà khà...

Bộp bộp bộp... – Này! Mày... mày cười ngô nghê cái gì đấy? Điên à?

Tôi giật bắt mình, tỉnh mộng, không biết tự bao giờ mà Trần Tiến đã tiến đến đứng cạnh tôi. Nó nhìn tôi cười nguy hiểm, vỗ đùi cái “đốp” rồi tiếp tục nói mả:

-Mày đang có ý đồ xấu với tao phải không? – Rút lời, hai tay nó vắt chéo tự ôm lấy vai mình giống như mấy cô gái bị cưỡng bức trong phim truyền hình. Song, Trần Tiến bước giật lùi về sau hai bước liên tiếp, vờ khóc, quệt nhẹ mi mắt dù rằng chẳng có lấy một giọt nước, nói trong tiếng nấc: – Mày cứ thử động vào một cọng tóc của tao xem, tao về tao mách thầy bu tao ày coi. Hức hức...

Song, lấy hai tay ôm mặt, nó khóc thút thút rồi tiếp tục bẻ cong sự thật.

-Mày cũng ghê gớm thật đấy, biết tao ngàn vạn lần cũng không đồng ý nên định dùng vũ lực để đàn áp, cưỡng bức tao chứ gì? Hu hu... Sao mà đẹp trai nó lại khổ vậy hả trời? Mẹ ơi, sao mẹ lại sinh ra con đẹp trai như vậy để giờ lại...

-Mày... mày... im ngay. – Tôi đưa cái chổi lông gà sau lưng ra chỉ thẳng vào mặt Trần Tiến gầm lên. – IM NGAY!

-Cái gì mà im với chả không im, tao nói trúng tim đen của mày rồi chứ gì? – Vừa nói nó vừa chạy ra sau cái ghế, lui về phía sau bàn, cố tạo khoảng cách với tôi.

-Có giỏi thì đứng im đấy. Hôm nay tao mà không đánh chết mày thì tao không mang họ Lưu nữa. – Rút lời, tôi tức tốc chạy đến tính quật cho Trần Tiến một trận nhưng... hụt!

-Chứ mày không mang họ Lưu chẳng nhẽ đòi mang họ Trần? Tao đã nói mày biết bao lần rồi, tao không có thích mày đâu, bố mẹ tao cũng không có thích mày đâu, mày đánh đá bỏ xừ ấy, lại còn tham ăn nữa. – Nó cười khàn khàn chạy vòng quanh cái bàn ăn. – Hơn nữa mày mà đánh chết tao thì mày cũng phải ngồi tù một gông thôi con.

-Không mượn mày quan tâm! Đến khi ấy, không khéo người ta lại phải cảm ơn tao vì đã tổng tiền được một thằng điên như mày xuống âm ti thì có.

Tôi đuổi Trần Tiến chạy quanh nhà bếp, đưa câu này đưa câu kia, chửi nhau không ra cái gì. Sau cùng mệt quá mỗi đứa ngồi một góc bàn thở hổn hển. Thật ra là chỉ có mình tôi ngồi thở thôi, còn Trần Tiến, nó cứ ngồi đấy phờ phạc nhìn trộm ra nhìn tôi cười ti toe. Tức chết mất thôi!!!

-Tao đói quá An ơi! Nhà mày còn cái gì ăn được không?

-Có. Trong nhà vệ sinh ấy, vào đấy mà ăn.

-Ô! Thế là ở nhà mày toàn ăn cái đấy thôi à? Hèn chi mà tao thấy mày khác người thế.

Sẵn có chổi lông gà trên tay, tôi phi thẳng vào mặt Trần Tiến kèm theo hai chữ “câm miệng”. Nó giơ tay đỡ lấy cái chổi cười khì khì song tiếp tục nói liên thiên.

-Tao sắp chết đói đến nơi rồi đây này.

-Mặc mày chết đói chết khát gì đó, tao không cần biết.

.
. .
.

Sáng thứ hai đầu tuần, một ngày như mọi ngày, tôi ngồi trong căn-tin trường, miệng ngậm thìa, vùi mặt vào đĩa cơm, tay cầm tờ giấy ghi mật mã đã bị vò nát, ấy vậy mà vẫn không nở vắt đi. Bên cạnh Trần Tiến ngồi ăn như hổ đói, thi thoảng nó còn giật tờ giấy mật mã của tôi mà lau miệng song nhe “nanh” cười khàn khàn.

Cạnh. – Chào bạn Việt An, lâu rồi không gặp.

Tôi ngửa mặt lên nhìn xem thần thánh phương nào mà lịch sự thế, mới sáng sớm đã đến chào hỏi mình. Đập vào mắt tôi là cái bản mặt đều giả của Bùi Vĩnh Quang, cậu ta ngồi đối diện nhìn tôi cười như không cười. Sau đó lia mắt sang Trần Tiến đang ngậm đầy một miệng cơm, môi khê nhếch lên. Quảng ra một câu hỏi chết nửa linh hồn:

-Giải xong mật mã chưa?

-Mày hỏi chuyện ấy làm gì? Liên quan gì đến mày? – Hai má Trần Tiến phồng lên nhờ hỗn hợp của cơm và thức ăn. Khi nói chuyện, miệng lưỡi răng hàm mặt cùng nhau phối hợp, vậy là cơm canh cá thịt cứ thế bắn thẳng vào mặt Vĩnh Quang.

Cậu ta khê nghiêng người trách mấy hạt cơm bay tới song lấy giấy ăn lau mặt, lau tay, lau bàn. Vò lại một nắm thật to, thả xuống mặt bàn, nhìn tôi cười hỏi vặn lại Trần Tiến.

-Tôi mới là người phải nói câu đấy, chuyện đó có “liên quan gì đến cậu”?

Trần Tiến đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt Vĩnh Quang, miệng còn ngậm đầy cơm nhưng vẫn cố nói gì đó. Tôi vội chồm dậy lấy hai tay ôm miệng nó lại để tránh nó phun hết chỗ cơm còn lại vào mặt Vĩnh Quang. Chẳng phải tôi thương tiếc gì cho hấn đâu, chỉ là tôi không muốn Lý Ngân biết tôi với bạn trai nó có xung đột hay dây dưa gì thôi. Hơn nữa ở đây lại là căn-tin trường, tôi lại chẳng thích nổi tiếng theo kiểu này. Phien lắm!

-Chưa đến hạn. – Song tôi kéo áo Trần Tiến đi thẳng.

Ngồi yên vị tại lớp, tôi bắt đầu lo cho cuộc sống sau này của mình. Làm sao đây, mật mã thì tôi không biết giải rồi, nhưng mà làm chân sai vặt cho cậu ta thì tôi chẳng cam tâm. Nhưng không cam tâm cũng có ích gì đâu. Cái quan trọng là phải tìm được người giải hộ mình kia. Nhưng mà ai bây giờ? Hay là đi xin lỗi Vy Lỗ Mai rồi nhờ nhờ ta giải cho nhỉ? Nhưng mà không được, bây giờ thì không kịp rồi. Làm sao đây? Đau đầu quá.

-Sao thế? Mà thằng ban nãy là thằng điên nào thế? – Đang rầu muốn chết mà Trần Tiến còn chia cái mặt ngổ không tả ra nhìn tôi, làm tôi phát bực. Điên tiết tôi gât:

-Bùi Vĩnh Quang.

-Bùi Vĩnh Quang? – Trần Tiến nhìn tôi hỏi lại. Có gì đâu mà phải hỏi lại nhỉ? Tôi đâu phải là đứa nói ngọng hay phát âm sai đâu mà nó phải hỏi lại cho chắc ăn như vậy.

-Ừ, sao không?

-Tất nhiên là có rồi, cái họ gì mà nghe dễ hiểu lắm thế không biết? – Nó nhìn tôi cười khàn khạch, cười chán chê song lấy tay bịt miệng ho khan một tiếng, tiếp lời. – Mà nó là cái thằng đưa mật mã bắt mày giải đấy hả?

-Ừ, mà nó không chỉ là cái thằng đưa mật mã bắt tao giải thôi đâu. Nó còn là bạn trai Lý Ngân, bạn trai người tình trong mộng của mày đấy.

Trần Tiến ngồi nhìn tôi một lúc, sau chẳng hiểu sao lại lấy tay bịt miệng “vờ” hốt hoảng kêu lên thất thanh:

-Sao giờ mày mới nói?

-Tao quên mất. – Tôi cũng học nó, đưa tay lên miệng “vờ” hốt hoảng kêu lên thất thanh. – Nhưng mà giờ mày nghĩ cách giúp tao giải mật mã trước đi hẵng, chuyện đó nói sau.

-Ồ nhỉ, tao quên nói với mày chuyện này, Hoàng Kiên Chánh lớp mình biết giải mật mã đấy. Hôm qua lên face nghe bọn con Linh nói thế, nghe nói nó chơi mật mã từ hồi còn bé tỹ cơ.

-Thật á? – Không biết có phải vì vui quá hay không mà tôi hét rống lên, làm cả lớp quay lại nhìn. Vì ngại, tôi rụt cổ lại nói như thì thầm với Trần Tiến. – Sao bây giờ mày mới nói?

-Hôm qua tao lang thang trên face cả đêm nên mới biết đấy chứ, hôm nay lên trường mãi ăn nên quên nói ày nghe luôn. Mà này, theo tao biết thì phải gần vào học thằng đấy nó mới tới cơ, có nói sớm cũng chẳng

làm ăn được gì đâu. Cơ mà việc quan trọng nhất là nó có giải cho không ấy chứ. – Trần Tiến hất cằm, nhìn tôi ra chiều thách đố.

Cũng phải, Chảnh thiếu gia nổi tiếng khó gần, đặc biệt lại không có thiện cảm với tôi thì dựa vào cái gì mà nhờ cậu ta giải mật mã cho? Hơn nữa từ trước đến nay tôi cũng ghét Chảnh thiếu gia đâu kém gì cậu ta ghét tôi. Từ ngày Chảnh thiếu gia chuyển đến đây, ngày nào tôi cũng ăn chay niệm Phật, tụng kinh, gõ mõ mong ngày cậu ta sớm trầu Diêm Vương, thì hôm nay lấy tư cách gì để nhờ vả đây? Gay thật, làm sao đây? Trời ơi...!!!

-Hay là mày cứ thử ra nói với nó một câu xem sao. Nếu mà không được thì thôi, dù sao từ trước đến nay mày cũng có chơi với nó đâu mà phải sợ? À mà quên, nhắc ày nhớ là lũ fan của nó đông lắm đấy. Có nhờ vả gì thì chọn lúc nào vắng khách một chút. Không đến khi hết giờ học không được về nhà với mẹ mà phải lên chạm xá ngồi ngắm mấy chị y tá đấy. Cẩn thận, trường mình toàn mấy đứa ham trai hơn ham ăn thôi. Ghê gớm lắm! – Dường như Trần Tiến thấy mấy câu dọa nạt ấy của nó vẫn chưa đủ ghê gớm hay sao mà nó còn ngồi đấy múa tay múa chân loạn sì ngầu. Mặt mũi thì biến hóa đủ kiểu, nom đến là buồn cười.

Tôi đưa hai tay lên trước mặt, tay trái nắm thành quyền, tay phải duỗi thẳng chồng lên nắm đấm tay trái. Giống như mọi người vẫn chào nhau trong phim kiếm hiệp Trung Quốc. Nói với Trần Tiến bằng cái giọng biết ơn cao ngất trời:

-Đa tạ ý tốt của Tiến các hạ, tiểu sinh xin ghi lòng tạc dạ. – Rút lời, hai đứa cùng bật cười. Chẳng hiểu mình cười chuyện gì nữa, chỉ đơn giản là thấy vui thôi.

.

.

.

Sáng thứ hai đầu tuần, tiết đầu tiên là chào cờ, vậy nên người ta sẽ được chiêm ngưỡng cái cảnh đứa này đứa kia giẫm đạp lên nhau giành giật, cướp đoạt ghế ngồi chào cờ. Rồi thì hét ầm lên vì bị giật mất ghế và rượt nhau chạy quanh lớp. Nếu là ngày thường thì tôi sẽ thoải mái mà ngồi xem phim 3D màn ảnh rộng. Nhưng hôm nay lại khác, đang rầu thối ruột mà lũ quạ trong lớp này cứ đua nhau cho tôi nghe cười miễn phí, thật mệt muốn chết. Thêm vào đó, Chảnh thiếu gia mãi mà chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Còn Vĩnh Quang thì cứ lượn lờ ngoài sân trường, thì thoáng lại nhìn vào lớp tôi nhếch môi cười đều một cái. Thật là biết cách chọc tức người khác mà. Bái phục.

Tôi đang điên đầu với một mớ suy nghĩ rối loạn không thành hình thì tiếng trống trường vang lên. Nút nước bọt ừng ực, tôi đưa mắt nhìn về phía góc lớp, Chảnh thiếu gia vẫn chưa đến. Điên mất thôi, không biết cậu ta chết ở nơi nào rồi? Hơn bao giờ hết, lúc này tôi chỉ muốn nhìn thấy Hoàng Kiên Chánh, nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét kiêu sa của cậu ta, nhìn thấy cái dáng vẻ khinh người trời đánh ấy, chỉ cần nhìn thấy cậu ta thôi. Khó vậy sao? 15 phút đầu giờ cũng sắp hết rồi, đừng nói với tôi là hôm nay Chảnh thiếu gia trốn chào cờ nhé. Ông trời ơi, đừng ác với con như vậy, xin đừng mà.

Không biết có phải trời xanh nghe thấu lời khẩn cầu ấy của tôi hay không mà trước cửa lớp liền sau đó xuất hiện Chảnh thiếu gia – vị cứu tinh của tôi. Cậu ta dút hai tay vào túi quần, ung dung bước vào lớp trước con mắt của bao người. Cùng lúc đó, Trần Tiến quay lại giơ ngón cái lên, nháy mắt nhìn tôi cười tươi rói. Cái thằng này... đúng thật là, hiểu tôi thế không biết. Tôi cũng đáp trả lại nó bằng một nụ cười không thấy mặt trời. Song, không hẹn mà gặp, hai đứa cùng nhau quay về phía góc lớp nhìn Chảnh thiếu gia mà cười hi ha, cười giống như “mình đang có ý đồ xấu với người ta vậy”.

Có lẽ cậu ta cũng thấy có gì đó không ổn nên vừa đặt balo xống ghế đã quay đầu nhìn hai đứa tôi với ánh mắt khó hiểu. Thấy bản thân hơi thất thố, tôi vội thu lại nụ cười khả ố của mình, nhân tiện bịt lại hàm răng trêu đang bày ra trước gió của Trần Tiến mà nói khẽ:

-Mày đừng làm nó sợ chứ!

Nó gỡ bàn tay ngọc ngà của tôi vắt sang một bên, cất giọng nói:

-Tao mừng thay ày thôi, sắp được cứu rồi còn gì?

Đúng thật, sắp được cứu rồi. Tôi nhìn Trần Tiến cười tươi rói, nó cũng nhìn tôi cười như một thằng ngố. Hai đứa nhìn nhau cười chán song cũng là lúc bác bảo vệ đánh trống kết thúc 15 phút đầu giờ. Thay vì cầm ghế chạy òa qua C3 tìm Lý Ngân như mọi ngày, tôi ngồi nán lại trong lớp mân mê tờ giấy mật mã. Đợi khi đứa cuối cùng đi ra khỏi lớp tôi mới dám quay đầu nhìn về phía Chảnh thiếu gia. Đập vào mắt tôi là cảnh cậu ta khoanh hai tay trước ngực, dựa lưng vào tường, đầu quẹo về một bên vai, hai hàng lông mày nhú chặt nhìn tôi chăm chăm. Nhưng bấy giờ nó không còn là cái nhìn của sự tò mò, hiếu kì hay ngạc nhiên như lúc đầu nữa. Mà dừng như đã có cái gì đó hình thành bên trong đôi mắt nâu kia rồi thì phải?

Như một phản xạ tự nhiên, tôi vội quay đầu lên không dám nhìn cậu thêm một giây nào nữa. Nhưng nghĩ lại thì tôi chẳng làm gì sai để mà phải sợ như vậy cả. Tôi chỉ là nhờ cậu ta giải hộ mật mã thôi, không được cũng chẳng mất mát gì. Song quay đầu lại, thì tôi thấy Chảnh thiếu gia vẫn giữ nguyên cái dáng vẻ ấy nhìn mình không nói một lời nào. Thật tình mà nói, cậu ta rất biết cách dọa người. Mấy câu nói xu nịnh mượt mà như suối chảy ban nãy tôi tập với Trần Tiến, giờ đây không còn đọng lại một từ nào thế mới khổ. Miệng lưỡi khô khốc, tôi mấp máy môi nói không trọn câu, thật ra là chẳng biết nói gì. Thật tình, sao tôi lại trở nên như vậy nhỉ? Trước giờ tôi vốn không phải là đứa áp úng như vậy. Nhưng giờ thì...

-Có gì cần nhờ vả sao? – Giữa không gian im ắng của lớp học vang lên giọng nói trầm trầm của Chảnh thiếu gia. Cậu ta hỏi tôi bằng một câu hỏi cộc lốc không chủ ngữ vị ngữ, ngang phè, khó chịu. Biết vậy nhưng tôi vẫn cố vẽ lên môi một nụ cười lấy lòng tươi tắn nhất từ trước đến nay mà rằng:

-Làm gì có.

-Không có? – Cậu ta càng nhú chặt đôi lông mày nhìn tôi phán sét. – Không có mà mới sáng ra bảnh mắt cậu nhìn tôi cười tươi rói vậy à?

Tôi chột dạ nhưng vẫn tỏ vẻ nói cứng.

-Ấy chết, nghĩ xấu cho người khác như thế là không tốt đâu! Chẳng nhẽ bạn bè cùng lớp lại không cười với nhau được một cái à? – Để chứng minh cho câu nói ấy của mình, tôi còn tặng kèm cho cậu ta một nụ cười tươi rói nữa.

Chảnh thiếu gia nhìn tôi thở hắt ra một cái, khề lắc đầu, ngồi thẳng người dậy bắt đầu giơ tay ra đếm.

-Thứ nhất, đang ngồi trong lớp ỉu xiu mà vừa trông thấy tôi cậu đã cười tít cả mắt, lại còn cứ nhìn tôi cười mãi giống như là nhìn thấy ông thần tài. Thứ hai, cậu nổi tiếng là thích bay nhảy vậy mà sáng nay lại hiền như bụt. Ngồi im một chỗ nhìn thiên hạ chơi đùa mà hiển nhiên không nhảy vào nhập hội. Ngược lại, thi thoảng lại quay xuống nhìn tôi tùm tùm cười. Thứ ba, sẽ chẳng bao giờ có chuyện cậu chịu bỏ lại cô bạn thân lớp bên cạnh, để mà nán lại trong lớp ngồi nghe một đứa có tiếng là khó chịu như tôi giảng đạo thể này. Thế mà chuyện ngược đời ấy vẫn xảy ra. Thứ tư, chẳng phải từ trước đến nay cậu với anh chàng bạn thân đó luôn ghét tôi hay sao? Vậy mà sáng nay cả hai người lại nhìn tôi cười cái kiểu ấy. Trừ phi cậu thích tôi, mà từ trước đến nay cậu lại chẳng bao giờ nhìn lên tôi trong giờ học nên khả năng ấy loại bỏ. Kết lại, cậu đang có chuyện gì đó muốn nhờ vả tôi, thế đã đủ chưa?

Tôi há hốc mồm nghe Chảnh thiếu gia phân tích mà suýt chút nữa rớt lưỡi ra ngoài. Thật là... cứ như là quan tòa xét xử phạm nhân ấy. Cậu ta tua một tràng như súng liên thanh không ngừng nghỉ làm tôi phát sốt. Tôi đưa tay lên cào đầu ba cái thú nhận.

-Ừ... cậu nói đúng.

-Thật thà là tốt. Có chuyện gì cần nhờ thì nói ra đi. Bình thường tôi thấy cậu vẫn tranh đứng đầu trong top “những người ăn to nói lớn của cái huyện” này mà. Sao hôm nay lại cứ ấp a ấp úng như con gái về nhà chồng vậy?

Tuy rằng bị xúc phạm nặng nề nhưng tôi vẫn cố xòe đều hàm răng trâu của mình ra nhìn Chảnh thiếu gia cười nịnh nọt. Đưa tờ giấy đến trước mặt cậu ta, tôi từ tốn nói ra mục đích “phải” chịu nhục từ nãy đến giờ của mình.

-Nghe nói cậu biết giải mật mã, cậu giải hộ tôi cái này được không?

Chảnh thiếu gia đưa tay nhận lấy tờ giấy,捏o mắt cười. Thật ra... không cười mới lạ, mang tiếng là mật mã mà nó không thua gì tờ giấy bỏ đi là mấy. Vừa nhàu vừa nát, đã thế lại còn dính đầy dầu mỡ, mùi cá

mùi thơm vẫn còn tanh nồng. Trần Tiến chết tiệt, tất cả là tại nó đấy, tờ giấy mật mã của tôi như thế mà nó cứ năm lần bảy lượt đem ra lau miệng. Càng chửi nó càng lau, càng mắng nó càng cười. Để giờ tôi phải nhục nhã với Chảnh thiếu gia như thế này đây.

-Trò lừa con nít này mà cậu cũng không giải được à? – Chảnh thiếu gia để tờ giấy mật mã xuống bàn, lấy tay miết thẳng bốn góc quần của tờ giấy. Song, nghiêng đầu nhìn tôi khẽ hỏi.

Giờ hơi, nếu tôi mà biết giải cái “trò lừa con nít” ấy thì liệu bây giờ tôi có còn đứng đây cho cậu ta sửa soạn như vậy không? Cái tên chảnh chọe, tự cao, tự mãn, tự đại này. Nếu không phải tôi còn đang vướng tờ giấy mật mã kia thì tôi đã cho cậu ta một cước dính tường rồi. Ở đó mà bày đặt ra vẻ ta đây, tôi khinh. Nếu nói Trần Tiến lúc nào cũng võ ngực xưng mình đẹp trai thì Hoàng Kiên Chánh là đập bàn khoe mình giỏi giang. Giải giang thì giải thử mật mã tôi xem nào, trò con nít thì giải thử tôi xem nào. Giải thì không chịu giải, ngồi đấy mà nói “nghe như đúng rồi” đấy. Điên máu!

Tôi tức sủi bọt mép trước cái kiểu ăn nói ấy của Chảnh thiếu gia. Nhưng vẫn cố kìm cơn giận xuống mà không dám hó hé gì. Nuốt ngược cục tức vào tim đồng thời dùng lưỡi đẩy hàm răng trâu của mình ra, nở một nụ cười lấy lòng tươi tắn nhất mọi thời đại.

Cậu ta khẽ chau mày trước cái dáng vẻ ngổ chét người ấy của tôi. Song ra hiệu cho tôi ngồi xuống trước mặt, đưa tay lên đếm và bắt đầu giải mật mã.

-Mật mã chia làm nhiều dạng cơ bản như: quốc ngữ điện tín, đọc lái, đánh vần, bỏ đầu bỏ đuôi, số thay chữ, chữ thay chữ, mưa rơi, chuồng bò, viết mật thư bằng hóa chất, mật thư xé ráp, mật thư CAM RANH, từ ghép, tục ngữ thành ngữ, tọa độ vân vân. Đó là những dạng mật thư cơ bản thường được người chơi dùng. Nếu kể đến cả mật mã thường dùng trong thời chiến thì thường có: hệ thống thay thế, hệ thống ẩn dấu, hệ thống dời chỗ. Ba loại hệ thống ấy lại được chia ra nhiều phần nhỏ như...

-Stop! – Tôi đưa tay lên cắt ngang lời Chảnh thiếu gia, đồng thời phát biểu ý kiến của mình. – Cậu đang lạc đề rồi đấy, cái tôi cần là cậu giải mật mã trong tờ giấy kia. Chứ không phải là ngồi đây quảng bá về lịch sử hình thành hay các dạng cơ bản của mật mã.

-Tốt thôi. – Cậu ta gật đầu tán thành, tiếp lời. – Mật mã mà cậu đưa tôi được xếp vào dạng đọc ngược.

-Vì sao cậu biết nó được xếp vào dạng đọc ngược?

-Nếu quan sát kĩ cậu thì sẽ thấy chuỗi mật mã này được đánh máy và in ra từ một khổ giấy A4. Người thiết kế mật mã đã dùng một vài thủ thuật nhỏ của phần mềm Microsoft Word để đảo ngược toàn bộ nội dung cần chuyển đạt.

<“5cohn 6eiht”1n6ouc7uht3uht6ocn7o7um3ioh2gn7o7urt5n6eiv7uht2oav=“”>

-Nhìn kĩ đây, nếu giờ cậu đọc từ đầu thì nó sẽ chẳng ra một câu từ có nghĩa nào cả. Nhưng thử nhìn về cuối dãy mật mã và đảo ngược chúng lại xem. Nôm na tạm dịch là “vào thu” có đúng không? Nào, giờ đảo ngược toàn bộ dãy mật mã ấy đi, rồi tôi sẽ nói bước tiếp theo cậu phải làm gì.

Tôi nhận lấy cây bút cùng một tờ giấy nháp khác từ Chảnh thiếu gia và bắt đầu hí hoáy làm nhiệm vụ của mình. Trong khi đó, trên đỉnh đầu vẫn vang lên cái giọng nói lạnh lùng, nhừa nhựa, khó nghe của hắn.

-Đọc ngược có hai loại, đọc ngược cả văn bản và đọc ngược từng từ. Mật mã này của cậu được xếp vào loại đọc ngược cả văn bản. Thông thường khi dùng cách đọc ngược cả văn bản người ta sẽ dùng “bảng chữ cái quốc tế”. Ví dụ như “ngốc nghếch” nếu đổi về dạng đọc ngược sẽ là “shceehgn scoogn”. Nhưng ở đây, mật mã của cậu đã bị người thiết kế biến tấu. Tức là không dùng “bảng chữ cái quốc tế” nữa mà thay bằng cách riêng của họ.

-Làm sao tôi biết “cách riêng của họ” ấy được biến tấu theo kiểu gì?

-Như đã nói từ đầu, chuỗi mật mã này được người thiết kế dùng một chút thủ thuật của phần mềm Microsoft Word. Mà trong phần mềm Microsoft Word có hai kiểu gõ tiếng Việt phổ biến nhất là kiểu TELEX và kiểu I. Nếu tiết tin học hôm ấy cậu không bị thầy đuổi ra khỏi lớp thì tôi nghĩ cậu biết người ta gõ kiểu I như thế nào rồi nhỉ?

Chảnh thiếu gia nhìn tôi khẽ cười hỏi đều. Tôi ghét nhất là cái kiểu nheo mắt nửa cười nửa như không cười của cậu ta. Rồi cả cái vụ nhếch môi cười nhẹ gì đó nữa, nó làm tôi nổi da gà. Cười thì cười cho nó hân hoi đi nà, không thì thôi. Lại còn cứ thích tỏ vẻ “ta đây nguy hiểm”. Thật là biết cách dọa người.

Còn nữa, ai nói tiết tin học hôm đó tôi bị thầy đuổi ra khỏi lớp hả? Hả? Tát vỡ mồm giờ. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ bị thầy cô đuổi ra khỏi lớp đâu nhé. Trừ cái hôm ấy ngồi phá với Trần Tiến tỵ thôi. Còn lại thì “never”.

Diên người, tôi nhìn cậu ta từ nãy đến giờ nhiều lắm rồi đấy. Nếu không phải chỉ có một mình cậu ta biết giải mật mã lúc này, thì tôi đã chẳng phải cần rằng mà ngồi đây chịu nhục rồi. Khổ thế không biết. Có nhờ chút xiu thôi mà cũng hạnh hợ đủ thứ. Mặc kệ.

Tôi tức sật máu mũi nhưng vẫn phải cắn cụt nuốt ngược vào trong. Phô hàm rằng trâu ra cười nịnh nọt mà rằng:

-Kiểu gõ I tất nhiên là tôi biết, với cả hôm ấy tôi không có bị thầy đuổi ra khỏi lớp đâu. Cậu đừng có nói theo cái kiểu “vơ đũa cả nắm” như vậy.

-Sao cũng được. – Lại cười (muốn bẻ rằng lắm rồi đấy). – Đảo ngược xong chuỗi mật mã ấy chưa?

-Xong rồi đây. – Tôi đẩy tờ giấy đến trước mặt Chảnh thiếu gia. Gõ gõ ngón trở xuống hàng chữ vô nghĩ trên tờ giấy.

-Tốt. Trong kiểu gõ I thì phần dấu được kí hiệu là 1, 2, 3, 4, 5. Bây giờ cậu dựa vào chúng để tách các chữ cái ra thì sẽ thành một thông điệp hoàn chỉnh ngay thôi. Làm đi.

Chảnh thiếu gia đẩy trả tờ giấy đến trước mặt tôi, hất cằm ra hiệu. Tôi cần cần môi dưới nhìn tờ giấy, đồng thời kẹp cây bút bi vào giữa hai ngón tay quay đều nó vài vòng. Song, bắt đầu hí hoáy tách và dịch nốt chuỗi mật mã ấy.

-Đơn giản vậy thôi sao? – Ban đầu tôi nghĩ nó là một cái gì đó cao siêu lắm. Hóa ra lại chỉ đơn thuần là một câu nói suông bình thường.

-Chứ cậu nghĩ nó là cái gì? Mặt trăng, mặt trời, nguyệt thực, nhật thực hay ngày tận thế? – Cười.

Tôi đã nói là tôi ghét nhất là nhìn thấy cậu ta cười phải không nhỉ? Cái con người này, thật biết chọc tức người khác.

-Giải được đến đó là thôi hay là có cần “vào thư viện trường mượn cô thủ thư cuống Thiên văn học” không? – Tôi đáp trả cái cười đều ấy của Chảnh thiếu gia bằng một nụ cười hình bán nguyệt đẹp hơn hoa.

-Tất nhiên là có rồi. Chứ không làm gì có ai rảnh đến nỗi vẽ ra cái chò mật mã dễ ợt ấy cho cậu giải?

“Nhìn! Vì tương lai sau này ta nhìn”. Tôi cay độc nghĩ thầm cộng rửa thầm cậu ta. Song, chỉ đành ngồi nhìn dòng chữ trên tờ giấy cười ngô nghê, cũng chẳng dám hó hé thêm gì nữa.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 8

8. – Chương 8

Tôi chống cằm ngồi nhìn ra ngoài sân trường, nơi mà đáng ra tôi phải thuộc về. Vậy mà giờ đây tôi lại đang yên vị trong lớp ngồi nhìn ngược lại nó. Phía đối diện, Chảnh thiếu gia vẫn miệt mài với công việc của mình – xoay rubic. Tôi chẳng lạ gì với cái chò trẻ trâu này, nói là tăng IQ mà thật ra là chẳng tăng được tẹo nào. Ban đầu mới chơi thì nghiện điên đảo, chơi nhiều đâm chán. Rubic ba, rubic bốn, rubic năm loại nào tôi cũng thấy qua, sờ qua cả rồi. Nhưng cái này của Chảnh thiếu gia thì có chút hơi lạ mắt. Nó cũng là loại rubic ba tầng nhưng không phải làm bằng nhựa dẻo như bao cái khác mà là làm bằng gỗ. Cũng không có đủ sáu màu đặc trưng của một cục rubic mà lại được bao trọn bởi một màu nâu đất bóng loáng. Thay vào

đó, mỗi ô có mỗi số đủ từ một đến chín được chọn lẫn, lộn xộn sen kẽ nhau. Những con số ấy được khắc nổi lên so với mặt rubic, nhìn rất ấn tượng và đẹp.

-Cái đó chơi sao vậy? – Tôi hỏi khi thấy Chảnh thiếu gia cứ ngồi xoay qua xoay lại cục rubic mãi mà chẳng ra hình thù gì.

-Biết chơi Sudoku không? – Cậu ta hỏi vặn lại tôi bằng một câu hỏi không chủ ngữ nữa. Cứ nghe thấy cái kiểu nói chuyện ấy là tôi máu trong người tôi lại sôi lên vì tức. Điền tiết tôi gắt.

-Có. Mà nó có liên quan gì đến cục rubic này à?

-Tất nhiên. Sudoku có chín ô vuông to, mỗi ô vuông to lại được chia làm chín ô vuông nhỏ. Người chơi có nhiệm vụ chèn số vào bảng sao cho số không được lặp lại trong bất kỳ hàng, cột và vùng nào.

-Cái đó ai mà không biết? Tôi đã nói với cậu là tôi “biết chơi” Sudoku rồi mà. – Bực mình tôi gắt.

Không tiếp xúc với Chảnh thiếu gia đã đành, càng tiếp xúc tôi càng ghét cái kiểu khoe khoang mình tài giỏi của cậu ta. Hỏi thì nói luôn cho rồi, lại cứ thích vòng vo tam quốc, ăn nói liên thiên. Điền cả người.

-Xem ra càng ngày cậu càng ghét tôi thì phải?

-Tôi nào dám.

-Ra vậy. – Cậu ta bật cười. Có gì đáng cười chứ? Mà “ra vậy” nghĩa là sao? Hừ... Lẳng nhăng. Mà kệ đi, bệnh viện thương điên thì có hạn, còn người điên thì vô hạn. Tôi chẳng trách.

-Lạc đề rồi, tôi đang hỏi cậu cục rubic đó chơi sao? – Tôi gõ gõ tay xuống mặt bàn kéo cậu ta về chủ đề chính.

Chảnh thiếu gia nhìn tôi khẽ cười. Hay nhỉ? Bình thường tôi có thấy cậu ta cười bao giờ đâu? Sao hôm nay ăn gì mà cười lắm thế? Điền à?

-Rubic này chơi tương tự như Sudoku, chỉ có điều Sudoku có chín ô vuông to còn rubic chỉ có sáu ô vuông to. Người chơi có nhiệm vụ xếp các con số vào các mặt của rubic sao cho số không được lặp lại trong bất kỳ hàng cột và vùng nào.

-Ồ... nghe hay nhỉ?

Cậu ta gật đầu tán thành, lại cười.

-Tất nhiên là hay rồi, bởi vì nó không đơn giản chỉ cần thuộc công thức như chơi rubic bình thường. Đối với loại này, nó yêu cầu người chơi phải suy nghĩ gấp mười lần người bình thường. Vì chỉ cần sai một số thôi thì sẽ sai hết tất cả. Vậy nên những người chơi được nó trên thế giới này chỉ cần đếm trên đầu ngón tay thôi đấy.

Lại nữa, lại bắt đầu tự cao rồi đấy. Vâng, tôi biết cậu giỏi, cậu giỏi được chưa?

.
. .
.

Tùng tùng tùng... ào ào ào...

Trống trường vừa điểm cũng là lúc học sinh đua nhau chạy về lớp. Tôi cũng sực nhớ ra một chuyện, vội chồm người tới hỏi dồn Chảnh thiếu gia.

-Vào thư viện trường mượn sách có cần thẻ thư viện không?

-Không có vẻ thư viện ai cho cậu mượn? – Cậu ta ngả người dựa lưng vào tường tạo khoảng cách với tôi.

-Chết rồi, tôi không có thẻ thư viện. Làm sao bây giờ?

-Hừmmmm... – Cậu ta bật cười, một nụ cười khinh người. – Đến cả thẻ thư viện mà cũng không có?

-Không có thì sao? Đây người cũng không có thẻ thư viện chứ không riêng gì mình tôi đâu nhé! – Rút lời, tôi đứng bật dậy đi thẳng về chỗ của mình.

Sau lưng vẫn vang lên giọng cười không giống ai ấy của Chảnh thiếu gia đi kèm câu nói “sau tiết hai tôi đợi cậu trước cửa thư viện”.

.

.

.

-Sao rồi mày? Nó có giải ày không? – Trần Tiến chạy ào vào lớp, đập bàn cái “đốp”, nghiêng người thủ thủ vào tai tôi. Tôi đâm vào bụng nó mấy cái, nhân tiện hẩy nó ra rồi ném tờ giấy nháp xuống bàn kèm theo một chữ “đấy”.

-“Vào thư viện trường hỏi mượn cô thủ thư cuốn thiên văn học”. Ừa chi vậy mày? Nó không có thẻ thư viện trường nên nhờ mày đi mượn hộ đó hả? Mày tính làm chân sai vặt cho nó thật đó hả? Hả? Hả?

-Im đi coi nào, đang mệt muốn chết lại còn cứ ngồi đó mà lải nhải. Mày không nói không ai bảo mày cầm đâu.

-Còn mày mà không trả lời tao thì tao bảo mày cầm thật đấy. – Nó lườm tôi một cái sắc lém. Song bật cười, đồng thời lấy hai tay vò đầu tôi lại cười khàn khặc.

.

.

.

Hết tiết hai, tôi cho sách vở vào cặp, quay đầu nhìn về phía góc lớp thì Chảnh thiếu gia đã mất tích từ bao giờ. Cậu ta xuống thư viện trường đợi tôi thật à? Sao tốt dữ vậy?

Tôi bước ra khỏi lớp, theo thói quen nhìn qua C3 một cái rồi đoán thử xem giờ này Lý Ngân đang làm gì. Vừa mới xoay người, đập vào mắt tôi là cái bản mặt đều giải của Bùi Vĩnh Quang. Cậu ta đứng đó, dựa lưng vào tường, khoanh tròn hai tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn tôi đồng thời vẽ lên môi một nụ cười đều vô cùng tận. Tức mình tôi xoay người đi thẳng lên thư viện trường, mặc xác cậu ta muốn cười sao thì cười. Thật tình mà nói, sao trên đời này lắm người điên thế không biết? Đã điên rồi thì vào trại mà ở đi lại cứ thích đi đây đi đó dọa người. Tôi cứ thế lững thững bước đi, vừa đi vừa rửa Vĩnh Quang thậm tệ cho đến khi bên tai vang lên câu nói “cậu không nhìn thấy tôi à?”. Thì lúc bấy giờ tôi mới sự tỉnh, vội định thần lại, tôi thấy Chảnh thiếu gia đang nhử mày nhìn mình. Tôi thiết nghĩ nếu cậu ta mà bỏ đi cái kiểu nhử mày như ông cụ non với cả mấy cái kiểu cười quái dị ấy mà thay bằng cách sống của người phàm thì tốt biết mấy. Nhưng đó chỉ là tôi mạnh dạn phát biểu ý kiến thay cho những người đồng suy nghĩ mà thôi. Chứ cậu ta muốn sao thì mặc xác cậu ta, không liên quan đến tôi.

Tôi theo sau Chảnh thiếu gia vào thư viện trường, thực hiện vài ba cái quy tắc mà cô thủ thư đưa ra song mỗi đứa một hướng đi tìm sách. Thiên văn học, thiên văn học, tôi tìm mờ cả mắt cuối cùng cũng ra chỗ để cuốn thiên văn học. Vấn đề là nó có cả chục cuốn thiên văn học mà tất cả cùng nằm ở tầng trên cùng của kệ sách. Đã thế lại còn cao ngút ngàn, Bùi Vĩnh Quang, cậu giỏi lắm, biết tôi không với tới rồi mà còn chơi cái chò này. Mất dạy.

-Sao đứng đó? – Chảnh thiếu gia đi đến thấy tôi đứng im như tượng thì càng nhử mày hỏi. – Không với tới à?

Rút lời cậu ta nâng tay lên lấy cuốn Thiên văn học xuống đưa đến trước mặt tôi, đá đều:

-Nếu không ngại, tôi có thể hỏi mượn cô thủ thư cái ghế cho cậu.

-Thôi khỏi, cảm ơn ý tốt. – Tôi giật lấy cuốn sách từ tay Chảnh thiếu gia, học theo cái cách nói chuyện ấy của hắn, quăng lại một câu song quay lưng đi thẳng.

Tôi ngồi bừa xuống một cái bàn nào đó trong thư viện, lật sách xem. Trong đó ghi toàn những thứ cao siêu, tôi đọc chả hiểu. Mấy cái hình thù lằng nhằng cùng với những quy luật chuyển động rối rắm càng biết cách khiến người ta hoa mắt hơn nữa. Đang vùi mặt vào quyển sách, cố đọc hiểu toàn bộ nội dung trong đó thì Chảnh thiếu gia đi đến để lên giữa trang sách của tôi một tờ giấy.

.

.

.

- 1/9/1939: Bầu trời nước Đức những năm 30 thật ảm đạm. Để tìm niềm vui mới, họ rủ nhau xách súng đến tận Balan xa xôi đùa nghịch. Người Balan vốn đã hiểu chiến, nay có khách lại càng hiểu hơn. Hai bên cùng cầm súng độ tài quân sự, chiến tranh nổ ra là chuyện thường tình.
- 9/1940: Italia cũng chẳng phải vừa, thấy người ta chơi mình cũng muốn nghịch. Ai Cập kia một thời hùng mạnh, có sông Nin nước chảy hiền hòa. Bến đỗ này hẳn đã nhấm lâu, sa mạc cát gió chính mi – Ai Cập. Còn chờ gì mà đứng nhìn nữa? Tấn công Ai Cập, chiến tranh nổ ra.
- 22/6/1941: Hồng quân Liên Xô, kẻ thù chung của hai khối đối địch. Mặt trận Liên Xô, mặt trận riêng của mình phát xít Đức.
- 7/12/1941: Ha-oai tươi mát, Ha-oai xinh đẹp. Nhật Hoàng ấn định cùng Mĩ thả bom.
- 1/1942: Quá đáng... Quá đáng! Khối phát xít quá đáng. Gây chuyện, gây chiến không gì không làm. Anh Pháp Mĩ cùng nhau bắt tay, mục tiêu chỉ có một – chống phát xít. Mặt trận đồng minh từ đây mà ra.
- 2/2/1943: Giặc đến nhà đàn bà cũng đánh. Thời nào cũng thế, nơi nào cũng vậy. Quân đội Liên Xô xách “tông” khởi nghĩa, bước ngoặt quan trọng xoay chuyển tình thế. Xta-lin-grát nơi chứng kiến sự tích oai hùng.
- 6/6/1944: Anh Pháp Mĩ cùng khối đồng minh, thì sao có thể đứng nhìn, một trong ba bị phát xít lấn đất. Đổ bộ cứu bạn, Anh Mĩ dẹp tan phát xít, tiến thẳng Bắc Pháp.
- 9/5/1945: Hồng quân Liên Xô thắng lợi hoàn toàn. Phát xít Đức kí văn kiện đầu hàng, mở ra cuộc sống yên bình Châu Âu.
- 15/8/1945: Nhật Hoàng nay mới chịu thua, kéo theo chiến tranh kết thúc. Tuy nhiên, nhân loại lại phải hứng chịu những hậu quả thảm khốc của chiến tranh. 60 triệu người chết, 90 triệu người tàn tật, bằng tất cả các cuộc chiến tranh trong 1000 năm trước đó cộng lại
- 7/3 – 10/2: Ánh sáng vĩnh hằng sẽ mang lại bình yên cho thế giới.

Chìa khóa: Nổi nổi chìm chìm,

Ai quan trọng hơn ai?

Đa số bỏ đi,

Thiểu số lấy vào.

Tìm từ khóa.

.

.

.

-Giờ đây?

-Mật thư!

-Mật thư là cái gì thế? – Tôi dời tầm ngắm từ “mật thư” đến “mật” Chảnh thiếu gia.

-Mật thư có nghĩa là bản thông tin được viết bằng các kí hiệu bí mật, bằng các kí hiệu thông thường. Nhưng theo cách sắp xếp bí mật mà người gửi và người nhận đã thỏa thuận trước với nhau nhằm giữ kín nội dung trao đổi.

Tôi nuốt khan nước bọt, cổ cười, hỏi ngược Chảnh thiếu gia:

-Cậu đưa cho tôi cái này làm gì? Đừng nói...

-Đúng! – Cậu ta gật đầu, kéo ghế ngồi đối diện tôi, tiếp lời. – Tôi thấy nó được kẹp trong một quyển sách Thiên văn học ở đằng kia.

Tôi nhìn theo cái chỉ tay của Chảnh thiếu gia, nơi mà mấy cuốn sách Thiên văn học nằm chềnh trệ trên tầng cao nhất của gác sách. Rồi lại cúi xuống nhìn tờ giấy mật thư trong tay, đắng lòng, lại một lần nữa ngửa mặt lên hỏi Chảnh thiếu gia:

-Cái này phải giải sao?

-Trước hết phải bình tĩnh và thận trọng tìm ra ý nghĩa của chìa khóa. Chìa khóa bao giờ cũng liên quan chặt chẽ đến mật thư. Giải ý nghĩa của chìa khóa phải có cơ sở, hợp logic với mật thư. Chìa khóa có thể tìm ra rất nhiều ý nghĩa khác nhau, nhưng quan trọng là ý nghĩa nào khớp với mật thư? Từ chìa khóa, ta có thể xác định mật thư thuộc hệ thống nào. Sau đó bắt đầu dịch mật thư. Nếu dịch ra thấy sai một vài chỗ có thể do...

Chảnh thiếu gia nghĩ một chút có lẽ là lấy hơi, nhìn tôi đoán ý song bắt đầu gơ tay ra đếm:

-Thứ nhất, chưa tìm ra ý đúng của mật mã, phải thử lại cách khác. Thứ hai, “dịch” chưa đúng nghĩa của từ khóa, phải kiểm tra lại. Thứ ba, người gửi viết sai kí hiệu, có thể do cố ý viết sai. Dịch mật thư xong, rồi chép lại toàn bộ nội dung đã dịch, thấy chỗ nào không hợp lý, khác lạ thì phải cẩn thận chú ý, cân nhắc kỹ, chớ đoán mò vội kết luận.

Tôi ngồi cười nghe Chảnh thiếu gia nói, nụ cười trên môi càng ngày càng méo xệch chảy sệ nhưng vẫn không chịu tắt. Tôi cứ thế duy trì cái điệu bộ cười không ra cười, khóc không ra khóc ấy nhìn cậu ta.

-Trên đây là toàn bộ cách giải một mật thư, giờ cậu bắt đầu tìm nghĩa của chìa khóa trước đi. Nhớ kĩ, chìa khóa có rất nhiều nghĩa, nhưng quan trọng nghĩa nào khớp với mật thư? Được rồi, làm đi... Nhìn gì tôi? Làm đi! – Chảnh thiếu gia hơi gắt khi thấy tôi ngồi đờ như tượng.

Tôi thu lại nụ cười méo xệch của mình, vẽ lên môi một nụ cười gượng khác. Đưa tay lên cào đầu, ngồi nhìn tờ giấy song lại nhìn Chảnh thiếu gia.

-Được rồi, giờ thế này: “Nổi nổi chìm chìm, ai quan trọng hơn ai? Đa số bỏ đi, thiếu số lấy vào”. Tức là... à mà cậu đã đọc cuốn “Tôi tài giỏi, bạn cũng thế” của Adam Khoo chưa?

-Rồi. – Cái cuốn sách ấy hả? Tôi đọc cả trăm lần rồi chứ chả ít đâu. Buồn không có gì làm lấy sách ra đọc, chán học lấy sách ra đọc, mẹ mắng lấy sách ra đọc, điểm kém lấy sách ra đọc, thậm chí ngủ không được cũng lấy sách ra đọc. Chảnh thiếu gia hỏi tôi “đọc chưa” là quá thừa, đáng ra phải hỏi là “cậu đọc được mấy trăm lần rồi?” mới đúng.

-Rất tốt. Mọi chuyện bắt đầu dễ dàng hơn nhiều rồi đấy. Trong quyển sách ấy, nằm ở phần giữa sách có chương “phương pháp đọc để nắm bắt thông tin”, còn nhớ chứ? – Chảnh thiếu gia nhướn mày nhìn tôi hỏi dò.

-Còn. – Phải nói là tôi nhớ đến từng câu từng chữ của cái quyển sách ấy thì đúng hơn.

-Rất tốt. Vậy chắc hẳn cậu còn nhớ đối với một cuốn sách hay một văn bản bất kỳ luôn chứa 20% từ khóa và 80% còn lại không phải từ khóa. Đối với mật thư cũng tương tự, nó cũng chứa 20% từ khóa mà cậu cần tìm.

-Sao cậu biết mật thư yêu cầu tìm 20% từ khóa? Trong khi đó giải mật thư cần dùng đến “chìa khóa” kia mà?

-Hỏi hay đấy! – Chảnh thiếu gia thả rơi một câu khen ngợi, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên hai dòng từ khóa đầu tiên, tiếp lời. – Tôi quên chưa giải thích nghĩa của chìa khóa cho cậu. Nhìn này, “nổi nổi chìm chìm, ai

quan trọng hơn ai?”, ở đây có nghĩa là những ý chính, tức từ khóa được người viết làm nổi bật lên so với những từ thường, không phải từ khóa. Hay nói đúng hơn nó là 20% nội dung ta cần nắm vững trong đoạn mật thư này. 80% nội dung còn lại trong đoạn mật thư chỉ có nhiệm vụ bổ nghĩa cho 20% từ khóa. Nôm na nó có nghĩa là 80% nội dung đó có nhiệm vụ đánh lừa thị giác, làm phân tâm người đọc.

-Tương tự như vậy, “đa số bỏ đi, thiểu số lấy vào” cũng có nghĩa như hai câu trên đúng không?

-Chính xác. – Chảnh thiếu gia búng tay một cái “tách”, nghe giòn tan, không tiếc lời khen tôi thêm một câu nữa.

-Hi hi... tôi biết là mình thông minh từ lâu rồi. Nhưng mà có thông minh đến mấy cũng cần một bài toán làm mẫu chứ nhỉ? Hi hi... cậu làm mẫu cái đầu tiên “1/9/1939: Bầu trời nước Đức...” cho tôi xem trước được không? – Tôi chấp hai tay để trước ngực, nghiêng đầu nhìn Chảnh thiếu gia nói với cái giọng ngọt hơn mía. Song còn tặng kèm thêm cho hắn một nụ cười hình bán nguyệt đẹp hơn hoa.

Chảnh thiếu gia nhìn tôi bật cười thành tiếng. Lần đầu tiên tôi biết cậu ta cũng có khả năng của người phàm, cười ra tiếng, một nụ cười không gượng ép. Nhưng rất nhanh sau đó tiếng cười ấy vụt mất và được thay bằng khuôn mặt lạnh lùng (giả tạo) thường ngày.

Chảnh thiếu gia đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, bốn ngón tay còn lại gõ đều lên mặt bàn theo nhịp, cất lời.

-“1/9/1939: Bầu trời nước Đức những năm 30 thật ảm đạm. Để tìm niềm vui mới, họ rủ nhau xách súng đến tận Balan xa xôi đùa nghịch. Người Balan vốn đã hiểu chiến, nay có khách lại càng hiểu hơn. Hai bên cùng cầm súng độ tài quân sự, chiến tranh nổ ra là chuyện thường tình”. Giống như phân tích một tác phẩm văn học, cái cậu cần là nắm được ý chính của cả đoạn văn trên. Trước tiên Đức và Balan là hai nhân vật chính, mà nội dung của cả đoạn này là nói về tính vô lý của Đức khi mang súng sang Balan. Tóm gọn là “Đức tấn công Balan, chiến tranh bùng nổ”. Rồi đấy, cô bạn thông minh, làm tiếp phần còn lại xem nào.

Tôi đã nói mình thông minh thì chẳng có đùa đâu. Sau một hồi hí hoáy cuối cùng tôi cũng chuyển hết chúng về dạng cơ bản là:

- 1/9/1939: Đức tấn công Balan, chiến tranh nổ ra.
- 9/1940: Italia tấn công Ai Cập.
- 22/6/1941 : Đức tấn công Liên Xô.
- 7/12/1941 : Nhật tấn công Mĩ ở Ha-oai.
- 1/1942 : Mặt trận đồng minh chống Phát xít thành lập.
- 2/2/1943 : Chiến thắng Xta-lin-grat.
- 6/6/1944 : Anh, Mĩ đổ bộ vào bắc Pháp.
- 9/9/1945 : Phát xít Đức đầu hàng.
- 15/8/1945 : Nhật đầu hàng, chiến tranh kết thúc.

-Xong. – Tôi đưa thành quả lao động vất vả của mình tự nãy đến giờ để trước mặt “thầy” hô vang một tiếng thông báo. “Thầy” liếc qua nó một chút song gật đầu đồng ý nói:

-Bước cuối cùng, tìm từ khóa cho các ô vuông ở cuối mật thư.

-Đơn giản, từ khóa là “chiến tranh thế giới thứ hai”. Chắc chắn, không chập vào đâu được. – Tôi nói chắc như đinh đóng cột. Song, vui quá, miệng ngoác ra cười teo toét. Cười theo cái kiểu không thấy mặt trời, không thấy tổ quốc cũng chẳng cần biết đến quê hương.

-Giỏi nhỉ?

-Dĩ nhiên rồi, thi học kì lớp tám môn Lịch Sử tôi được chín điểm nhờ chiến tranh thế giới thứ hai đấy. Không nhớ mới lạ. – Rút lời, tôi phá ra cười, cười trong niềm vinh quang. Ấy thế mà vừa mới cười được một chút “thầy” đã tạt cho tôi một gáo nước lạnh.

-Nhưng mà rất tiếc, sai rồi.

-Sao lại sai được? Rõ ràng nó là diễn biến của chiến tranh thế giới thứ hai mà?

-Tôi chưa từng nói “nó không phải là diễn biến của chiến tranh thế giới thứ hai”. – “thầy” đưa hai tay lên đầu phản đối, tiếp lời. – Ý tôi là cậu bỏ sót dữ kiện của mật thư.

-Cái nào cơ?

-“7/3 – 10/2: Ánh sáng vĩnh hằng sẽ mang lại bình yên cho thế giới”. Thiếu cái gì không thiếu lại đi thiếu cái dữ kiện quan trọng nhất.

-Cái đó đọc đi đọc lại chả thấy nó có nghĩa lí gì cả. – Tôi khẳng định.

-Thật không? – “thầy” hỏi vặn lại tôi với câu hỏi hai chữ thường nhật.

-Ừm... thật. – Tôi hơi do dự trước cái kiểu dọa người ấy của “thầy”. Song, vẫn giữ vững quan điểm của mình.

-Được rồi. Người thiết kế mật mã tên gì? Tức cái người đưa mật mã cho cậu ấy.

-Bùi Vĩnh Quang. – Tôi tự hỏi sao hôm nay nhiều người muốn biết tên của hắn thế không biết?

-Thêm một câu nữa, cậu sinh ngày bao nhiêu?

-Mùng 7 tháng 3. Mà chi vậy?

Chảnh thiếu gia khề cười, lại cái kiểu cười nhếch mép mà tôi chúa ghét. Song kết luận:

-Giờ thì tôi đã có đủ bằng chứng để khẳng định “chiến tranh thế giới thứ hai” của cậu là sai rồi.

-Cái gì?

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 9

9. – Chương 9

Bạn có biết cái cảm giác mình đang đứng trên mây xanh bỗng dưng bị người khác lôi cổ chìm xuống nước nó như thế nào không? Nếu “chưa”... nhìn tôi là biết liền...

.

.

.

-Cái gì?

-Tôi nói là “đáp án chiến tranh thế giới thứ hai của cậu sai rồi”.

-Nói láo. – Tôi hét lên phản bác. Ngay sau đó là tiếng cô thủ thư gõ bàn, chỉ tay vào mặt tôi ra hiệu im lặng. Tôi cúi đầu, hạ giọng hỏi Chảnh thiếu gia. – Sai chỗ nào? Cậu nói thử xem.

-Tốt thôi. Vậy tôi hỏi cậu tại sao dữ kiện cuối cùng lại bỏ đi mà không chịu phân tích?

-Cái đó... cái đó... – Tôi cứ thế lấp lửng rồi bỏ ngỏ câu nói.

-Cậu biết tại sao tôi lại hỏi ngày sinh của cậu với tên người thiết kế mật mã không?

-Không biết. – Tôi lắc mạnh đầu phụ họa cho câu nói của mình.

-Bởi vì trong dữ kiện “7/3 – 10/2: Ánh sáng vĩnh hằng sẽ mang lại bình yên cho thế giới” có nhắc tới Lưu Việt An và Bùi Vĩnh Quang.

-Dựa vào đâu mà cậu lại khẳng định như vậy?

-Bởi vì “ánh sáng vĩnh hằng” nghĩa là Vĩnh Quang, còn “bình yên” nghĩa là An. Hơn nữa từ khóa cần tìm có 22 ô vuông. Trong khi đó đáp án của cậu lên đến 23 ô vuông. Vậy thử hỏi một ô vuông nữa đi đâu rồi? – Chảnh thiếu gia nghiêng đầu nhìn tôi neho mắt cười hỏi. Tôi nuốt khan một hớp nước bọt, đưa cả hai tay lên cào đầu, tìm chứng cứ biện hộ ình. – Cứng họng rồi à? Nhưng mà chưa hết đâu, vẫn còn một thứ nữa. “7/3 – 10/2”, một cái là ngày sinh của cậu, cái còn lại tôi khẳng định là ngày sinh của Bùi Vĩnh Quang.

Làm sao... làm sao mà cái tên họ Bùi ấy lại biết được ngày sinh của tôi? Hấn bói đâu ra vậy hả trời? Hả trời? Trời ơi diên đầu mắt! Tôi lấy hai tay xoa rối mớ tóc xù, sản phẩm từ nãy đến giờ mình cật công ngồi cào song khê hỏi Chảnh thiếu gia:

-Vậy cậu nói đáp án là gì?

-Chiến tranh thế giới thứ ba, vừa đủ 22 ô vuông.

-Làm gì có chiến tranh thế giới thứ ba?

-Thì chính nó là nguyên nhân xuất hiện ngày sinh và tên của cậu với người bạn ấy ở trong đó.

Vậy là hết. Hết đường chối cãi.

.
. .
.

Tôi chẳng biết mình về lớp bằng cách nào, chỉ biết tay mình đang cầm mật thư và trên đó có điền đầy đủ 22 từ khóa.

Thật ra mà nói tôi thấy Chảnh thiếu gia cũng không phải là lạnh lùng, khiêm tốn, khó gần hay hoàn hảo gì như lũ con Linh vẫn thường nói. Mà đúng hơn là “Chảnh”, mắc bệnh ngôi sao, lúc nào cũng nghĩ thế giới quay quanh mình. Thế nên kết lại một câu: người như thế thường đứng vào đội ngũ những đứa tự ki ki cô đơn nơi góc lớp. Bạn bè không có là chuyện thường, nói chuyện với tường là hiển nhiên, và dĩ nhiên, diên là không tránh khỏi.

Tôi nhún vai bật cười một cái, tự khen mình có mắt nhìn người. Thì bỗng...

-Chị An, chị đang cười cái gì đấy?

Ồi chết, ông bà tổ tiên của con ơi! Vào học hồi nào vậy? Toi rồi! Bây giờ mà không khoan tai ngồi nghe cô ca bài “dân ca trừ” thì tôi không làm người.

-Hả? Chị cười gì tôi? Giáo viên thì ngồi trên giảng bài khàn cả cổ, học sinh thì ngồi dưới cười. Cười cái gì mà cười? Tôi có nói sai nội dung bài học hay mặc quần áo rách gì đi dạy hay không mà chị phải cười? Hả? Sao chị không cười nữa đi? Ban nãy còn cười tươi lắm mà? Cái lớp này học hành thì không chịu học, đầu óc toàn cứ để đâu đâu. Nhớ năm xưa tôi...

Đấy! Tôi nói có sai đâu. Cứ mỗi khi trong lớp có đứa nào làm sai chuyện gì đó thì câu cửa miệng đầu tiên của thầy cô luôn là “cái lớp này”. Song bắt đầu lời chuyện ngày xưa ra kể lể, nói xuyên kim cổ. Từ việc thầy cô ngày xưa đi học khổ cực cỡ nào cho đến học sinh ngày nay sướng cỡ nào. Từ những thứ nhỏ nhặt nhất trong đời sống cho đến những thứ cao siêu. Từ những sự tích anh hùng cách hiện tại vài dặm ánh sáng hay vài ba câu tục ngữ quen thuộc từ thời ông cố cũng không tha.

Lẽ dĩ nhiên là mấy đứa ham chơi hơn ham học trong lớp tôi sẽ chẳng kêu ca một lời dù bị dán đoạn bài giảng đầu. Có khi ra chơi chúng nó còn chạy đến cảm ơn tôi nữa ấy chứ. Lý do hả? Đơn giản thôi. Bài giảng thì lúc nào cũng bạc phếch một màu, chẳng có gì mới mẻ, chuyển dời từ thời ông cố đến nay vẫn vậy. Có những thứ nghe về nó, biết về nó từ tám năm trước rồi mà giờ vẫn phải học. Hơn nữa, cô giảng thì câu trước câu sau cứ đều đều nhau, chẳng có nhún nhảy âm tiết gì cả. Việc đó đối với học sinh mà nói không khác gì “trẻ mục đồng ngồi nghe thiền sư gõ mõ”. Đừng nói là cả bài, một chữ có khi cũng chẳng lọt ấy chứ.

Nhưng mà nghe giáo viên mắng thì lại khác. Nội dung mới mẻ, thuyết trình hấp dẫn, câu từ bay bổng, ý tứ thâm sâu. Đặc biệt là nhịp độ lên xuống rất đều. Nó tưởng như một bản nhạc Rock sáng tác tại chỗ, chứ không có dạt dào cảm xúc như mấy bài nhạc Ballad buồn. Hơn nữa, đang yên đang lành không phải học mà được nghe cả lương miễn phí thì còn gì bằng?

Tiết học kết thúc cũng là lúc cô xách cặp đi thẳng không lời từ biệt, bỏ lại bài học giờ giang sau lưng. Cùng lúc đó, Trần Tiến quay xuống làm mặt hình sự, trợn mắt nhìn tôi hỏi dồn:

-Mày làm sao thế? Vào học thì vào muộn mười phút, mặt mày phờ phạc, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, tay cầm tờ giấy, chông không khác gì con điên. Song ban nãy lại còn ngồi đó cười ngờ nghếch chọc tức cô nữa chứ. Mày điên thật rồi đấy à? Hay sốt?

-Sốt. Tao sốt rồi, được chưa? Như vậy đã vừa lòng mày chưa? – Rút lời, tôi nằm vật ra bàn, tính đánh một giấc thì Trần Tiến nhanh tay túm lấy nắm tóc đuôi gà vĩnh ngược của tôi kéo dậy nói:

-Mày có khách kìa.

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, là Lý Ngân. Gì vậy? Bình thường hiếm khi nó qua tìm tôi như vậy lắm, chỉ có tôi mặt giấy, ngày nào cũng vác mặt sang C3 tìm nó thôi. Đến nỗi đứa nào cũng biết mặt tôi, biết tôi với Lý Ngân chơi thân, biết hai đứa gần bó keo sơn, tình như thủ túc.

-Sao hả? Có gì muốn nói à?

Tôi dựa lưng vào cửa, nghiêng đầu nhìn Lý Ngân cũng là lúc nhìn thấy Bùi Vinh Quang đứng sau lưng Lý Ngân. Thò đầu nhìn tôi xòe răng cười:

-Sao cậu lại nói chuyện khó nghe vậy? – Lý Ngân tỏ thái độ bức tức trước cái kiểu nói chưa từng có với bạn thân của tôi, trước cái kiểu nói chuyện khó nghe của tôi.

-Xin lỗi, tại vừa nãy bị cô mắng.

Chẳng biết từ bao giờ tôi lại đi học cái kiểu nói chuyện không đầu, không đuôi, chen khúc giữa nói này của Chảnh thiếu gia nữa. Mà thôi kệ đi. Quan tâm làm gì! Cậu ta có đăng ký bản quyền đầu mà tôi phải nghĩ nhiều làm gì ệt.

-Có mà bị chữ té tát không còn lỗ chui thì đúng hơn đấy.

Từ trên đầu tôi rót xuống câu nói thường hay kiếm chuyện gây sự của Trần Tiến. Đang điên sẵn, tôi lấy cù trở thui vào bụng nó mấy cái, gắt:

-Không phải chuyện của mày.

-Tao có nói là chuyện của tao à? – Trần Tiến giả ngu, nắm lấy bím tóc đuôi gà của tôi giật ngược, hỏi vặn lại.

-Biết vậy mà còn đứng đây hóng hớt à? – Tôi quay đầu lại lườm nó rách mắt, nhân tiện giật lại bím tóc đuôi gà. Gắt: – Mà này, đừng có gật tóc tao. Không đến khi tao nổi điên lên, “bức” hết tóc mày thì lúc ấy đừng có “khóc”. Hối đầu có ngày.

-Ai bảo với mày tao đứng đây hóng hớt? Hả? Tao đứng đây hóng chuyện đấy chứ. Với cả cái này mà là tóc à? Đuôi bò thì có. Tóc làm gì có cái loại nào lại sợi vàng, sợi đen, sợi đỏ chộn lẩn như trẻ chăn trâu thế này? Động vào chỉ tổ bắn cả tay, ai thêm. – Nói thì nói vậy chứ nó cứ cầm khư khư tóc của tôi trên tay. Song, về lên môi một nụ cười đến hết mức, vận nội công giật thật mạnh rồi mới chịu thả ra. Bị tấn công bất ngờ, sém chút nữa là tôi bật ngựa ra sau. Ấy vậy mà nó đã không đỡ tôi thì thôi lại còn nhún đầu tôi xuống mà cười khàn khàn. May sao khi ấy tôi bám được vào tay Lý Ngân nên mới không làm một cú “cạp cỏ” oai hùng giữa cửa lớp. Tôi loạng choạng cố giữ thăng bằng, cũng là lúc nhìn thấy bàn tay thối tha của Trần Tiến quệt liên tục lên áo mình. Giống như nó mới động phải thứ gì đó bẩn lắm ấy. Trong khi đó răng môi vẫn liên tục phối hợp mà cười theo cái kiểu mất dạy.

Điên tiết, tôi hất bàn tay thối tha của Trần Tiến ra khỏi vai mình, ngửa cổ nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn. Hần học nghĩ: “Cái gì mà sợi vàng, sợi đen, sợi đỏ? Nghe nó nói kìa, ngứa gan không? Cái này là do tóc tôi yếu nên đi nắng bị cháy. Nó chỉ hơi hoe hoe có chút xù thôi, làm gì mà như đuôi bò? Thằng này...

học văn thì không hơn ai, cơ mà cứ động tý là lôi cái này cái kia ra so sánh, nói nghe như đúng rồi ấy”. Diên tiết, tôi dứt nắm đấm lên trước mặt nó đe dọa:

-Ngậm mồm lại và biến ngay nếu không muốn ngày mai tao dắt mày đi trồng răng giả.

Trần Tiến đã không biết sợ thì thôi lại còn cười xòa. Cuộn tay thành nắm đấm, chồng lên nắm đấm tay tôi, giống như động tác người ta thường ăn mừng khi đồng đội hiểu ý nhau cười mà rằng:

-Đúng ý tao thế, tao cũng đang định ngày mai dắt mày đi trồng răng giả đây...

Tôi nổi sùng, tức tốc cúi xuống nhặt chiếc bi-tít lên tính phang cho Trần Tiến một trận thì đã thấy nó chạy được một đoạn khá xa rồi. Đã thế lại cứ liên tục ngoái đầu lại song lấy mấy cái biểu cảm không giống ai chọc tức tôi. Cùng lúc ấy, Trần Tiến chạy ngang qua chỗ Chảnh thiếu gia. Cũng là lúc tôi nhìn thấy cậu ta đang quan sát mình bằng cái nhếch môi cố hữu. Xa xa là một tốp gái xinh, gái đẹp đang chống cằm ngồi ngắm Chảnh ca “của họ”. Tôi nuốt nước bọt vội quay mặt đi chửi thầm: “nhìn cái gì mà nhìn, móc mắt ra bây giờ chứ nhìn”. Nhưng thực chất thì tôi sợ, sợ ra về không được ăn cơm mẹ nấu mà phải ăn cháo mẹ nấu, sợ chiều nay không được đến trường mà phải đến viện, sợ mình phải đi gặp ông bà ngoại trước cả thầy bu, sợ tương lai không xa phải chuyển hộ khẩu vào nhà xác. Mới nghĩ đến đây thôi mà tôi đã rùng mình, da gà da vịt nổi lên từng mảng.

Tôi lia mắt về phía Chảnh thiếu gia, đáp lại tôi vẫn là cái dáng vẻ đứng đưng đi cùng kiểu cười độc tôn của cậu ta. Sợ quá, tôi vội rút cổ lại, dúc khoát quay đầu đi. Đập vào mắt tôi là thân ảnh cao lớn đứng chắn trước mặt, hai tay khoanh trước ngực, đứng thẳng lưng, không nói một lời. Giờ này tôi mới phát hiện ra là tên họ Bùi này cũng cao không thua gì Chảnh thiếu gia. Minh chứng rõ nhất là tôi chỉ đứng đến ngang vai của hắn. Ông trời thật bất công, sao ai cũng cao hơn tôi hết vậy? Một Trần Tiến đã đành, lại thêm mấy cây cột điện mày nữa... Đúng là đau hơn hoạn mà.

Ồ mà thiếu... Lý Ngân của tôi đâu?

Tôi ráo dác tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia giữa hành lang lớp học. Thì từ trên đầu đội xuống câu nói:

-Cậu đang tìm cái gì đấy?

-Lý Ngân đâu? – Tôi ngửa cổ hỏi ngược lại Vĩnh Quang, hay nói đúng hơn là ra lệnh.

-Ồ... về lớp rồi.

“Sao đang yên lại đi về lớp?”. Tôi nghiêng đầu nghĩ.

Lý Ngân chẳng phải là đứa rảnh rồi đến mức chạy qua C4 tìm tôi tám chuyện hay nhớ tôi nên qua đây nhìn mặt một cái rồi đi về như vậy đâu. Chắc chắn là ban nãy nó có chuyện gì đó muốn nói nhưng mà lại thấy tôi không để tâm nên... Tôi lại còn phốt lờ nó mà mải đánh nhau với Trần Tiến nên... Chết toi rồi, kiểu này không giận ba tháng mới lạ. Trần Tiến – tên chết bầm kia, không phải tại mày thì tương lai sau này của tao đã chẳng phải khốn khổ rồi. Tao hận... tao hận mày, mày cứ thử vác mặt về đây xem. Tao không lập tức mang cái bản mặt đếu giả của mày ra chà xuống đất thì cũng lấy kéo cắt lưỡi mày, cắt luôn cả con đường sinh sản sau này của cả dòng họ Trần nhà mày. Thằng khốn nạn!!!

Tôi nắm tay thành quyền, hậm hực chửi một mình. Móng tay đâm vào lòng bàn tay đau buốt nhưng vẫn cắn răng, ngoan cố không chịu buông. Cúi gầm mặt, mắt dán chặt vào mười đầu ngón chân... rửa.

-Này... Cậu đang làm bầm cái gì thế?

-Liên quan gì đến cậu? – Tôi hét lên. Đang điên sẵn, ông trời lại “ném” xuống cho tôi một bao cát để chút giận, tội gì mà không hưởng? – Không về lớp với Lý Ngân đi mà còn đứng đây làm gì? Hay là cậu viện cớ đi cùng Lý Ngân sang lớp tôi để ngắm Hoàng Kiên Chảnh? Thật không ngờ đấy! Hóa ra cậu “quen” với Lý Ngân chỉ vì muốn che đậy tình yêu thầm kín của mình với cậu ta à? Ồi... Mối tình loạn luân giữa hai thằng con trai. Thật kinh tởm! Ợ ợ ợ... – Vừa bịa chuyện xong, tôi cúi gập người xuống, lấy hai tay ôm miệng nôn ợ liên tục. Lẽ dĩ nhiên là trước tài diễn xuất ngàn người hâm mộ, triệu người đánh ầy của tôi thì Bùi Vĩnh Quang tức sịt máu mũi là cái chắc.

Không ngoài dự liệu, vừa lúc tôi ngẩng mặt lên “ngắm” thành quả lao động của mình. Cũng là lúc được chiêm ngưỡng khuôn mặt đen sì của Bùi Vĩnh Quang. Cậu ta hậm hực nhìn tôi như mình bị oan (thì oan

thật mà). Song, tính nói gì đó rồi lại thôi, chỉ đành thở dài một cái, buông câu:

-Mọi người đang nhìn cậu kìa!

Tôi chỉ là một học sinh bình thường, thích chơi trội là hiển nhiên. Nhưng mà chơi trội để nổi tiếng theo cái kiểu này thì tôi chẳng ham. Nổi tiếng thì phải nhận được ánh mắt hâm mộ từ mọi người chứ ai lại... Đâu đâu cũng chỉ là những cái lườm nguýt như muốn cào rách da mặt người khác... Vì tôi “bồi nhọ thanh danh của Chảnh thiếu gia”.

Tôi tức tốc rút cổ lại, cười giải lả với mấy bé (anty) fan. Song, lập tức thu rằng, quay đầu chạy thẳng vào lớp. Gì chứ... Tính mạng là quan trọng nhất mà!

.
. .
.

Hết giờ học.

Sau khi thu dọn sách vở xong, tôi không chạy ào ra nhà xe như mọi ngày mà quay đầu đi về hướng dãy nhà thiết bị. Nơi ấy vốn dĩ đã ít người qua lại huống chi lúc này lại đang là giờ ra về. Hai chữ thôi, “vắng... tanh” là đã đủ miêu tả rồi.

Thích yên tĩnh thì có đôi chút, nhưng tôi chẳng rảnh đến mức “ai ai cũng sách cặp về bên nồi cơm gia đình, còn mình thì ôm bụng đói ngồi nghe chim hót”. Nói là nói vậy chứ tôi vẫn lững thững đi về dãy nhà thiết bị để đợi Vĩnh Quang. Tôi hẹn cậu ta đến đây để bàn giao lại mật mã, kết thúc mọi chuyện. Vậy là xong, từ nay về sau tôi với tên họ Bùi ấy không có dây dưa gì nhau nữa. Nói thật là tôi ghét cậu ta như trời ghét mây, như mây ghét gió, như gió ghét tường, như tường ghét chuột, như chuột ghét mèo, như mèo ghét chó, như chó ghét trộm, như trộm ghét công an, như công an ghét tội phạm. Mà tội phạm tức là trộm. Nói tóm gọn là tôi ghét Vĩnh Quang, như vậy là đủ.

Tôi ghét cậu ta tất nhiên là có nguyên do. Từ cái ngày hấn cổ tình đâm xe vào tôi song nói liên thiên là tôi đã ghét hấn rồi. Đã thế, lúc tôi bị thầy đuổi ra khỏi lớp vì tội nói chuyện riêng trong giờ học là đã đủ nhục nhã lắm rồi. Vậy mà hấn ta còn chạy đến ti teo cười đếu thì tôi càng ghét. Chưa hết, hấn còn to gan chụp ảnh dìm hàng tôi song đem ra khoe mẽ, uy hiếp. Thêm cả cái trò mật mã vớ vẩn hại não này nữa, nó làm tôi một phen nhục nhã với Chảnh thiếu gia. Điên người!!!

Còn nữa, không phải chỉ vì những lý do đó mà tôi ghét Vĩnh Quang đâu. Thật ra mà nói tôi thấy con người cậu ta có cái gì đó không thật. Rõ ràng hấn chuyển vào trường tôi cùng đợt với Chảnh thiếu gia, tức là đầu học kì hai. Mà cho đến tận bây giờ, đã là ba tháng sau đó tôi mới được biết đến sự tồn tại của hấn với danh nghĩa “bạn trai Lý Ngân”. Thêm vào đó, Vĩnh Quang luôn biết về tôi thông qua Lý Ngân, có khi còn biết cả mặt tôi nữa ấy chứ. Vì hai lớp sát vách mà ngày nào tôi cũng qua C3 chơi thì hấn nhìn thấy mặt tôi là chuyện đương nhiên. Vậy mà cái trò dựng xe vớ vẩn như phim Hàn mà hấn nói vẫn sây ra. Có vô lý không? Hết sức vô lý!

Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu Vĩnh Quang làm vậy nhằm mục đích gì? Nhưng tôi chắc một điều rằng: hấn không bao giờ tốt đẹp như lời Lý Ngân vẫn thường nói. Con nhỏ quá ngốc, ngốc đến mức cả tin, đối với nó ai cũng hiền, cũng tốt. Vậy nên mặc cho tôi nói khản cả cổ nó cũng không tin Bùi Vĩnh Quang xấu hơn con gấu. Thế có chết không cơ chứ? Tôi càng nói thì càng chứng tỏ rằng mình ghen ăn tức ở với người yêu của bạn thân thôi. Nhưng mà khoan tay đứng nhìn nó sa vào lưới tình như vậy tôi chẳng đành. Lỡ một ngày Vĩnh Quang lời đuổi cáo ra thì phải làm sao?

Tôi không còn là đứa trẻ mười tuổi, leo đèo đi theo sau nó đuổi ruồi như ngày trước. Cũng không còn mang cái bản tính trẻ con mà nghĩ rằng: chỉ cần Lý Ngân có bạn trai thì chắc chắn tương lai tôi đứng bên đường nhìn theo nó, vỗ tay hát vang bài ca “em bị ra đìa”. Cũng chẳng ích kỉ đến mức hai tay dâng Lý Ngân cho Trần Tiến để sau này mình được làm mẹ nuôi như lời thằng bạn chí cốt đã hứa. Tôi chỉ đơn giản là không muốn nó bị tổn thương, không muốn nó phải khóc ối tình đầu, khóc vì một người không đáng...

Vậy nên... hôm nay tôi cần phải kết thúc mọi chuyện để tránh sau này sây ra bi kịch.

Tôi ngửa cổ nhìn trời, hít vào một ngụm không khí cốt lấp đầy phổi. Song, giáng từng bước chân voi xuống nền gạch, đi thẳng lên cầu thang. Vừa đến nơi, tôi nhìn thấy Bùi Vĩnh Quang đã đứng chờ sẵn ở đó. Hắn nhìn tôi cười tươi rói, càng ngày nụ cười càng rộng song nói:

-Nếu là xin lỗi thì không cần đâu. Vốn dĩ tôi không có để bụng mấy cái chuyện ấy đâu.

Ô vô duyên, ý hắn là tôi đến đây để xin lỗi chuyện mình lên cơn nổi sùng chửi hắn giữa trường đấy hả? Ngủ đi rồi mơ. Ai chứ, riêng tôi thì hai chữ “xin lỗi” bị gạch khỏi từ điển lâu rồi.

-Nhảm rồi, nhảm to rồi, tôi đến đây không phải để xin lỗi mà là đến đưa cho cậu mật mã. – Nghĩ rồi tôi bồi thêm một câu nữa. – Xóa ảnh đi và từ nay về sau tôi với cậu không có dây dưa gì nhau nữa. Okay?

Vĩnh Quang thu lại nụ cười cứng ngắc của mình, nhận lấy tờ giấy từ tôi, nhần trán nói:

-Sao... tôi nghe Lý Ngân nói là cậu không biết chơi mật mã kia mà?

-Biết hay không cũng chẳng liên quan gì đến cậu đâu. Đó là chuyện của tôi, miễn sao giải được mật mã là đủ rồi. – Vừa nói tôi vừa quay lưng đi xuống cầu thang.

-Khoan đã, còn cái này, tôi nghĩ chắc chắn cậu còn nhớ nó. – Vĩnh Quang chạy đến kéo tôi lại. Đồng thời đưa đến trước mặt tôi vòng tay handmade tình bạn...

Nói thật chứ... nếu không phải tại cái vòng tay handmade tình bạn gì gì đó thì tôi đâu có khốn khổ thế này. Đã bị người ta lén chụp hình rồi lại còn phải xuống nước chịu nhục ngồi nghe Chảnh thiếu gia sửa soạn. Cái tên Vĩnh Quang này lại càng quái đản hơn. Bày vẽ ba cái trò mật mã này nọ bắt tôi giải, đến là mệt.

-Sao cậu... sao cậu lại có nó? – Tôi lắp bắp hỏi.

-Thì chính cậu tặng cho tôi mà.

-Tôi tặng cho cậu khi nào?

-Thế chẳng phải khi ấy cậu tặng cho tôi bột bánh sống nguyên với cả cái vòng tay này à?

-Tất nhiên là không rồi. Khi ấy là tôi đánh rơi. Trả đây. – Tôi đưa tay ra tính giành lại vòng tay handmade thì Vĩnh Quang giang tay đưa nó lên cao. Hắn cao hơn tôi đã đành mà còn đứng trên tôi mấy bậc thang rồi đưa vòng tay lên cao như kiểu đánh đố nhau thì ai mà trọi lại được?

Điên tiết, tôi thu tay về đứng nhìn Vĩnh Quang hét:

-Muốn gì?

-Đã vậy thì tôi chẳng khách sáo làm gì nữa. Muốn lấy lại nó cũng được thôi. Nhưng tôi có điều kiện chao đổi.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 10

10. – Chương 10

-Nhìn đẹp đấy. – Vĩnh Quang lấy hai tay vỗ vỗ vào nhau làm động tác thổi bụi. Nhìn tôi cười thỏa mãn.

Bạn có biết vì sao bình thường tôi xinh xắn nhưng không có ai khen, mà giờ này lại được cái tên họ Bùi này khen không? Nguyên văn hình hài của tôi lúc này là: đầu đội mũ lưỡi chai nhưng đội ngược. Tóc cột hai bên, bên cao bên thấp, bên trên đỉnh đầu, bên dưới mang tai. Lại thêm một bông hoa kiêu diễm nằm chình ịch ở chính giữa trán, cốt tạo điểm nhấn. Bên dưới là một cái kính dâm bản to che đi gần nửa khuôn mặt. Đi cùng cái áo khoác rộng thùng thình như bao tải dài đến tận đầu gối. Hai cách tay áo, Vĩnh Quang phải cật lực sấn lên mấy lần mới nhìn thấy được vài ngón tay tôi. Mấu chốt là tay trái cầm nhánh hoa Ngũ Sắc hay nói đúng hơn là hoa “Cứt Lợn”, tay phải cầm thư tình. Đứng trước cửa nhà vệ sinh nam đợi có nam sinh nào đến lập tức nhảy ra... tỏ tình.

Bên cạnh tôi, Vĩnh Quang đứng cười sặc sụa, liên tục vỗ tay tấm tấ khen tác phẩm của mình đẹp. Còn tôi đứng nhìn hần cười mà nhớ lại cảnh quay cách đó không lâu, mình làm sao lại trở thành như thế này.

.

.

.

-Muốn gì?

-Đã vậy thì tôi chẳng khách sáo làm gì nữa. Muốn lấy lại nó cũng được thôi. Nhưng tôi có điều kiện chao đổi.

Tôi khoanh hai tay trước ngực, ngửa cổ nhìn Vĩnh Quang hỏi lại.

-Điều kiện chao đổi à?

-Đúng. Điều kiện trao đổi. – Hần gật đầu đồng tình. Song, không biết nghĩ gì lại bồi thêm một câu nữa. – À mà... nhắc trước cho cậu biết là đừng có gỡ ba cái trò mảnh khẻo gì đó ra với tôi. Tôi sẽ không mắc lừa cậu như lần trước đâu, tốt nhất là đừng có hợp đồng hợp diếc gì cả. – Vĩnh Quang dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt tôi nhấn mạnh từng chữ.

Tôi hơi chột dạ khi hần nhắc lại chuyện cũ. Nhưng rồi một giây sau đó, lập tức nở một nụ cười ngọt ngào tặng cho họ Bùi kia. Gạt bàn tay thối tha của Bùi Vĩnh Quang ra khỏi mặt mình, nói với cái giọng ngọt hơn mía đường:

-Ấy chết, nghĩ xấu cho người khác như thế là không tốt đâu. Cô giáo dạy như vậy là hư lắm đấy. – Tôi nịnh. Đồng thời bước đến phía trước một bước, đưa tay lên tính giật lại cái vòng handmade rồi co giò chạy thẳng. Ai ngờ hần thông minh đột xuất, một lần nữa đưa cái vòng lên cao, nhìn tôi bất mãn mà rằng:

-Cậu giảo hoạt lắm, lúc nào cũng đưa cái bộ mặt tươi cười ấy ra lừa tôi. Còn bản thân thì đứng đó nghĩ trò gạt người khác. Tôi đã nói rồi, từ nay về sau “đừng nghĩ rằng có thể gạt tôi được nữa” Lưu Việt An ạ. – Trước khi kết thúc câu nói, Bùi Vĩnh Quang còn cố nhấn mạnh ba chữ “Lưu Việt An”. Trời ơi cái tên cứng cựa của tôi hay như thế là để cho cậu ta muốn gọi thì gọi đấy à? Loạn rồi. Tôi tức đến nỗi chỉ muốn nhào đến bóp chết họ Bùi đó... nhưng vẫn cố nuốt cơn giận vào tim. Làm bộ nhún vai như không có việc gì, thu tay về hờ hững đáp trả:

-Tốt thôi. Nếu thích, cậu cứ giữ lấy cái vòng tay đấy mà đeo, tôi chẳng bảo sao đâu. Nhưng tôi sẽ đi loan tin cho toàn trường này biết là cậu bị gay, một tên gay chính cống. Không có tiền mua phụ kiện, trang sức đến mức phải đi giặt đồ của một đứa con gái – là tôi để đeo. Đó là hành động mà chỉ có những tên ăn cướp, lưu manh mới làm. Không, đó là hành động của những kẻ ăn xin, hay nói đúng hơn là không bằng “ăn xin”. Ăn xin đôi khi người ta còn thương còn cho tiền, còn đối với cậu thì chỉ được cho gạch cho đá về xây nhà thôi. – Tôi chửi đều. Song nhẹ nhàng “chỉnh míc”, hắng giọng nói thêm một câu nữa. Sử dụng chiến thuật vừa dấm vừa xoa, cười ngọt ngào: – Nhưng tôi thiết nghĩ, chắc là bạn Vĩnh Quang không muốn dính cái tin đồn thất thiệt ấy đâu nhỉ? Có tiếng mà không có miếng ai mà chịu được, ha? Sự cố sáng nay là đủ mà, phải không? Lại còn Lý Ngân nữa chứ, nó sẽ nghĩ gì nếu biết cậu bị gay? Liệu hạnh phúc có tan nát, gãy gánh giữa trường không? – Tôi nheo mắt tươi cười.

Không khác tôi là mấy, Vĩnh Quang cũng cười tươi rói, hưởng ứng trò khích tướng ấy của tôi. Vặn lại bằng một câu trầm trọc khác:

-Cảm ơn bạn Việt An đã quan tâm. Tôi chẳng ngại đâu, vòng tay “bạn gái Lý Ngân của mình” làm tặng thì việc gì phải ngại? Dùng đồ bạn gái tặng là chuyện thường tình mà. Hơn nữa, tôi thế này, cậu nói tôi gay ai tin? Đúng không bạn Việt An? – Họ Bùi đó học tôi nheo mắt, tươi cười hỏi.

Tự tin quá đáng, “tôi thế này, cậu nói tôi gay ai tin?”. Đùa chứ, khối người tin đấy. Chẳng qua họ không nói vì sợ mất lòng hần thôi. Chỉ có mình tôi nghĩa hiệp, dám đứng ra nói lên tâm tư của bao người. Quả cảm quá, mình phục mình quá. Ôi ôi... mình càng thần tượng mình hơn.

Bùi Vĩnh Quang, cứ cho là cái dáng vẻ bề ngoài của hần phong lưu bay bướm, hào hoa phong nhã hơn người đi. Nhưng mà chỉ có độc cái tính chuyên đi chấp nhặt với đàn bà con gái như tôi thôi, là cũng đủ để người

khác nói mình gay rồi. Với cả cái vụ tôi tạt bột vào mặt hắn đã được thời gian chôn vùi, đắp đất, mọc cỏ rồi mà sao cứ phải moi móc nó lên làm gì? Chuyện qua rồi thì cho qua luôn đi, nhặt được vòng tay của tôi thì trả lại đi. Lại còn đứng đây nói này nói nọ. Tôi thì đang đói đã hòng đây, hơi đâu mà đứng đây nói này nói nọ với hắn cơ chứ? Mặc xác người muốn làm gì thì làm, ta đây không quan tâm.

Song, tôi quay người, rậm bước xuống cầu thang, tính đi về. Thì Vĩnh Quang chạy đến kéo tôi lại, gắt:

-Đi đâu? Tôi với cậu còn chưa nói xong mà muốn đi đâu?

-Đi về, tôi muốn đi về. Tôi nhớ mẹ lắm rồi, nhớ mẹ da diết, nhớ mẹ tha thiết, nhớ nhất là nồi cơm của mẹ. Tôi còn nhớ ba nữa, chắc giờ này ba đang ở nhà kho cá chờ tôi về ăn cơm. Cậu có gì thì nói nhanh, nói lẹ, nói mau đi. Tôi đói sắp chết đến nơi rồi đây này.

Vĩnh Quang ngây người đứng đó nhìn tôi. Sau một giây thất thần lập tức bật cười, một nụ cười khoái chí không kiêng dè, mà không phải là kiểu cười đều giả thường ngày.

-Được rồi, làm xong việc này rồi tôi cho cậu về nhà ăn cơm. – Rút lời, hắn kéo tôi đi thẳng xuống cầu thang, nhằm hướng nhà vệ sinh nam mà tiến. Khỏe môi vẫn cong lên tươi cười. Nom không khác con đười ươi là mấy.

.

.

.

Trở về với thực tại, Vĩnh Quang vẫn tiếp tục cười, nhưng là cười cái bộ dạng khác người của tôi. “Mổ” vận hành hết công suất, liên tục nói:

-Ôi... Việt An dễ thương quá đi mất, đáng yêu quá đi mất. Yêu Việt An chết mất ha ha ha... ha ha ha...

Nặng từng bước chân voi xuống nền bê-tông, tôi tiến thẳng đến chỗ Vĩnh Quang. Vì cái áo khoác của cậu ta vừa to vừa rộng. Nên nó làm tôi khi di chuyển phát ra tiếng động sột soạt giống như bản thân đang khoác trên người cái bao tải. Dừng chân trước mặt Vĩnh Quang, tôi hét lên:

-Im ngay

-Ha ha ha... Dễ thương quá, dễ thương quá. Ha ha ha... – Vừa cười hắn vừa đưa tay lên xoa đầu tôi như bố xoa đầu con, tấm tắc khen.

-Bỏ ra. – Tôi hất bàn tay thoải tha của Vĩnh Quang ra khỏi đầu mình, gầm lên: – Ngậm mồm lại ngay.

-Ha ha ha... Ha ha ha...

Tức mình, tôi cúi người, nhặt chiếc bi-tút lên, không kiêng nể gì, cứ thế nhằm Vĩnh Quang mà đập. Miệng thì lên tục hô vang “chết này, này thì cười này, im ngay, có im không thì bảo?”.

-A... đừng đánh nữa, im, tôi sẽ im. Hứa đấy, lời hứa danh dự. – Hắn co người nhận từng chiếc dép từ tôi, miệng liên tục cầu xin.

Danh dự cái gì? Tên này mà cũng có danh dự á? Liệu có nên tin không?

.

.

.

Cao ặt trời chậm rãi thả từng vạt nắng vàng xuống mà rải đều trên từng ngọn cây. Cùng lúc đó, vài giọt nắng xuyên qua những tán cây cổ thụ đậu lên tóc, lên vai, lên cánh tay tôi. Dưới bóng cây, tôi xòe bàn tay của mình ra để hứng từng chùm nắng nhỏ tinh ranh. Cảm nhận từng tia nắng ấm áp len lỏi qua từng ngóc ngách của ngón tay. Cao hứng, tôi xoay người vung vẩy hai cánh tay áo của Vĩnh Quang mà tham lam hứng hết từng đốm nắng, tô vẽ cho bản thân thêm lung linh. Nụ cười bất giác nở trên môi.

Cách đó không xa, Vĩnh Quang ngồi dè lên cỏ, núp mình dưới bóng mát của mái hiên, dựa lưng vào tường, khuôn mặt trở lên ôn nhu khác thường. Viên môi khẽ kéo lên để lộ một nụ cười nhẹ, thể hiện một tinh thần thoải mái nhưng lại không ai đoán được tâm tư của anh chàng. Tôi dừng động tác xoay người lại khi bắt gặp ánh mắt yêu chiều chưa từng có ấy đang trú mục trên người mình. Vĩnh Quang ngồi đó, duỗi thẳng hai chân, đôi tay để tùy ý thả theo thế ngồi, đầu hơi nghiêng khẽ cười. Một nụ cười phức tạp chứa nhiều ẩn ý nhưng cũng là nụ cười đẹp nhất mà trước giờ tôi từng nhìn thấy. Bỗng... tôi thấy khó thở và hai vành tai tự động đỏ lên. Có lẽ đây là lần đầu tiên có một người khác giới (trừ ba) nhìn tôi kiểu ấy. Tôi cúi gằm mặt che đi hai má ửng hồng, nhâm nhi mười đầu ngón chân. Bất giác trong đầu bật ra hai chữ “ngại sao”? Ngại? Nếu mà để Trần Tiến biết được chắc chắn nó sẽ cười vào mặt tôi. Không những thế, chắc chắn nó sẽ đem chuyện này đi bêu riếu khắp nơi để tôi muối mặt à xem. Gì chứ? Tôi cũng là con gái, cũng phải biết ngại chứ? Nhưng mà đối với Trần Tiến, hai chữ “con gái” đem gán cho tôi thì... Nói sao nhỉ? Ừm... Quá là sa sỉ.

Sa sỉ hay không tôi không qua tâm, tôi chỉ biết rằng giờ này mặt mình không còn đỏ ửng nữa mà nó đã tím bầm. Lý do à? Khi khi, không phải chỉ một mình Trần Tiến là thay đổi được suy nghĩ của tôi đâu. Bởi giờ này hình hài tôi trông không khác gì động vật quý hiếm trong rạp xiếc. Hắn ngồi đó cười tôi là bởi vì trông tôi quá ngố, không những ngố mà còn ngây nữa. Biết rõ là chút nữa mình sẽ thành trò cười cho người khác mà bây giờ còn vui thế. Có nghĩ đến đó thôi là bụng tôi đã sôi lên vì tức rồi. Điện tiết, tôi tiến về phía Vĩnh Quang vẫn còn đang ngồi cười, nói như rít qua kẽ răng:

-Cười gì? Có tin tôi vắn hết răng của cậu về làm đồ nhắm cho ba uống điệu không?

-Ha ha ha... cậu dễ thương thật đấy, sao giờ tôi mới biết nhỉ? – Vĩnh Quang cười khoái trí vì phát minh lớn của mình

-Từ thuở lọt lòng rồi, bây giờ mới biết à? – Tôi vỗ ngực xưng vương.

Vĩnh Quang bật cười, đứng dậy vỗ vỗ tay lên đỉnh đầu tôi nói:

-Thôi đi cô nương mới khen có một câu đã...

-Sao? – Tôi gạt bàn tay thối tha của Vĩnh Quang ra khỏi đầu mình, vắn lại. – Mẹ dạy người khác khen là phải nhận, không nên phụ lòng tốt của họ, như vậy là hư. Biết không? Cái đó là tại tôi ngoan nghe lời mẹ chứ bộ... có thắc mắc vui lòng liên hệ mẹ tôi. Okay!

Vĩnh Quang đứng đó cười ha hả, tiếp tục lấy tay vỗ vỗ lên đầu tôi như dỗ đứa con nít đang làm nũng mà rằng:

-Ha ha ha... Giỏi nhỉ? Thế mẹ cậu không có dạy là người ta khen thì khen nhưng mình phải biết khiêm tốn à?

Tôi bước giật lùi về sau vài bước để tránh bàn tay ai đó cứ liên tục vỗ nhẹ lên đầu mình. Nhân tiện vận nội công đập cho cái bàn tay đó một cái “bốp” nghe giòn tan. Song, thỏa mãn nhìn Vĩnh Quang nhăn mặt vì đau mà phản bác lại:

-Thế mẹ cậu không có dạy là khiêm tốn thì khiêm tốn nhưng mà...

-Suyt... Có người đến. – Hắn đưa tay lên miệng chặn đứng lời nói của tôi. Song, dang tay đẩy tôi thẳng về nhà vệ sinh nam tiếp lời: – Chúc may mắn.

Tôi lão đảo cổ giữ thăng bằng để không làm một màn “cạp cổ” hoàng tráng trước cửa nhà vệ sinh nam. Quay lại lườm họ Bùi đó một cái song mở thư tình ra đứng đọc hùng hồn như Hồ Chủ Tịch đọc bản tuyên ngôn.

-Hôm nay, một ngày tháng tư đông đầy nắng và gió, em gặp được anh có lẽ là duyên tiền định. Có lẽ anh không biết, chứ ngay từ cái giây phút em nhìn thấy anh tiến về phía nhà vệ sinh nam thì em đã biết anh là người mà em đợi bấy lâu nay rồi. Mặc kệ anh có tin hay không nhưng đó là sự thật mà ngay cả em cũng không tin. Hay mình cứ coi như nó là tiếng sét ái tình đi anh nhé! Và buổi gặp mặt hôm nay là do số mệnh an bài được không? Còn đây là nhành hoa mà em cất giấu bấy lâu để tặng cho anh. Mong anh nhận lấy. Anh ạ, nếu anh không nhận là coi như đã đâm nát trái tim em rồi đây...

-Ha ha ha... Ha ha ha... Duyên tiền định. Ha ha ha... Nhà vệ sinh nam... Ha ha ha... – Tôi vừa đọc đến một phần ba bức thư tình thì đã nghe thấy một tràng cười như bò rống của Vĩnh Quang vang lên bên hông nhà vệ sinh nam. Không những thế, cậu ta còn nằm bò ra đất mà cười trong tư thế quỳ gối. Một tay ôm bụng, tay còn lại thì liên tục dấm thùm thụp xuống đất. Nước mắt nước mũi tèm nhem, nom còn bẩn hơn cả mấy đứa trẻ đang trong thời kì cai sữa.

-Lưu-Việt-An!-Thật-vinh-hạnh-khi-được-làm-cái-người-mà-cậu-đợi-bấy-lâu-đấy. – Ngay sau đó bên tai tôi vang lên một giọng nói quen thuộc mang đậm tà khí. Song, giật lấy “bông hoa Cứt Lợn” trên tay tôi tụt hững thả rơi một câu khen ngợi. – Đẹp.

Tôi đứng đó nuốt khan nước bọt, từ từ quay đầu lại chiêm ngưỡng nhan sắc của “nam nhân vật chính” trước mặt. Đập vào mắt tôi là nụ cười nửa miệng thường trực của...của... của Hoàng-Kiên-Chánh. Răng môi va đập vào nhau cồm cộp, tôi chôn chân tại chỗ hứng chịu từng cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của cậu ta. Rồi bỗng... “rắc” một cái, cành hoa gãy làm đôi. Chảnh thiếu gia tiếp tục nhìn tôi cười khẩy mà rằng:

-Của tôi? – Cậu ta đánh mắt về phía bông hoa Cứt Lợn. Song, chưa đầy một giây sau đó lập tức quay phắt đầu lại trốn mắt nhìn tôi. Tôi sợ đến mức muốn khóc òa lên nhưng... không dám. Chỉ đành cắn chặt môi gật đầu như bả cùi.

-Vậy... tùy tôi định đoạt? – Chảnh thiếu gia đưa bông hoa đã bị bẻ làm đôi đến trước mặt tôi. Tiếp tục gật đầu, tôi gật đầu như bả cùi mà không dám động đậy gì vì sợ... Chỉ cần một cử động nhỏ của mình cũng có thể biến bản thân thành bông hoa Cứt Lợn thứ hai.

Ngay lập tức, Chảnh thiếu gia thả rơi bông hoa xuống đất, dùng giày thể thao nghiền nát nó ngay dưới chân. Song, dứt hai tay vào bọc quần quay lưng bước thẳng.

Tôi ngồi bệt xuống đất nhìn theo bóng lưng Chảnh thiếu gia khuất dần sau thân cây phượng vĩ. Lại nhìn cành hoa bị nghiền nát trước mặt mà nghĩ đến tương lai mịt mù phía trước.

Tôi cứ đinh ninh rằng người trước mặt chắc là đàn anh khóa trên, bảo vệ, thầy giáo hay cái gì đó cũng được. Nếu là Trần Tiên thì càng tốt, nó chắc chắn sẽ chọc quê tôi vài ngày nhưng quên ngay trong chớp mắt. Vậy mà cái người đó lại là Chảnh thiếu gia.

Biết không? Chỉ cần một câu nói của cậu ta thôi là cũng đủ khiến đám con gái mê trai hơn mê ăn trường tôi... trường tôi... bu lại xé xác tôi rồi.

-Này, màn tỏ tình rất hùng hồn, rất sống động. Ha ha ha... Nhưng mà công phủ đầu là nhờ tôi. Nếu không có tôi giúp cậu hóa trang như thế này, viết thư tình hay như thế này. Thì làm sao vỡ kịch lại thành công ngoài sức tưởng tượng như vậy được? Đúng không? – Vĩnh Quang đưa tay vuốt tóc tôi nói như rít qua kẽ răng. – Lưu Việt An, chẳng phải cậu thích đóng kịch lắm sao?

Tôi quay phắt đầu lại trốn mắt nhìn họ Bùi đó hỏi:

-Cậu có ý?

-Làm gì mà phải nổi cáu lên với tôi như thế? – Vĩnh Quang uốn cong lợn tóc của tôi trên ngón tay, cười tà mị tiếp lời: – Tôi biết tính bạn Việt An thích diễn kịch nên chỉ thay bạn viết kịch bản trước thôi. Không ngờ nó lại thành công ngoài sức mong đợi thế này. – Hắn ta nhún vai, lại cười. – Nghĩ thử xem, Hoàng Kiên Chánh, Hotboy số một trường Mạn Thanh, gia cảnh đồ sộ, hoàng tử trong mộng của biết bao cô gái. Nổi tiếng là lạnh nhạt khó gần mà lại bị bạn cùng lớp lấy ra làm trò cười, liệu... cậu ta có để yên cho cậu không?

-Cậu có ý?

-Oh! Ra là bạn Việt An vẫn chưa hiểu. Vậy thì tôi nói rõ nhé! Ừm... Cậu nghĩ thử xem lý do vì sao tôi dẫn cậu đến là về sinh nam? Vì sao hôm nay tôi lại chọn mặc một chiếc áo rộng thùng thình như thế này đến trường? Vì sao trong cặp tôi có sẵn một lá thư tình và một bông hoa Ngũ Sắc? Vì sao một thằng con trai như tôi lại mang bên người mấy cọng dây chun buộc tóc của con gái? Hơn hết tất cả là vì sao người xuất hiện trước mặt cậu lúc bấy giờ lại là Hoàng Kiên Chánh? Cậu nghĩ tất tần tật chúng từ đầu đến cuối đều là trùng hợp à? Trên đời này làm gì có trùng hợp, làm gì có xui xẻo! Chỉ là bản thân cậu không biết tất cả đã được giàn dựng từ trước thôi. Giờ thì nhắm thử xem, nó là cố ý, cố tình hay một thứ gì khác cao siêu hơn?

Tôi giờ tay lên tính cho Vĩnh Quang một cái bạt tai thì bên má trái đã cảm nhận rõ vị đau từ bàn tay khác truyền đến. Đồng thời cổ tay tôi bị bóp chặt, đau ê ẩm.

-Đùa bấy nhiêu đó là đủ rồi. Tôi thật sự không hiểu cậu ngốc thật hay giả ngốc. Thử nghĩ coi, vì lý do gì mà tôi lại để ột đứa con gái cầm dép đánh mình. Hử? Chẳng phải đều là đợi được nhìn thấy cái bộ dạng thảm hại của cậu bây giờ sao?

Tôi quay mặt đi để không phải nhìn thấy cái bản mặt đều giả của tên họ Bùi ấy. Đồng thời nghĩ cách trả thù. Mặt chưa kịp quay thì đã bị một bàn tay khác của Vĩnh Quang bóp chặt lôi ngược trở lại. Bắt tôi đối diện với cậu ta.

-Mẹ cậu không dạy là khi đang nói chuyện thì không được phép “bơ” người khác à?

-Thế mẹ cậu không có dạy là khi người ta đang “bơ” mình tức là họ đang tỏ thái độ khinh mình à?

-Cậu chỉ được mỗi cái mặt ngây thơ xinh xắn với mồm mép sắc lẻm thôi.

-Ấy vậy mà vẫn lừa được một số người đấy.

Vừa rút lời, lập tức từ cầm truyền đến cơn đau tê tái. Vĩnh Quang kề sát mặt tôi nói như rít qua kẽ răng:

-Nhắc lại.

Tôi cố sức gỡ cái móng lợn đang kẹp chặt cầm mình ra nhưng không thành. Điện tiết tôi gắt:

-Hôm nay cậu lại quên đeo máy trợ thính à? Làm sao mà lại cứ bắt tôi nhắc lại?

-Đừng cố thử thách lòng kiên nhẫn của tôi.

-Không “nhẫn” được thì cậu làm gì được tôi? Cậu định đánh được tôi chắc? Cậu nghĩ tôi điên đến mức ngồi im đây hứng thêm một cái bạt tai nữa của cậu chắc? Mơ đi!

-Cậu sẽ phải hối hận.

-Tôi không biết viết hai chữ “hối hận”, không thuộc khái niệm, càng không biết thực hành. Vậy nên cậu khỏi phải nhắc làm gì cho tốn công...

Tôi còn chưa nói hết câu đã thấy Vĩnh Quang cười một cách quỷ dị. Nhanh như cắt hấn giật mạnh cầm tôi về phía mình, môi tôi chạm môi hấn. Rồi cũng nhanh như cắt hấn đẩy tôi ra, nở một nụ cười chiến thắng nói:

-Tôi đã nói rồi, cậu sẽ phải hối hận.

Lạ chúa tôi, hấn mới làm gì với tôi thế này? Sao cái tên họ Bùi ấy, sao hấn lại dám làm ra cái việc thất đức ấy với một đứa con gái còn ngây thơ trong sáng như tôi? Hu hu... hấn vừa làm gì với tôi thế này? Hấn vừa làm gì với tôi thế này???

Tôi ngồi im tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng kia, bụng sôi lên vì tức. Vĩnh Quang cũng ngồi im, nhìn chăm chăm cái điệu bộ ngố không tả nổi của tôi. Thời gian cứ thế trôi qua, bỗng dưng cậu ta phá ra cười, chồm người tới xoa đầu vuốt tóc tôi nói:

-Đễ thương quá!

Tôi vùng mình thoát khỏi tình trạng chết lâm sần vừa mới đó. Các giây thần kinh trong người bắt đầu hoạt động trở lại. Một tia lý trí mách bảo tôi rằng “phải sử cái tên họ Bùi này!”. Tức tức tôi gạt phất mấy cái móng lợn đang bám dính trên đầu mình ra, đứng phất dậy, hắng giọng chửi:

-Dâm tặc, cậu đúng là một tên dâm tặc chính quy, một tên sắc lang chính cống. Thừa dịp người ta không phòng bị là ăn dưa bở. Tên khốn kiếp. Sao cậu lại dám làm ra cái việc thất đức như vậy...

-Tôi thấy cậu còn thất đức hơn cậu ta nhiều đấy Lưu Việt An ạ!

Tôi quay phắt đầu lại nhìn xem tên nào dám cả gan cắt đứt bài ca “khóc thương nụ hôn đầu” của tôi. Đập vào mắt là cái dáng vẻ đạo mạo của Hoàng Kiên Chánh. Cậu ta nghênh ngang đi về phía tôi, trên tay lắc lư chiếc điện thoại cầm ứng, màn hình tối đen.

-Có quà cho cậu đấy. Dám chắc cậu sẽ phải bật ngửa vì bất ngờ. – Rút lời, Chảnh thiếu gia đưa tới trước mặt tôi chiếc điện thoại trong đó có hình tôi... Vĩnh Quang... Hơ hơ, kiểu này không chỉ bật ngửa thôi đâu mà là chảy máu mắt.

Tôi nuốt khan nước bọt, ngửa cổ nhìn Chảnh thiếu gia hỏi:

-Lại gì nữa đây?

-Gì cũng không quan trọng. Vì chỉ ngày mai thôi nó sẽ đến tay của Vũ Phương Lý Ngân.

Tôi đưa tay lên gỡ đầu, nhìn tấm hình lại nhìn Chảnh thiếu gia hỏi:

-Sẽ không...?

-Đúng! Sẽ không nếu cậu giải được mật mã của tôi. – Song, Chảnh thiếu gia mở cặp sách lấy ra một tờ giấy và cục rubic độc tôn của cậu ta đưa đến cho tôi, tiếp lời: – Trong ngày hôm nay, trước 12 giờ đêm, nếu tôi không có được đáp án thì cậu tự biết kết quả. – Rút lời, cậu ta lập tức quay lưng bỏ đi mà chẳng để tôi kịp ư hử gì.

Lại nữa, lại mật mã, sao cái số tôi nó cứ phải gắn với mật mã thế này?

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 11

11. – Chương 11

-Nếu không ngại, tôi có thể giúp cậu giải mật mã. – Vĩnh Quang đứng dậy nhìn tôi cười, phát biểu ý kiến của mình.

-Chứ cậu tính để một mình tôi giải hết cái mớ mật mã này à? Giải nó là trách nhiệm của một mình tôi à? Nói nghe cứ như đúng rồi ấy! – Tôi đốp lại song ném cho cậu ta tờ giấy mật mã cùng cục rubic. Còn bản thân thì gỡ mấy cái mớ lằng nhằng trên đầu xuống. Song, cúi người nhặt cặp sách lên, quay đầu đi thẳng về nhà... ăn cơm.

13 giờ 30 phút chiều thứ hai, tôi lon ton chạy vào “Café & Sách”, đi thẳng đến trước mặt Vĩnh Quang ngồi phịch xuống, vừa thở hổn hển vừa hỏi:

-Sao rồi? Ra chưa?

-Bình tĩnh, cậu xem sơ qua mật mã trước đi đã, rồi từ từ tôi nói cho nghe. – Rút lời, Vĩnh Quang đưa tờ giấy mật mã đến trước mặt tôi, còn bản thân thì giữ lại một tờ giấy khác. Trong đó ghi đủ mấy thứ linh tinh, đủ các màu mực, đủ các màu bút dạ quang. Có lẽ là giấy nháp.

Tôi dang tay nhận lấy mật mã từ Vĩnh Quang. Cùng lúc đó, bàn tay đang cầm mật mã của hắn không có gì làm nên lập tức hướng tới mặt tôi. Đôi tay thon dài mát lạnh chạm nhẹ lên lên gò má tôi, gạt đi mấy sợi tóc đang bết trên mặt. Song, hất cằm cười ngọt ngào nói:

-Làm gì mà phải chạy nhanh thế? Cứ đi từ từ cũng được mà?

Tôi nhú mày nhìn mấy cái móng lợn đang cào cào trên đầu mình. Song, chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều, tôi gạt phắt bàn tay thói tha của Vĩnh Quang ra khỏi mặt mình, hất cằm cười đều:

-Đi nhanh hay đi chậm đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu. Còn nữa, tôi không phải là “con gái” cậu nên từ nay về sau cấm có được sờ vào đầu tôi. Nghe rõ chưa?

Vĩnh Quang thu tay về, gượng cười nói:

-Cậu không xem mật mã đi à?

.

Vẽ mặt hung thủ.

Nạn nhân là một cô gái 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp Đại Học khoa Quản Trị Kinh Doanh. Hiện đang thử việc trong một công ty may mặc lớn. Nạn nhân sống một mình trong một căn hộ trung cư ở tầng cao nhất. (Lưu ý: khu trung cư này có an ninh rất tốt). Xác của cô gái được tìm thấy trong bồn tắm của nhà vệ sinh. Nước trong bồn tắm có hòa chất tẩy rửa. Cô gái hỏa thân, khắp người chằng chịt vết bầm tím. Hai bên má sưng đỏ in hình các ngón tay, miệng có lưu lại vài sợi bông vải. Trên cổ có dấu của một chiếc vòng. Hai cổ tay có vết hằn và những vết bầm tím, tóc xoắn, đầu có vết đập. Trước cửa ra vào, điện thoại bị đập nát. Trong phòng ngủ, cửa ban công mở. Xác của cô được tìm thấy lúc 11h đêm, do bảo vệ Richard tìm thấy. Theo khám nghiệm tử thi, cô tử vong lúc 6h chiều.

Hung thủ chạy về hướng nghĩa trang đường X.

Cộp cộp cộp... Vĩnh Quang gõ tay xuống bàn kéo sự chú ý của tôi về phía mình nói:

-Điểm lưu ý: An ninh tốt, cô gái hỏa thân, dây truyền mắt, điện thoại bị đập nát. Tái nghiệm hiện trường: Hung thủ có thể là bạn trai của cô gái, anh ta đến và yêu cầu nói chuyện với cô. Trong lúc đang tranh luận một vấn đề gì đó thì đột nhiên cô có điện thoại. Hắn giật lấy điện thoại của cô để kiểm tra thì phát hiện những tin nhắn của cô cùng một chàng trai xa lạ mà hắn không quen biết. Trong lúc giật giữ, hắn đập nát chiếc điện thoại của cô. Trút đòn lên cô, cũng như kết liễu đời cô bằng một vật cứng. Vậy nên đầu cô gái có để lại vết đập. Sau đó lý trí bị thú tính che lấp, hắn đã cưỡng bức cái xác ngay trong khu trung cư cũng chính là hiện trường. Sau khi cưỡng bức xong, vì không muốn để lại dấu vết, hắn đã đem chất tẩy rửa hòa vào bồn tắm và ngâm xác cô gái trong đó. Đồng thời hắn giật mất sợi dây chuyền mà mình đã tặng cho cô gái. Khi đã dọn dẹp hết tất cả các trứng cứ để nhằm thoát tội, hung thủ theo đường ban công trốn thoát.

-Giỏi tưởng tượng nhỉ? – Tôi vênh mặt hỏi đều.

-Cái đó không phải là tưởng tượng, cái đó là tái nghiệm hiện trường, suy luận sâu chuỗi các dữ kiện lại nhằm phân tích tâm lý hung thủ khi sự việc xảy ra.

-Dựa vào đâu mà cậu nói đó là bạn trai của cô gái? Nhỡ chẳng may hắn là một tên trộm, kẻ cướp, người lang thang cơ nhỡ, giúp việc, họ hàng thân thích hay một ai đó thì sao? Sao cứ phải là bạn trai?

-Như thế này, nạn nhân là một cô gái 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp Đại Học khoa Quản Trị Kinh Doanh. Hiện đang thử việc trong một công ty may mặc lớn. Nạn nhân sống một mình trong một căn hộ trung cư. Vậy thì giả thiết hung thủ là người giúp việc, hiển nhiên đứng vào hàng ngũ ứng cử viên bị loại bỏ đầu tiên. Thêm nữa, tôi đã nhắc từ đầu điểm cần lưu ý: “khu trung cư này có an ninh rất tốt”. Vậy thì kẻ trộm, kẻ cướp, người lang thang cơ nhỡ tất nhiên cũng bị loại bỏ. Hơn nữa nếu đã là trộm cướp thì sẽ không bao giờ đập nát điện thoại. Càng không có lý do gì để cưỡng bức một cái xác chết mà mình không quen biết. Vậy thì chỉ còn lại họ hàng thân thích thôi đúng không?

-Đúng, họ hàng thân thích. – Tôi gật đầu phụ họa.

-Vậy cậu đã bao giờ thấy anh trai, anh họ, chú, bác gì đó đi cưỡng bức cháu gái mình chưa? Như vậy có phải là loạn luân không? – Vĩnh Quang kẹp bút vào giữa hai ngón tay, quay tròn, nhìn tôi hỏi đều.

-Cũng đúng. – Tôi cúi đầu cấn cấn cây bút bi của mình, đồng thời nhìn lại giữ kiện của mặt mã hỏi: – Vậy thì cứ cho hung thủ là bạn trai của nạn nhân đi. Cậu nói: “Trong lúc giật giữ, hắn đập nát chiếc điện thoại của cô. Trút đòn lên cô, cũng như kết liễu đời cô bằng một vật cứng. Vậy nên đầu cô gái có để lại vết đập. Sau đó lý trí bị thú tính che lấp, hắn đã cưỡng bức cái xác ngay trong khu trung cư cũng chính là hiện trường”. Vậy còn chi tiết: “Hai bên má sưng đỏ in hình các ngón tay, miệng có lưu lại vài sợi bông vải” thì sao? Trong miệng có lưu lại vài sợi bông vải thì chắc chắn trong lúc giằng co hắn đã lấy khăn hay một thứ

gì đó nhét vào miệng cô gái. Hơn nữa đứng trước cửa nhà thì lấy đâu ra những thứ ấy? Xé áo à? Hay là lấy tấm thảm dưới sàn nhà lên nhét vào miệng nạn nhân?

-Đơn giản như vậy mà cậu cũng thắc mắc được à? – Vĩnh Quang nhíu mày, tiếp lời. – Như vậy, ừm... có thể là trong lúc giằng co, cô gái có ý định hét lên để gọi bảo vệ. Nhưng hung thủ đã nhanh tay bịt miệng cô gái bằng cách lấy khăn tay của mình nhét vào miệng cô gái. Sau khi cô gái chết, hắn lại lấy chiếc khăn tay ra và cất đi. Bởi lẽ hắn không muốn lưu lại chứng cứ tại hiện trường. Vì trên khăn tay có thể để lại mồ hôi hay các tế bào da của hung thủ ở trên đó.

-Vậy cũng được. – Tôi gật đầu tán thành, hỏi tiếp: – Thêm một cái nữa, tại sao cô gái chết lúc 6h chiều mà tận 11h đêm bảo vệ Richard mới tìm thấy xác? Có khi nào ông bảo vệ ấy là hung thủ hay không? Bởi lẽ vì lý do gì mà đêm khuya bảo vệ lại lên phòng của một cô gái. Cứ cho là có đồ vật gì đó quan trọng muốn đưa tận tay. Thì ông bảo vệ ấy cũng không có quyền dùng chìa khóa dự phòng của mình để mở cửa nhà nạn nhân như vậy. Nếu đúng thật là có đồ vật cần đưa thì nó cũng có thể lưu lại ở phòng bảo vệ để ngày hôm sau nạn nhân đến nhận lại cũng được mà?

Vĩnh Quang gãi đầu, nhìn tôi cười xòa:

-Xin lỗi, cái này tôi chưa nghĩ đến. Cũng có thể đặt giả thiết ông bảo vệ Richard đó là hung thủ. Lý do cậu nêu ra rất hợp lý. Nhưng thử nghĩ coi, bảo vệ thì thường là những người đứng tuổi. Còn nạn nhân là một cô gái trẻ 23 tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học. Hiện đang thử việc trong một công ti may mặc lớn, tiền đồ sáng lạng. Vậy tại sao lại phải đi cặp kè với một ông chú. Trong khi ấy lương bảo vệ chẳng được mấy đồng, ông ta có khi chẳng thể nào trả tiền thuê nhà khu trung cư hàng tháng cho cô gái nữa ấy chứ. Mặt khác, cô gái ở một mình trong trung cư thì chứng tỏ gia cảnh cũng không đến nỗi nào. Vậy thì đối tượng chỉ có thể là một người mang tầng lớp cao hơn để có thể bao ăn ở cho cô gái.

-Ừm... cũng đúng. – Tôi gật gù tán thành, song tiếp tục hỏi: – Vậy tại sao hung thủ lại cưỡng dâm thi thể nạn nhân khi đã chết mà không phải là lúc còn sống?

-Trời ạ! Nói đi nói lại, nói tời nói lui, nói lòng vòng từ nãy đến giờ mà kết quả thu được là cậu cho tôi quay về điểm xuất phát. – Vĩnh Quang làm động tác thất vọng, đầu quẹo về một bên vai, hai vai trùng xuống, nhìn tôi với ánh mắt thất vọng tiếp lời: – Thông thường nhân viên văn phòng thường bắt đầu làm việc từ 7 giờ sáng và tan sở lúc 5 giờ chiều. Trong trường hợp này tôi đặt giả thiết từ nhà nạn nhân đến công ti chỉ mất một khoảng thời gian ngắn coi là 10 phút. Cộng thêm thời gian đi chợ là 30 phút, thời gian nói chuyện giữa nạn nhân và hung thủ là 10 phút, thời gian hai bên giằng co là 20 phút. Tổng lại là 60 phút, đấy là từ đầu đến cuối tôi đều lấy giá trị nhỏ nhất đấy. Hơn nữa, nếu đã là sát nhân thì hắn sẽ không ngại làm mấy cái truyện đến cả cầm thú cũng không làm ấy đâu. Thông thường những tên sát nhân thường là những kẻ thần kinh có vấn đề. Với cả...

-Khoan đã. – Tôi đưa tay lên chặn dứt lời Vĩnh Quang tiếp tục hỏi: – Cậu nói hắn có khả năng bao ăn bao ở cho cô gái nên được xếp vào một tầng lớp cao tức là người văn minh. Và trong lúc tức giận đã vô tình giết chết cô gái. Vậy hai từ “sát nhân” mà cậu dùng để miêu tả không đúng một chút nào cả. Hơn nữa, nếu đã là người có ăn học thì ai lại đi làm mấy cái chuyện cưỡng dâm xác chết như vậy?

Vĩnh Quang lắc đầu nhìn tôi cười khổ, nói:

-Hậu quả của việc không chịu xem thời sự, không chịu đọc báo, không chịu nghe tin tức đây mà. Hey... Để tôi kể cho cậu nghe một vụ án nhé! Rye Newton sinh năm 1989 tại Port Angeles, là một thành phố nhỏ nằm trên eo biển Juan de Fuca thuộc phía tây bắc bang Washington, và là trung tâm của hạt Clallam. Hắn sinh ra trong một gia đình rất giàu và có thế lực. Tốt nghiệp trung học, hắn sang Paris (Pháp) và tốt nghiệp chuyên ngành văn học Anh. Sau đó, tại đây, hắn quen Kristen Swan, một cô gái Hà Lan, là sinh viên học viện Pháp tại Sorbonne. Vào một buổi tối, Rye mời Kristen đến nhà dùng bữa. Dưới ánh nến lung linh, vài ba bản nhạc Ballad buồn, một khung cảnh lãng mạn. Rye nói rằng sẽ cho Kristen một bất ngờ. Kết quả, sau khi quỳ gối dưới chân cô gái, thay bằng luồng nhả vào ngón tay áp út. Hắn đã lấy dao gọt trái cây cắt đứt động mạch chủ ở cổ tay cô gái, đồng thời kết liễu đời cô. Sau khi giết bạn gái, Rye đột ngột bị sốc và bàng hoàng. Nhưng ngay khi lý trí thức tỉnh, hắn nghĩ ngay đến việc phải làm là gì cậu biết không?

Tôi ngồi nghe Vĩnh Quang kể mà sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, môi trắng bệch, miệng lưỡi khô khốc. Tôi nuốt khan nước bọt, nhẹ nhàng lắc đầu kèm theo chữ “không”. Ngược lại, Vĩnh Quang nhìn thấy

cái điệu bộ ấy của tôi thì bật cười. Tính đưa tay lên xoa đầu tôi nhưng nửa đường dừng lại, lấy hai bàn tay xoa xoa vào nhau cười nói:

-Sau khi giết chết cô gái, việc tiếp theo hẳn cần làm là ăn thịt cô ấy.

-Cái gì? – Tôi nhảy dựng lên khi nghe được cái tin động trời ấy.

-Tôi không nói đùa đâu, chuyện có thật đấy. Nhưng trước khi cắt cơ thể của Kristen ra làm nhiều phần, Rye đã quan hệ tình dục với cái xác ấy. Hẳn miêu tả với cảnh sát trong lúc tra khảo cung là: “Tôi rất ngạc nhiên, cô ta là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng gặp. Tóc vàng, mắt xanh, da trắng, thân hình gợi cảm. Đến tận bây giờ tôi mới biết rằng quan hệ tình dục với xác chết là một thú vui tao nhã”.

-Giờ... ghê quá! Cậu đang lừa tôi có đúng không? Làm gì có ai điên đến mức giết, quan hệ tình dục, ăn thịt bạn gái của mình ngay khi có ý định cầu hôn cô ta.

-Biết đâu được? Nhỡ chẳng may có thật thì sao? – Vĩnh Quang bật cười khi thấy tôi co rúm người lại vì sợ. Ngay lập tức tôi nhận ra có gì đó không đúng, đích thực là cậu ta đang lừa tôi. Diên tiết tôi đập bàn cái bốp, chồm người tới, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Vĩnh Quang:

-“Nhỡ chẳng may có thật thì sao?” là ý gì? Họ Bùi kia, cậu đang lừa tôi có đúng không?

-Đúng. – Hẳn bật cười khoái chí vì đã lừa được tôi. Đồng thời bàn tay đưa lên giữ chặt cằm tôi nói nghiêm túc: – Cơ hội cuối cùng, cậu mà không tránh xa tôi ra thì tôi sẽ ăn thịt cậu thật đấy.

Tôi nhảy dựng lên vì lời cảnh cáo ấy, lập tức thu mình ngồi về vị trí ban đầu. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Còn Vĩnh Quang, hẳn ngồi đó chống cằm nhìn tôi cười tiếp tục bịa chuyện dọa tôi.

-Tôi thật tình không muốn dọa cậu đâu. Nhưng cậu không biết đấy chứ những người có tiền thường thì thần kinh không bình thường. Họ thích chơi những trò mà người khác không bao giờ chơi nổi. Chỉ để thể hiện một điều rằng mình khác người. Vì nhà giàu và có thế lực nên Rye Newton muốn làm gì cũng được, đâm ra hẳn sinh cảm giác nhàm chán. Đó là lý do tại sao quý ngài Newton ấy lại qua Pháp học văn học Anh. Còn Kristen học chuyên văn học Pháp lại càng làm cho hẳn hứng thú hơn. Mặt khác, những người khi yêu thường có tính chiếm hữu rất cao. Hẳn muốn Kristen là của mình và nhiều hơn thế nữa. Vậy nên hành động giết người và ăn thịt đó đã thể hiện bản tính chiếm hữu của hẳn. Trên thực tế, hành động giết người ấy chỉ là một cách kích dục mà thôi. Không biết cậu đã từng đọc qua cuốn Psychopathia Sexualis xuất bản năm 1886, tác giả Richard von Krafft-Ebing chưa? Nhưng trong cuốn sách đó, Richard đã liệt kê chi tiết hơn 200 trường hợp kích dục hung hãn, và một trong số đó liên quan đến ăn thịt người.

-Thôi thôi đừng nói nữa, đừng nói nữa, đừng nói nữa. Kinh khủng quá. – Tôi chấp tay lại trước mặt cầu xin Vĩnh Quang đừng dọa mình nữa, vậy mà hẳn vẫn tiếp tục cười nói:

-Để hôm nào tôi đem cuốn Psychopathia Sexualis lên cho cậu xem thử nhé! Cuốn ấy hay lắm đấy. Tiện đang rảnh tôi kể cho cậu nghe thêm mấy câu chuyện nữa nhé! Vụ này có vẻ hơi rùng rợn nhưng mà hay lắm đấy. Chuyện kể rằng,...

-Im ngay! – Tôi lấy hai tay ôm miệng Vĩnh Quang lại, nói như cầu xin. – Giải mật mã hộ tôi cái, chuyện đó cậu để dành kể cho người khác nghe đi. Tôi chỉ thích xem phim kinh dị thôi chứ không có thích nghe người khác kể chuyện kinh dị đâu.

-Lưu Việt An, cậu lại bắt đầu thể hiện cho tôi thấy là mình khác người rồi đấy. Thích xem phim chứ không thích nghe kể chuyện à? Khi nào bệnh nặng lên thì nhớ nhắc tôi nhé! Ha ha ha...

-Có im không? – Tôi dứ nắm đấm lên nhìn Vĩnh Quang gần từng chữ.

-Được rồi, được rồi! Im, tôi sẽ im mà, đừng nóng! Trước hết tôi có một câu đố, cậu có muốn nghe không?

-Nó có liên qua đến mật mã không? – Tôi hỏi dò.

-Có. – Vĩnh Quang đáp trắc nịch.

-Nghe có ghê không?

-Một câu chuyện cười! – Hẳn khẳng định.

-Hứa. – Tôi đưa ngón út lên trước mặt Vĩnh Quang yêu cầu.

-Ừ, hứa!. – Hấn bật cười rồi cũng ngoắc tay với tôi tiếp lời: – An có ba cái kẹo, mẹ An đi làm về lúc 7 giờ, hỏi bố An tên gì?

-Tên Hùng! – Tôi đáp cụt ngắn, liền ngay và lập tức.

-Ha ha ha... tên Hùng à? Cậu dễ thương thật đấy!

-Cậu lại lừa tôi có đúng không? – Tôi trợn tròn mắt nhìn Vĩnh Quang hỏi lại khi biết mình bị lừa nói ra tên ba.

-Đúng! Nhưng đó không phải là lỗi của tôi. Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu là “Tôi có một câu đố, cậu có muốn nghe không?”. Chứ tôi không có nói là cậu phải trả lời. Ngốc quá thể!

-Ngốc nghếch, ngô nghê, ngờ nghệch gì cũng mặc xác tôi. Vốn dĩ nó không phải chuyện của cậu. – Điên tiết tôi gắt. – Thế giờ cậu có giải mật mã không thì bảo? Không giải thì thôi, tôi đi kiếm người khác giải hộ. Cậu rảnh thì ngồi đấy mà chơi một mình đi. Tôi không có dư thời gian đâu mà ngồi đây nghe cười miễn phí. – Song, tôi chớp lấy cái mũ ở góc bàn toan đội lên thì Vĩnh Quang cản lại, nói :

-Có có, giải ngay đây, giờ giải ngay. – Hấn cười xòa song lấy cây bút gỗ gõ lên bàn bắt đầu thuyết trình: – Nếu quan sát kĩ cậu sẽ thấy mật mã có ba ý chính. Thứ nhất vẽ mặt hung thủ, thứ hai tái nghiệm hiện trường, thứ ba hung thủ chạy về nghĩa trang đường X. Tương tự như câu đố tôi mới nói với cậu đấy. An có ba cái kẹo, mẹ An đi làm về lúc 7 giờ, hỏi bố An tên gì? Điểm chung của nó đều là dữ kiện ột kiểu mà đáp án một kiểu.

-Ồ nhờ! – Tôi hơi ngớ người song lại thấy tức tức liền hỏi: – Sao giờ mới nói? Thế cái vụ phân tích hiện trường, khắc họa tâm lý hung thủ ban nãy để làm gì?

-Thì... để lừa cậu chứ làm cái gì! – Hấn bật cười khoái trá. Cười chán song còn giải vờ đưa tay lên che miệng ho khan một, tiếng tiếp lời: – Thôi không đùa nữa, nói nghiêm túc này. Giờ tôi với cậu phải đến nghĩa trang để vẽ mặt hung thủ.

-Cái gì? Sao lại phải đến nghĩa trang để vẽ mặt hung thủ? Ngồi đây cũng vẽ được mà?

-Ngồi đây làm sao mà vẽ được? “Vẽ mặt hung thủ” được thiết kế theo dạng mật mã chứ không phải trò múa bút của họa sĩ đâu. – Hấn tỏ vẻ cau có vì tôi không hiểu chuyện.

Tôi liếm môi, nuốt trôi cục tức coi như cho qua. Đồng thời thể hiện tinh thần ham học hỏi, tích cực song hành cùng hai chữ “Vì sao”?

-Rồi, cứ cho là vậy đi. Nhưng mà trước hết cậu phải giải thích cái đã. Vì sao phải đến nghĩa trang đường X mới vẽ được mặt hung thủ?

-Thứ nhất, hung thủ chạy về nghĩa trang đường X. Thứ hai, Kiên Chánh đưa cho chúng ta cục rubic.

-Thì sao? Nó có liên quan gì đến nhau?

-Dốt ẹ! Nghĩa trang đường X thuộc loại bãi tha ma. Các nắm mộ hầu hết là nằm rải rác chứ không theo một trình tự nhất định như các nghĩa trang khác. Ví dụ nghĩa trang số 13, các ngôi mộ được sắp theo ô bàn cờ và được đánh số thứ tự ở trên đầu để người viếng dễ tìm. Còn nghĩa trang đường X, trên đầu mỗi ngôi mộ đều được đánh số nhưng...

-Nằm tùy hứng và theo phong thủy đúng không? – Tôi chêm vào giữ câu nói của Vĩnh Quang.

-Đúng nằm tùy hứng. Một cái nữa, cục rubic này khác thường ở chỗ...

-Nó không được làm bằng nhựa dẻo, không có đủ sáu mảng màu như thường lệ. Mà thay vào đó, nó được làm bằng gỗ tùng. Trên các ô vung nhỏ được khắc nổi các con số từ một tới chín, sắp xếp không theo một trật tự nào cả đúng không?

-Đúng! Nhưng không phải là không sắp xếp theo một trình tự nào cả mà là...

-Theo luật chơi của Sudoku chứ gì?

-Hơ... sao cậu biết?

-Chảnh thiếu gia nói. – Tôi nhún vai cười cười lại nghĩ đến câu nói “những người chơi được nó trên thế giới này, chỉ cần đếm trên đầu ngón tay thôi”.

-Chảnh thiếu gia là ai thế? – Vĩnh Quang nhú mồm nhìn tôi thắc mắc. Khề khề, làm sao mà cái tên họ Bùi này biết Chảnh thiếu gia được chứ! Chỉ có tôi, Lý Ngân với Trần Tiến là biết Chảnh thiếu gia là ai thôi. Còn lại thì “...”.

-Không nói cho cậu biết đâu! – Tôi lè lưỡi cười lấp liếm, giấu nhẹm bí mật. – Thiêm cơ bất khả lộ.

-Nói cho tôi biết đi, tôi không nói cho ai biết đâu. – Vĩnh Quang cười cười, nhìn tôi nháy mắt đưa “ghèn”. Phát kinh!

-Biết không? – Bất chợt tôi đổi chủ đề!

-Biết gì? – Hấn ngớ người vì câu hỏi không đầu không đuôi của tôi.

-Bí mật “trăm người biết” thường bắt nguồn bằng câu nói: “nói cho tớ biết đi, tớ không nói cho ai biết đâu”. – Tôi cười cợt, làm mặt quỷ, nhờ Vĩnh Quang phun ra câu nói đùa của mình.

-Cậu... Thôi được rồi! Chảnh thiếu gia gì đó tôi không quan tâm. Cái chính là giờ cậu có theo tôi đến nghĩa trang đường X không?

-Ừm... Suy nghĩ cái đã. – Tôi lấy một tay chống cằm, vờ dăm chiêu.

-Giỏi! Vậy cậu cứ ngồi đấy mà suy nghĩ đi. Tôi đi đây. – Nói rồi chẳng kịp để tôi ư hử gì cả, Vĩnh Quang đã xách balo đứng dậy đi về hướng cửa quán. Tôi lật đật đẩy ghế, lập tức chạy theo cậu ta.

.
. .

Đứng giữa nghĩa trang với hàng nghìn cặp mắt từ các bia mộ chiếu đến. Tôi thấy lông măng, lông tơ, da gà, da vịt đồng loạt nổi lên vì... sợ. Thêm vào đó, Vĩnh Quang còn chêm ngay một câu chết nửa linh hồn.

-Giờ thế này, tôi với cậu chia ra hai hướng. Cậu đi đằng kia, tôi đi đằng này...

-Làm gì? – Tôi hét lên cắt đứt lời nói của hắn.

-Ồ... – Vĩnh Quang ngớ người song tiếp lời: – Thì để có được cái nhìn bao quát về cái khu nghĩa trang này chứ làm gì? Hay là cậu nghĩ “tôi đưa cậu đến đây ngắm cảnh, bắt蝶, tảo mộ, xem mặt trời lặn”. Thôi đừng có lằng nhằng nữa, đi đi.

Vĩnh Quang dang tay đẩy tôi song quay đầu đi về hướng ngược lại. Liền, ngay và lập tức. Tôi chạy theo nín thở lại, nói như van nài:

-Tôi sợ...

Thoáng một giây ngỡ ngàng, hắn nhìn tôi với ánh mắt yêu chiều như người anh trai đang cố trấn an cô em gái nhỏ. Song, Vĩnh Quang nắm lấy bàn tay đang nín thở không buông mà kéo tôi về phía trước, khẽ nói:

-Đi chung đi. Thật ra... tôi cũng thấy sợ.

Tôi thả lỏng đôi chân tự do hoạt động. Theo quán tính, nó cứ thế đi thẳng, đi theo người dẫn đường bên cạnh. Hai mắt đảo vòng 360 độ, hết nhìn sang phải lại nhìn sang trái, nhìn trước nhìn sau, nhìn đồng nhìn tây, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn tứ phía. Cùng lúc tôi quay sang bắt gặp Vĩnh Quang đang mở to cặp mắt ốc bươu nhìn mình trừng trừng. Hắn gầm lên:

-Nhìn đủ chưa? Tôi kêu cậu về lại bản đồ kia mà?

-Về kiểu gì? – Tôi chống một bên hông, vênh mặt lên ngựa cổ cãi lại.

-Đã nói là quan sát thật kĩ vị trí các ngôi mộ, xác định xem nó nằm chỗ nào. Rồi chỉ cần lấy số thứ tự viết trên đầu mộ vẽ vào giấy mà cậu không nghe à?

-Vẽ kiểu gì giữa cái bãi tha ma to ềnh này? Làm sao tôi biết được từ ngôi mộ này đến ngôi mộ kia cách nhau bao xa? Làm sao tôi biết mấy ngôi mộ đó phải vẽ ở góc trang giấy hay giữa trang giấy? Có giỏi thì cậu tự đi mà vẽ lấy. Không đừng mang cả cái trách nhiệm to ềnh ấy đặt lên vai tôi.

-Hừ... nói với cậu như không. – Vĩnh Quang giằng lại xấp giấy A4 cùng cây bút gấu: – Có cái bản đồ mà cũng không biết vẽ. Vậy mà đi lượn vòng vòng nhìn ngắm tứ phía khí thế!

Tôi tức sủi bọt mép, tức đến nỗi chỉ muốn cho Vĩnh Quang mấy đạp rồi chôn sống hắn tại đây luôn. Ấy vậy mà vẫn cố kiềm cơn giận, vì hắn mà chết thì lấy ai giả mặt mã cho tôi. Vậy nên cứ từ từ, thù này trước sau cũng báo.

.

.

.

-Xong. – Vĩnh Quang hét lên khi vừa dừng bút, hoàn thành nét vẽ cuối cùng. Song, hắn lôi tôi đến gốc cây Keo rồi ấn tôi ngồi xuống bên cạnh mình. Ném cho tôi cục rubic ra lệnh:

-Đọc từ phải qua trái, mỗi lần ba số, bắt đầu từ số một, tâm của cục rubic.

-Okay. 103, 137, 739,... – Tôi cứ thế xoay tròn cục rubic trên tay lú lo đọc. Còn Vĩnh Quang, hắn cầm cúi ngời nhìn các con số theo thứ tự đọc của tôi lại với nhau. Thời gian trôi qua, hắn lôi cổ tôi lại chỉ vào tờ giấy nói với giọng mặt lạnh:

-Chẳng ra cái gì cả, một mớ loằng ngoằng.

Đúng là một mớ loằng ngoằng thật. Các đường nối trông chéo lên nhau không ra một hình thù gì cả. Hay nói đúng hơn là có đứa trẻ con nào đó cầm bút vẽ nghịch ngoạc lên tờ giấy A4 này.

-Thử lại lần nữa xem sao? Biết đâu lại được! – Tôi nói. – Ban nãy là từ phải qua trái, bây giờ thử từ trái qua phải xem sao?

-Ừm... – Vĩnh Quang gạt đầu tán thành. Song, vò tờ giấy vừa rồi ném ra một góc rồi rút tờ giấy khác ra bắt đầu nối số, còn tôi thì ngồi đọc lại từ đầu. Thử đi thử lại ba lần liên tiếp, nào là từ phải qua trái, từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Cơ mà kết quả thu được là bốn cục giấy cùng nằm một góc. Vĩnh Quang tức tối đứng lên đá hết những gì ở quanh hắn đi. Rồi quay đầu đấm cây, rung cây như muốn bẻ gãy cả cây Keo. Tôi nhú mắt nhìn một loạt hành động điên cuồng của Vĩnh Quang. Song, cũng chỉ khẽ lắc đầu chứ không dám nói thêm gì. Lúc này mà chộc vào hắn thì chỉ có mình tôi thiệt thân thôi. Dại gì! Thế rồi, tôi lẳng lặng bò đến chỗ bốn cục giấy bị ném đi kia. Vuốt thẳng các góc của tờ giấy rồi xếp thành một hàng ngang để trước mặt. Bất giác trong đầu tôi bật ra một ý nghĩ. Tôi không chắc là nó có đúng không? Nhưng không thử sao biết được là không đúng! Ông bà ta chả có câu “thử chưa hẳn là được, nhưng không thử nhất định không biết” là gì?

Nghĩ rồi, tôi chạy lại kéo khóa lấy cây bút lông trong cặp Vĩnh Quang ra. Song, quay đầu trở lại, tôi ngồi bệt xuống đất. Từng nét một, tôi vẽ mực của cây bút lông trông lên đường đi của ngòi trì. Tương tự, tôi làm như vậy với bốn tờ giấy cùng một lúc. Xong xuôi, lại gom bốn tờ giấy lại thành một xấp. Tôi cố vuốt cho thẳng nếp, cố ép cho nó dính chặt vào nhau. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu dội xuống câu nghi vấn của Vĩnh Quang:

-Thế để làm gì?

-Rồi cậu sẽ biết! – Nói rồi, tôi đứng thẳng người dậy, giơ cao xấp giấy A4 lên chắn giữa ánh chiều tà. Không phụ lòng mong đợi, các nét vẽ trông chéo lên nhau trên bốn tờ giấy đúng thật phác họa ra một cái mặt người. Song, tôi quay lại nhìn Vĩnh Quang, trên môi kéo ra một nụ cười tự trào, hỏi:

-Thấy sao?

-Không tồi! – Cậu ta đáp cụt ngủn. Rút lời, liến chỉ tay về phía cuối góc giấy A4 hỏi vặn lại tôi: – Nhìn xem, cái gì đây? “8/8/1000”. Cái này không phải là ngày sinh thì là cái gì?

-Ừ nhỉ! – Tôi gật đầu đồng tình. Song ngửa cổ lên nhìn Vĩnh Quang hỏi: – Mà để làm gì vậy nhỉ? – Đáp lại là một cái lắc đầu tỏ ý không biết. Bất chợt hắn đưa tay lên vỗ vỗ vào má tôi nói:

-Hay là giờ thế này, tôi với cậu chia ra đi tìm ngôi mộ có ngày sinh này. Thế nào?

-Hâm à? – Tôi gạt phất tay Vĩnh Quang ra khỏi mặt mình, cúi. – Ở đây có gần nghìn ngôi mộ đấy chứ chả chơi đâu. Tìm đến bao giờ? Hơn nữa chẳng phải chỉ có mỗi một ngôi mộ có ngày này đâu! Đấy là chưa kể cậu còn không biết đây là ngày sinh hay ngày mất đấy! Đáng ra phải cho cả ngày sinh lẫn ngày mất thì may ra tìm được. À mà quên, “8/8/1000”, cậu có biết nó cách bây giờ bao nhiêu năm rồi không? Hơn nghìn năm rồi đấy chứ chả chơi đâu! Liệu cái loại mộ này bây giờ còn không? Nó mà không được người ta khuan vào viện bảo tàng thì tôi đi đầu xuống đất.

-Ừ nhỉ? – Hắn ngúc ngắc cái đầu, ra vẻ hiểu chuyện. Song lại hỏi: – Nhưng chắc một điều rằng mật mã cho ra không bao giờ dư dữ kiện đâu!

-Vậy mới nói! Chắc chắn mấy con số này hẳn là tạo nên một chò chơi ẩn nghĩa nào đó! – Tôi khẳng định.

-Nhắc đến mới nhớ! Không biết cậu đã từng nghe qua trò này chưa?

-Nói luôn đi xem nào, lại còn chơi cái trò gợi trí tò mò ấy nữa. – Đang diên sẵn, tức mình tôi nổi đóa lên.

-Có tám con số tám, cộng sao để được một nghìn?

-Ồi sời, tưởng gì, cái đó tôi chơi từ thời còn đóng khổ. Chắc chắn một điều rằng nó không liên quan đến cái vụ mật mã này đâu.

-Hay là thế này, mật mã chỉ yêu cầu “vẽ mặt hung thủ” thì mình cũng chỉ “vẽ mặt hung thủ” rồi đưa đến cho Kiên Chánh thôi. Còn mấy thứ phát sinh thì mặc nó đi. Thấy sao?

Tôi ngẫm một chút, nghĩ cũng phải nên lập tức gật đầu cái rụp, nói:

-Okay, cứ làm vậy đi. Nhưng bây giờ biết cậu ta ở đâu để mà đưa cái này đây?

-Yên tâm, tôi có số. – Song, để chứng minh điều mình nói là đúng. Vĩnh Quang lôi cái điện thoại từ trong túi quần ra, nhìn tôi cười phóng túng. Cúi đầu bấm tách tách rồi mở loa ngoài. Sau hai hồi chuông, bên kia vang lên tiếng trả lời:

Tôi bật cười vì cái kiểu nghe điện thoại ấy của Chảnh thiếu gia. Nếu là tôi, ba mẹ gọi sẽ nhấc máy lên, giọng nhỏ nhẹ thưa “vâng con nghe”. Trần Tiến thì lại khác, giọng hùng hồn, hét vào ống nghe nói “sửa đi mày”, hay là “nói đi đừng sợ” không thì cũng là “ai bắt nạt mày à?”. Còn trường hợp số lạ thì duy nhất một câu “đưa nào đấy?”. Cơ mà Chảnh thiếu gia thì lại lịch sự quá mức tưởng tượng. Bảo sao tôi không cười cho được? Học sinh cấp ba mà nói chuyện lúc nào cũng già ngắc ngo, nghe như ông cụ tám mươi ấy! Đến chịu.

<188, đi=“” thẳng=“” cây=“” tùng=“” già=“” tôi=“” ở=“” đó=“” tút=“” tút=“” tút...=“”>

Nói xong, cậu ta trực tiếp dập máy luôn làm tôi dở người. Ồ ồ, nói chuyện nghe vui tai thật đấy! Ở đây là Việt Nam chứ có phải nước ngoài đâu mà lại chơi cái trò nói chuyện không có chủ ngữ, vị ngữ cũng chẳng có từ bổ nghĩa như thế?

-Đi thôi! – Vĩnh Quang để cái điện thoại về vị chí cũ, cúi người xuống nhặt chiếc balo lên, quay sang tôi ra lệnh.

-Đi đâu?

-Đến chỗ Kiên Chánh!

-Cậu biết Chảnh thiếu gia ở đâu à?

-Gì cơ? – Vĩnh Quang nhú mày nhìn tôi hỏi lại. Làm như là mình vừa mới nghe được cái tin động trời nào đó quý giá lắm ấy. Cùng lúc đó, tôi biết mình lỡ lời nên vội ngậm chặt răng lại, chẳng dám hó hé thêm gì nữa. Sau cùng chỉ biết liếm môi chữa thẹn mong sao lật ngược được tình thế.

-À không, ý tôi là cậu biết Hoàng Kiên Chánh đang ở đâu à?

Vĩnh Quang nhìn tôi bật cười khúc khích nói:

-Ừ, dĩ nhiên là tôi biết Chảnh thiếu gia ở đâu rồi!

Thôi xong, vậy là “thiên cơ bất khả lộ” giờ thành “thiên cơ lỡ để lộ” mất toi rồi! Ôi trời ơi, còn gì đau bằng? Cái bí mật này mà để cho “người thứ năm” kia biết chắc tôi chẳng còn răng mà ăn cháo quá! Nghĩ rồi, tôi chạy lại giật lấy cái balo trên vai Vĩnh Quang “nịnh”:

-Bạn Quang đẹp trai này, để An khoác hộ cho, bạn vất vả cả ngày rồi còn gì?

Hắn dờ người nhìn tôi nửa ngày không nói được câu gì. Trên đỉnh đầu, ba dấu chấm hỏi to tổ trắng càng làm cho cái dáng vẻ ấy thêm điêu tàn hơn. Tôi suýt chút nữa là cười chết sặc vì cái điệu bộ ngố chết người ấy của Vĩnh Quang rồi. Nhưng lại nghĩ đến câu nói “cười trước, khóc sau” nên thôi. Chỉ đành ngậm răng, thu lại nụ cười khả ố còn chưa kịp khoe ra của mình.

-Lại âm mưu gì nữa đây? – Hắn hơi nghiêng người ra sau, ngó tôi trong tư thế đề cao cảnh giác, lơ là sập bẫy.

-Ấy chết, nghĩ xấu cho người khác như thế là không có tốt đâu! – Tôi cúi đầu “vờ” cười e thẹn. Trong bụng thì mắng tên họ Bùi này trăm ngàn lần, bằng những ngôn từ mà các cụ nhà ta thường dùng hai chữ “mất dạy” để hình dung.

-Nghĩ xấu cho người khác á? – Hắn kéo dài giọng nhìn tôi hỏi đều. Song lấy tay vỗ nhẹ lên trán mình mà rằng: – À, tôi quên mất. Cô giáo có dạy là không được nghĩ xấu cho người khác, như thế là hư lắm có đúng không bạn Việt An? – Vĩnh Quang nhại lại câu nói của tôi mấy hôm trước. Cái ngày nắng vàng mà tôi cũng bày trò lừa hắn như hôm nay.

Tôi đứng đó cười hề hề, hai tay để trên vai siết chặt quai cặp (balo). Thiếu điều gãy cây, rụng lá, nổi gió, nổi bão nữa là vừa khớp một cảnh quay trong mấy bộ phim kinh dị Mỹ.

-Chuyện lâu rồi mà còn để bụng! Như thế có ngày bụng to lên giống bụng Cóc là xấu lắm đấy, không có đẹp đâu! – Tôi vừa cười vừa nịnh, cố gắng giảm giọng sao cho nó đừng mang đậm mùi sát khí như vốn dĩ phải có.

-Tôi còn lạ gì tính cậu nữa? Có gì thì nói thẳng ra đi, cậu đừng có làm tôi sợ. – Hắn giằng lại cái balo trên vai tôi, vừa nói vừa ôm chặt nó vào ngực.

-Đã vậy thì tôi cũng chẳng khách sáo nữa. Cái vụ mà tôi gọi Hoàng Kiên Chánh là Chảnh thiếu gia ấy, cậu... đừng nói lại với cậu ta được không?

-Cái này thì không nói trước được! Còn phải xem thái độ của cậu với tôi như thế nào cái đã! – Vĩnh Quang cười cười, lấy balo khoác lên vai tiếp lời: – Cái này để tôi cầm cho! – Song, quay lại nắm tay tôi kéo về phía trước. Nhìn thấy bàn tay búp măng non của mình đang nằm gọn trong móng vuốt sắc nhọn của con sói già ranh ma Vĩnh Quang mà bụng tôi sôi lên vì tức. Ngay tức thì, tôi rút tay về nhưng thất bại. Nhận lại sau đó là cái siết tay chặt hơn cùng ba chữ “đừng làm loại”.

Cái gì? Tôi mà làm loại á? Có mà cậu ta làm càn thì đúng hơn đấy! Giờ thì tôi phải thừa nhận một một định lý rõ như ban ngày rằng: “con trai là những tên cơ hội!”. Diên cả người!

-Gì cũng được, tôi không có bán thân đâu đấy!

-Yên tâm đi, mua cậu về chỉ có lỗ vốn thôi! Mà tôi thì... chả dại.

“Cái gì mà lỗ vốn? Tôi đây là gái trinh trăm phần trăm đấy nhá! Chỉ sợ hắn ta không phải trai tân thôi!”. Nghĩ rồi, tức mình tôi đập Vĩnh Quang một cái cho bõ tức. Vậy mà hắn chẳng có vẻ gì là đau, ngược lại là cười cười tiếp bước.

.
. .
.

-Đi đâu đây?

-Ngôi mộ số 188, đường đến chỗ Chảnh thiếu gia. – Vĩnh Quang bật cười.

Ngay lập tức, tôi quay ra lườm hắn một cái rách mắt, tức muốn trào máu miệng. Giữ bí mật kiểu này á hả? Cho dù không nói thì trước sau gì nhân vật chính cũng biết. Trời ơi là trời, sao cái số tôi nó lại khổ thế này?

-Sao lại đến ngôi mộ số 188?

-Chảnh thiếu gia nói. – Rút lời, hắn vừa đi vừa cười khúc khích.

Tôi tức muốn sủi bọt mép, cơ mà vẫn cố dùng lưỡi đẩy ngược cục tức vào lại bên trong. Song, xèo đều hàm răng trâu ra mà cười cười.

-Sao cậu dám nói nó là ngôi mộ số 188? Nhỡ chẳng may nó là nhà số 188, đường số 188, hẻm số 188 hay một con số vô nghĩa gì đó thì sao?

-Thứ nhất, chắc chắn Chảnh thiếu gia biết tôi với cậu phải đến nghĩa trang để giải mật mã. Thứ hai, cậu chẳng nói là mộ ở đây được xây theo hướng phong thủy còn gì? Đã vậy thì ngôi mộ số 188 quay đầu về hướng nào thì chắc chắn hướng đó dẫn đến cậu Tùng già và Chảnh thiếu gia đang đợi ở đó!

-Cậu đừng có động tý là lại gọi cậu ta là “Chảnh thiếu gia” có được không? – Tôi cáu.

-Không! – Hắn bật cười ha hả, tiếp lời: – Nói thật đi, cậu thường gọi tôi là gì?

-Chó Nâu!

-Hả?

-Đây này! – Tôi dang tay chỉ thẳng quả đầu màu hạt giẻ của hắn cười khúc khích.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 12

12. – Chương 12

Chiều tà, mặt trời khắt dần sau ngọn sầu đông, nắng cũng nhạt dần theo thời gian. Vĩnh Quang nắm tay tôi đi lên sườn đồi, nơi mà ngôi mộ 188 chỉ hướng. Dải suốt triền đồi, cỏ voi cao ngút ngàn vượt quá đầu người. Chúng mọc dày đặc, che hết tầm mắt cũng như lối đi. Từ trên đỉnh đồi, gió đưa nhau trượt xuống ngọn cỏ, làm chúng nghiêng ngả, đổ hết về một phía. Hết đợt gió, đám cỏ voi ấy lại đồng loạt đứng dậy phất cờ khôi nghĩa, nêu cao tinh thần không chịu khuất phục. Tiếp đó, thêm một đợt gió nữa lùa đến, đưa nhau vùi dập, đàn áp, đe dọa nhưng cây cỏ voi to xác không biết điều kia. Cứ vậy, trò chơi tẻ nhạt đó cứ luân phiên nhau mà tiếp diễn.

Tôi đưa tay lên túm lấy nắm tóc đang bị gió làm loạn, khẽ lau bàu:

-Gió lớn quá!

Trong khi ấy, Vĩnh Quang đi phía trước khẽ cười, rồi dừng bước. Hắn cởi áo khoác ngoài của mình ra, khoác lên vai tôi, nói:

-Chẳng mấy khi được cảm nhận sống tách biệt với thế giới ồn ào ngoài kia. Cậu đúng là một con bé không biết hưởng thụ.

Tôi bĩu môi nhìn Vĩnh Quang khinh bỉ, suy nghĩ gì mà như ông cụ tám mươi ấy. Song, cũng chẳng nói gì mà chỉ dang tay mặc luôn áo khoác của Vĩnh Quang vào người. Kéo cao khóa ba tuya rồi vùi cằm vào cổ áo, che đi gần nửa khuôn mặt. Một loạt hành động của tôi đều được thu hết vào trong đáy mắt Vĩnh Quang. Hắn cười cười đưa tay vỗ nhẹ lên đầu tôi chỉ về phía trước.

-Nhìn kia, sắp đến nơi rồi.

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng chỉ tay của Vĩnh Quang. Đầu đó trong khoảng không kia có một bãi đất trống. Phía dưới bãi đất ấy là một thảm cỏ xanh mát, êm dịu, chứ không có cao dọa người như nơi đây. Cuối bãi đất trống là một ngôi nhà nằm sát mép vực. Một ngôi nhà gỗ cũ kĩ, mục nát như sắp sụp đến nơi. Bên cạnh ngôi nhà gỗ ấy là một cây Tùng già, cao to sừng sững. Mọc từ dưới vách đá lên, đang hiên ngang hứng gió. Dưới gốc cây, Chảnh thiếu gia cũng đứng đó hứng gió. Hai tay đút vào túi quần, đưa mắt nhìn về vùng trời xa xăm, vô định. Nom cái dáng vẻ ấy sao mà cô độc đến tận lòng. Nó làm tôi có cảm giác là dường như cậu ta đã đứng đó từ rất lâu. Hay nói đúng hơn là Chảnh thiếu gia đã sống cuộc sống cô độc như vậy từ rất lâu rồi. Phải trắng lớp vỏ bọc hoàn mĩ mà cậu ta cố tạo ra ình, chỉ để che đậy cuộc sống thực sự không hoàn mĩ như người đời hằng tưởng? Phải trắng cậu ta không thật sự mạnh mẽ như lớp vỏ bọc bên ngoài? Phải trắng trái tim nhỏ bé nơi lồng ngực kia chứa quá nhiều vết xước? Phải trắng quá khứ của cậu ta là cả một tấm bi kịch? Phải trắng cậu ta không có lấy một người bạn là vì mặc cảm, tự ti? Phải trắng tôi đã trách sai Kiên Chánh?

-Sao còn đứng đó? Đi thôi! – Vĩnh Quang thấy tôi dờ người nhìn Chảnh thiếu gia, thì đi đến dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào trán tôi nói: – Gì đây? Ý đồ đen tối à?

-Không phải việc của cậu. – Tôi gạt ngang tay Vĩnh Quang ra, tự mình đi về phía trước. Khi khoảng cách giữa tôi và Chảnh thiếu gia chỉ còn mười mét. Cậu ta nhẹ nhàng xoay người, nhìn tôi, nhếch môi cười. Bỗng nhiên tôi thấy sống lưng lạnh buốt. Dường như sau nụ cười hời hợt ấy chứ một cái gì đó ghê gớm lắm. Tôi nuốt khan nước bọt, đứng im tại chỗ, không dám bước tiếp nữa.

-Đây! – Vĩnh Quang đưa sập giấy A4 đến trước mặt Chảnh thiếu gia. Song, quay đầu nhìn tôi cười cười, ra vẻ “nhờ có tôi cậu mới tìm được đến đây”!

RẦM, RẦM, RẦM. ẦM!!!

Vừa khi Chảnh thiếu gia dang tay ra nhận xập giấy, cũng là lúc căn nhà gỗ bên cạnh vang lên một loạt tiếng động lớn. Không hẹn mà gặp, tôi, Vĩnh Quang, Chảnh thiếu gia cùng chạy vù qua đó, ngó đầu vào trong thám thính tình hình. Xoẹt qua mắt tôi là bóng lưng một người đàn ông. Ông ta mở một tấm ván dưới sàn gỗ lên rồi nhảy xuống đó, mất hút.

-Thấy gì không? Ông ta vừa mới nhảy xuống đó. Chỗ tấm ván ấy! – Tôi nói khe khẽ với hai người đang đứng núp ở khe cửa đối diện. – Có nên vào đó xem thử không?

Cùng lúc, Chảnh thiếu gia và Vĩnh Quang tròn tròn mắt nhìn tôi. Như không tin vào cái sự thật mình vừa mới nghe đó. Song, Vĩnh Quang nói:

-Cầm có được vào, cậu biết trong đó có gì không mà đòi vào?

-Nếu mà tôi biết được trong đó có gì thì liệu có còn đòi vào nữa không? – Tôi chống chế.

-Đồng ý! – Chảnh thiếu gia đứng thẳng người dậy, phui phui ống quần. Song, khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi gạt đầu phụ họa.

Chạy đến khúc cua, tôi định phóng thẳng lên trên tìm Vĩnh Quang. Rồi hai đứa cùng nghĩ cách đi kiếm Chảnh thiếu gia. Ai dè, kế hoạch vừa mới vạch ra còn chưa kịp thực hiện thì... sau lưng có người chạy đến ôm lấy tôi. Đồng thời bàn tay nọ bịt chặt miệng tôi lại, kéo vào một góc tối, nhẹ giọng nói:

-Là tôi.

Là Chảnh thiếu gia, tôi mở to mắt nhìn thẳng về phía trước gạt gạt đầu, chân tay cũng thôi đấm đá loạn xạ. Thu mình, cùng cậu ta đứng im trong bóng tối.

-Ranh con, đừng để tao bắt được mày.

Tôi run lên bần bật khi nghe thấy lời cảnh cáo ấy. Trong đầu lại hiện ra hình ảnh mấy cái bình thủy tinh đựng toàn ngũ tạng con người, mà không khỏi rét run. Bên cạnh, Chảnh thiếu gia lấy tay để lên vai tôi coi như là an ủi. Tôi biết điều đứng im tại chỗ, cố điều hòa tâm trạng.

Lần này ông ta không đi ra chỗ tôi như lần trước nữa, mà quay đầu thẳng tiến lối ra vào. Ngay lập tức, bên tai tôi, tiếng Chảnh thiếu gia rít lên:

-Phải ngăn lại ngay! Ông ta đang có ý định bịt lối ra đây.

-Ngăn kiểu gì bây giờ? Chạy ra đó không khác gì lộp mạng.

-Cậu thiếu gì cách? Vừa nãy còn đứng đó đấu võ mồm hùng hồn lắm mà?

Hơ, nói nghe hay không kia? Nếu không phải lúc đó tôi lo cho cậu ta, thì liệu bây giờ, bản thân có rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng như vậy không? Cậu ta nói nghe cứ như đó là trách nhiệm của một mình tôi vậy. Đến là bức mình. Nhưng tôi cũng biết bây giờ không phải là lúc cãi nhau. Dù được dù không tôi cũng phải thử.

Tôi bậm môi lại, lò dò bước ra khỏi chỗ ẩn nấp. Hắng giọng, đang định hét lên gọi người đàn ông kia quay lại. Một lần nữa Chảnh thiếu gia lại nhào tới bịt miệng tôi, lúi vào trong góc.

-Điên đấy à?

-Còn gì nữa? Chẳng phải cậu bảo tôi ngăn ông ta lại sao?

-Ngăn kiểu đó hả? Có bị điên không vậy? Kêu ông ta quay lại đây làm gì?

-Cậu có võ mà? Đập cho ông đó ngất đi rồi chạy ra ngoài.

-Suy nghĩ con nít. – Không hện mà gặp, tôi và Chảnh thiếu gia cùng quay đầu tìm chủ nhân của giọng nói ấy. Người đàn ông đó, ông ta đi từ từ đến chỗ tôi và Chảnh thiếu gia đang nấp. Trên tay là chiếc búa tạ, vừa dài vừa to, kéo lê trên mặt đất, tạo ra thứ âm thanh chói tai. – Tụi bay nghĩ rằng mấy cái thứ võ vẽ, mèo cào đó có ích với tao hả? – Rút lời, ông ta dùng hai tay nhấc chiếc búa tạ lên, bổ một đường vào giữa tôi và Chảnh thiếu gia.

Tôi nhanh chân đứng nép qua một bên, co người lại để tránh cái búa. Song, nuốt khan nước bọt, từ từ quay đầu lại nhìn hung khí. Cái búa đó, nó cắm thẳng vào tường, và chỉ cách vai tôi có một gang tay nhỏ. Chẳng biết có phải là do trong đây tôi quá nên ông ta mới không bổ trúng tôi? Hay là người đàn ông này, ông ta đang có ý muốn dọa tôi. Thôi mặc xác, không cần biết là cố ý làm thật hay dọa dẫm gì cả. Với cái đà này, tôi mà còn đứng đây thì sớm muộn gì cũng phải xách balo con cóc về đoàn tụ cùng cụ ông cụ bà bên kia.

Nghĩ rồi, tôi quay sang Chảnh thiếu gia, tính kêu cậu ta bắt chặp hết tất cả mà chạy đi. Thì một lần nữa, cái búa tạ ấy lại nhằm về hướng tôi mà bổ xuống. Hoảng hồn, tôi vội ngồi thụp xuống để tránh cái búa. Vừa khi gót chạm móng, cái búa tạ ấy lại một lần nữa cắm vào tường đất, nằm ngay sát trên đầu tôi. Với cái đà này, ban nãy tôi mà còn đứng đó nhớn nhoe, nghe rằng cười nữa thì ngày mai kêu thầy bu tôi đến đây nhặt xác là vừa đẹp.

BỊCH.

Tôi còn chưa kịp định thần lại thì đã nghe thấy một dàn âm thanh, một loạt hành động, một màn võ thuật kinh điển như mấy bộ phim ăn khách Mỹ. Chảnh thiếu gia giơ cao chân, giáng một đòn vào thẳng mặt người đàn ông đó. Gót giày chạm lên đỉnh đầu, kéo lê từ trán xuống mũi, miệng, ngực và cuối cùng là đập thẳng vào bụng. Tôi ngồi dưới đất xem màn “thiên sơn vô ảnh cước” ấy mà vỗ tay bùm bụp, miệng thì liên tục reo vang: “woa woa...”. Thật sự mà nói, tôi lúc này chẳng giống với người đang đứng trước cánh cửa sinh tử. Mà đúng hơn là một người khán giả ngồi xem người ta đánh nhau. Không vậy mà Chảnh thiếu gia đã chẳng quát tôi.

-Không lo chạy đi, còn ngồi đây “woa” cái gì?

Vừa mắng, cậu ta vừa cúi người rút cái búa tạ trên đầu tôi ra khỏi tường. Về mặt hậm hực.

-Thật không biết cậu có phải là con gái không nữa? Nếu đúng là con gái thì chắc hẳn đã ngồi đây khóc thét lên rồi. Chứ không có ngồi cười như được xem người khác tấu hài miễn phí thế này đâu. (Thông cảm, cái tính tôi nó thế!)

Rút lời, cầm cái búa tạ phi thẳng về phía người đàn ông. Trong khi đó, ông ta còn đang lui cui ôm bụng đứng dậy thì lập tức ngã vật ra theo quán tính. Cái búa đó không lấy đi bất cứ miếng thịt nào của người đàn ông nọ. Nhưng nó lại được phóng theo chiều nằm ngang, lưỡi búa găm thẳng vào tường còn cán búa thì chắn ngang cổ ông ta.

Một lần nữa, Chảnh thiếu gia khom lưng nắm lấy cẳng tay đang khê ôm đầu của tôi lại. Giọng gay gắt:

-Còn chờ gì nữa? Đi thôi!

Tôi vội vàng đứng dậy, hướng Chảnh thiếu gia tung ra một nụ cười tươi rói. Song, co giò chạy thẳng. Tôi và cậu ta chạy được vài bước thì nghe tiếng người đàn ông nọ gầm lên:

-Lũ ranh con. Tụi mày giỏi lắm!

Liền sau đó là một loạt tiếng bình bịch, tôi khê quay đầu lại nhìn thì thấy ông ta đang kéo lê cái búa tạ đuổi theo sát nút. Cùng lúc đó Chảnh thiếu gia đẩy vai tôi hét lên:

-Còn nhìn gì nữa? Chạy đi!

Tôi cũng chỉ là cười cười rồi lập tức guồng chân lên tận cổ mà cật lực chạy. Chạy hồng hộc về phía trước. Đúng như Chảnh thiếu gia nói, lối ra đã bị bịt kín. Không biết bằng cách nào, nhưng bàn ghế đã được chất kín ở đó, giống như nó đã được người ta mang đến để từ rất lâu rồi. Tôi quay lại nhìn Chảnh thiếu gia đang chạy ở sau lưng mình hỏi:

-Làm sao đây?

Cậu ta thở hồng hộc, đáp lời tôi:

-Giờ thế này, cậu phụ trách mở đường còn tôi sẽ ứng phó với ông ta. Okay?

-Okay! – Tôi giơ ba ngón tay lên phụ họa. Song, cúi người nhặt miếng ván gỗ dưới chân lên đưa cho Chảnh thiếu gia nói: – Cần thận.

Chảnh thiếu gia nhận lấy tấm ván từ tôi, chẳng nói chẳng giằng đi đến phía trước chặn đường người đàn ông đó lại. Còn tôi, chẳng buồn xem đánh nhau nữa, tôi hí hục khiêng hết bàn gỗ, ghế gỗ, tủ gỗ sang một bên. Được một lúc, còn cái bàn cuối cùng, tôi không khuân vác nó đi đâu cả mà để im ở vị trí cũ. Cho tiện việc chèo lên trên kia. Quay đầu lại gọi Chảnh thiếu gia, tôi thấy cánh tay trái của cậu ta bết bết máu. Chỗ bị thương là một vết rạch sâu hoắm. Mặt cậu ta tái mét, môi cũng trắng bệch, cả người ép sát vào tường hứng chịu từng cú đâm như trời giáng của người đàn ông nọ. Ông ta cũng chẳng khảm khá là mấy, mặt mũi chân tay vừa xước xước vừa bầm tím, quần áo người ngòm dính đầy máu. Chẳng biết biết đó là máu của Chảnh thiếu gia hay là máu của ông ta nữa.

Tôi chẳng dám đứng đó nhìn lâu. Vì mỗi một giây trôi qua trong phí phạm cũng đồng nghĩa với việc tôi đang hai tay dâng mạng sống của Chảnh thiếu gia cho người đàn ông này.

Tôi chạy vòng vòng khắp nơi tìm vật phòng thân. Chẳng biết làm sao mà chân tay, người ngòm cứ luống cuống, run bần bật theo từng đợt. Có lẽ... lần này tôi sợ thật!

Nhặt được khúc gỗ vừa to vừa trắc dưới đất lên, tôi chạy ào qua chỗ hai người kia. Giơ cao khúc gỗ trên tay, tôi nhắm thẳng vào đầu người đàn ông đó mà đập. Ngay khi tôi vừa chạy đến nơi, ông ta lập tức buông Chảnh thiếu gia đang dẹo như cọng bún ra. Quay đầu, tóm lấy cổ tôi siết mạnh. Ông ta ép người tôi vào tường, dùng cẳng tay chặn ngang cổ tôi. Bàn tay còn lại liên tiếp tát vào mặt tôi nói:

-Ranh con, mày dám lừa tao hả? Giỏi lắm! Sao nhỉ? Tao đã nói rồi, “đừng để tao bắt được mày” mà! – Rồi ông ta thu tay, nắm thành quyền, đâm vào bụng tôi một cái đau điếng, tiếp lời: – Con nhãi ranh này, hôm nay tao mà không giết được mày thì quả là phí cơm gạo tổ quốc nuôi bao lâu nay.

Nghe ông ta nói kìa, cứ như bố mẹ đưa ông ta đến trái đất này là để giết tôi không bằng ấy. Cứ như hôm nay mà không giết được tôi thì trời đất không dung ấy.

Tôi vùng vẫy cố thoát ra khỏi cái siết cổ nặng như kìm của người đàn ông nọ. Nhưng cũng chỉ là châu chấu đá xe, ông ta tuy có bị thương nhưng sức lực không hề giảm. Ngược lại, tôi ngày càng yếu dần, tay chân liên tục vung vẩy nhưng cũng chỉ để chứng minh rằng: “mình vẫn còn đang thoi thóp chứ chưa chết hẳn”.

Khi ý thức yếu dần, tôi gần như chìm vào hôn mê thì ông ta đột ngột thả tôi ra. Hay nói đúng hơn là Chảnh thiếu gia chạy đến lôi ông ta ra khỏi người tôi và giáng một đấm vào giữa mặt. Tôi trượt theo bờ tường ngổn bệt xuống đất, đôi chân vô lực mềm nhũn, hai tay vô thức đưa lên cản cổ khê vuốt ve. Tựa như tự trấn an bản thân mình rằng: “mọi chuyện đã qua rồi”.

Chảnh thiếu gia chạy đến chỗ tôi, vẻ mặt lo lắng. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta mang cái vẻ mặt này. Hóa ra sau lớp vỏ bọc lạnh lùng kia vẫn còn đọng lại một chút tình thương. Cậu ta nhìn tôi nhăn nhăn, nói:

-Đứng lên, đi đến chỗ cái bàn kia rồi chèo ra ngoài trước đi. Tôi sẽ theo sau và yểm hộ. – Vừa nói, Chảnh thiếu gia vừa kéo tôi đứng dậy.

Tôi loạng choạng còn chưa đứng vững thì cả người cậu ta đã đổ ập lên người tôi. Phía sau, người đàn ông ấy đang cầm cái búa dính đầy máu cười như điên, gầm lên:

-Muốn chạy hả? Không dễ đâu! Hôm nay lũ ranh chúng bay sẽ phải bỏ mạng tại đây!

Rút lời, ông ta giơ cao cái búa, tính phang vào tôi và Chảnh thiếu gia thêm một cái nữa. Đồng thời, giọng cười kinh dị ấy cứ ngân vang. Tôi dùng hết sức lực còn lại để nghiêng cả mình cùng Chảnh thiếu gia về một bên tránh cái búa. Bàn tay chạm vào cây gỗ dưới nền đất, lập tức cảm thấy nó trong tay mà quật thẳng vào chân ông ta. Đúng như tôi nghĩ, ông bác đó ngã vật ra nền vì mất thăng bằng. Tôi đứng dậy chạy theo, trên tay cầm khư khư khúc gỗ, nhắm thẳng ông ta mà đập. Coi như là chả thù!

-Đủ rồi, sẽ... sẽ chết người đấy. Chúng ta... đi... đi thôi! – Sau lưng tôi, giọng Chảnh thiếu gia cất lên theo từng nhịp dứt quãng.

Tôi vội vắt chiếc gậy trong tay sang một bên, chạy lại đỡ cậu đi về phía chiếc bàn. Tôi để Chảnh thiếu gia ngồi lên chiếc bàn, bản thân chèo lên trước rồi sau đó sẽ kéo cậu ta lên sau. Kế hoạch cứ vậy mà thực hiện được một nửa. Ngay khi tôi sắp kéo cậu ta lên khỏi mặt đất thì có một thứ gì đó đột ngột giành lấy Chảnh thiếu gia từ tay tôi. Lôi cậu ta ngược trở lại, ngay sau đó là một tiếng cười man rợn cùng một cánh tay thò lên kéo cửa đẩy lấp hăm rồi khóa trái. Văng vẳng trong không gian là tiếng ông ta rít lên qua kẽ răng:

-Ranh con, tao không cần đến mày nữa, một đứa là đủ dùng rồi. – Sau đó ông ta cười vang, giọng cười ngày càng nhỏ dần rồi mất hút.

Tôi dùng hết tất cả sức lực còn lại dầm vào tấm ván. Nơi ngăn cách giữa tôi và Chảnh thiếu gia, miệng lên tục hét lên:

-Trả cậu ta lại cho tôi! Quay lại đây!

Nhưng đáp trả lại tôi chỉ là tiếng bản thân ngồi khóc trong vô vọng, tiếng gió rít lên ngoài kia như trách tôi vô dụng, tiếng côn trùng kêu râm ran như đang nhạo bám tôi. Tất cả, tất cả đều đứng lên bài xích hành động ngu ngốc này của tôi. Bỗng, tôi nhớ ra một người, Vĩnh Quang đâu? Cậu ta nói là ở lại đây đợi tôi và Chảnh thiếu gia mà? Cậu ta đi đâu rồi?

Tôi đứng bật dậy, gân cổ hét lên:

-VĨNH QUANG!

Không có tiếng trả lời, tôi khóc nức lên lại tiếp tục gọi tên Vĩnh Quang. Mãi một lúc sau, vừa gọi vừa khóc khản cổ, tôi đứng im như tượng, môi khẽ mấp máy hai chữ “Vĩnh Quang”. Nhưng dù cho tôi có gọi đứt giây thanh quản thì hắn cũng không xuất hiện. Tại sao vậy? Hắn bỏ đi đâu rồi? Hắn nói sẽ ở đây đợi tôi mà!

Tôi đưa tay lên quệt đi hai dòng nước mắt thì phát hiện mặt mình đã ướt đầm, đôi chân cũng tê cứng. Có lẽ tôi đã đứng đây rất lâu rồi. Lại nhìn về khoảng không phía trước, bao quanh tôi là một màn đêm đen kịt, không có lấy một tia ánh sáng. Tưởng như thực tại, tôi đang lạc lõng giữa cuộc sống không lối thoát này. Nước mắt lại một lần nữa lăn dài trên gò má, tôi bước ra khỏi căn nhà gỗ. Bên ngoài, từng đợt gió quật vào người tôi rét căm. Một cái áo khoác nhỏ của Vĩnh Quang cũng chẳng là gì so với trận gió điên cuồng này.

Bỗng dưng nhớ tới Vĩnh Quang, nhớ tới lời hứa cậu ta nói “ở lại đây đợi tôi”. Vậy mà bây giờ thì sao? Tôi cười khan một tiếng tự giễu cợt bản thân ngu ngốc. Dang tay, cởi luôn cái áo khoác ấy ra, vắt sang một bên. Cười nhạt. Tôi đi đến cây Tùng già, ngồi xuống đó, cố trấn an bản thân rằng: mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi. Cũng như nghĩ cách để chèo xuống căn hầm đó.

Thời gian tôi bỏ ra đứng đây khóc lâu như vậy, cũng là khoảng thời gian ông ta được thưởng để chuẩn bị một số thứ. Cứ cho là tôi bật được cánh cửa hầm lên, thì lối đi cũng đã bị chặn. Nếu nó không bị chặn thì

ít nhất cũng có một vở kịch đợi tôi xuống dưới đó diễn. Làm sao đây? Tôi dựa lưng vào gốc cây nghỉ mệt, dựa mãi dựa mãi, gốc cây thì chẳng thấy đâu mà bản thân thì té xuống đáy vực.

-AAAAAAAAAAAA...!

Tôi bật ngửa người ra đằng sau, đầu chúi xuống dưới đất còn hai chân thì chống lên trời. Tôi trượt người xuống vách đồi theo tư thế dốc đầu. Trong khi mất thăng bằng ngã xuống, chân trái ngoắc vào rễ cây Tùng già, kéo khựng người tôi lại. Chân phải lững lơ, tạo với chân trái một góc 45 độ. Lưng đập thẳng vào vách đồi rồi bật trở ra. Hai tay tôi buông thõng, thả trượt cùng tóc lơ lửng theo thế dốc ngược. Mọi chuyện diễn ra trong vòng ba giây. Tôi đứng hốt nhiên nhìn từng gốc cây ngọn cỏ đang đảo ngược trước mắt mình. Lý trí dường như bị rút kiệt, tôi bật khóc thay cho những gì mình phải chịu mà chẳng màng đến việc “làm sao để thoát khỏi tình cảnh này?”.

Hai hốc mắt ướt đầm, nhưng chưa kịp trào ra giọt nước nào thì tôi đã vội ép bản thân mình phải nuốt ngược vào trong. Thấp thoáng trong màn đêm đen kịt, tôi thấy có ánh sáng hắt đến ra từ sườn đồi, cách tôi không xa. Viên sỏi khẽ kéo lên, tôi cười thầm tự nhủ: kia chẳng phải ánh đèn hắt ra từ đường hầm của tên “sát nhân” thì là gì?

Nghĩ rồi, tôi lấy hết sức đập hai tay vào sườn đồi, gập người, đồng thời thu tay bám chặt lấy rễ cây. Dùng răng, vừa cắn vừa kéo giầy giầy rồi đá văng nó ra khỏi bàn chân bị kẹt. Khi tôi vừa thả lại tự do cho hai chân, thả nó rơi lững lơ giữa vách đồi thì bên tai lập tức vang lên hai tiếng “rắc rắc”. Hai tay đang ôm rễ cây Tùng già ngày càng chặt, mắt tôi mở to nhìn vào màn đêm trước mặt. Hai tiếng “rắc rắc” ấy lại một lần nữa vang lên đánh tan tiếng gió kêu ngoài trời cùng tiếng côn trùng râm ran trong bụi cỏ. Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, rễ cây Tùng già, nơi cứu mạng mạng sống bé nhỏ của tôi bật ra khỏi lòng đất. Không những thế, nó còn có dấu hiệu lìa cành, đứt áo ra đi.

Tôi hoảng hồn, vội vàng bầu vịu vào một cái rễ cây trời ra gần đó. Lần này không cần đợi lâu, tôi men theo rễ cây, trượt đến nơi có ánh sáng. Song, chui tọt vào cái hang nhỏ mà cật lực bò vào trong. Tôi cứ ngỡ rằng mình tránh được kiếp nạn tan sương nát thịt vì kịp thời đu người được vào cái hang nhỏ này. Có ai ngờ trong đây lại có thứ khác đang đợi tôi...

.
. .

Giữ nguyên tư thế nằm im bất động, tôi đưa mắt nhìn ngắm một lượt không gian phía trước. Sau khi đã xác định chắc chắn bên ngoài không có người mới từ từ bò ra khỏi hang nhỏ. Ngay lập tức, tôi giật mình vì người trước mặt. Vị ấy không phải là người đàn ông tay cầm búa đứng đợi tôi như thẩm tướng, mà chính là Chảnh thiếu gia. Cậu ta không còn mang trên người hình hài nhếch nhác, bẩn thỉu, bết máu nữa. Thay vào đó là một bộ quần áo màu trắng, chân tay được lau sạch trả lại làn da trắng vốn có và được đặt nằm ngay ngắn trên một chiếc giường đơn màu trắng. Tường trũng như một vị hoàng tử đang say giấc nồng. Tôi lập tức chạy đến lay lay Chảnh thiếu gia, khẽ gọi:

-Kiên Chánh, Kiên Chánh, Hoàng Kiên Chánh. Cậu tỉnh lại đi!

Đáp lại tôi chỉ là từng tiếng thở nặng nề, còn cậu ta thì vẫn say giấc. Không, nói đúng hơn là vẫn chìm trong mê man. Chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều, tôi dựng Chảnh thiếu gia dậy, vòng hai tay cậu ta lên vai mình rồi lê từng bước nhỏ đến cánh cửa. Tôi đưa tay lên toan hé nhỏ khe cửa ra để thám thính tình hình bên ngoài trước rồi mới đi ra. Ai ngờ, cánh cửa đột ngột mở bung ra trước mặt tôi và đằng sau cánh cửa... không có ai cả! Tôi thở phào một cái, lấy tay vỗ mạnh lên đầu mình rửa thâm: “đúng là giấc tưởng tượng!”. Song, sốc Chảnh thiếu gia lên rồi từ từ lê bước ra ngoài. Bỗng sau lưng tôi vang lên tiếng nói, không, đúng hơn là có người gọi giật tôi lại.

-Nghĩa khí gồm nhĩ? Tao đã thả mày đi rồi mà bằng mọi cách vẫn tìm đường về đây cứu thằng nhóc này bằng được. Vậy thì hai đứa chết chung một thể đi là vừa rồi.

Tôi nhắm chặt hai mí mắt, từ từ quay đầu lại, vừa khi mở bung đôi con ngươi ra, đập vào mắt tôi là người đàn ông tay cầm dao thái, nặng nề bước ra khỏi cánh cửa. Ông ta nhìn tôi cười man rợn, lắc lắc con dao

trên tay, nhún vai rồi nói:

-Chạy đi chứ! Để tao xem, vác trên vai một thằng con trai bất tỉnh, nặng gấp đôi mình thì mày chạy được bao xa? – Dừng lại một lúc, ông ta tiếp lời: – À quên mất, còn con chuột nữa nhì? Còn con chuột tha cái vòng cổ của mẹ ấy! Đi tìm nó đi rồi chạy luôn một thể!

Tôi nuốt khan nước bọt, mắt đảo quanh quất nghĩ cách thoát thân. Ông ta nói không sai, một mình tôi sợ còn chẳng thể nào chạy khỏi cái hang Cọp này chứ đừng nói vác trên vai Chảnh thiếu gia.

Tôi không biết võ, trên tay lại không một tác sắt thì lấy gì mà trội lại với ông ta bây giờ? Tuy là không thể đấu võ lực nhưng vẫn có thể đấu trí mà! Lưu Việt An tôi, từ ngày sinh ra đã chẳng có gì, chỉ có mỗi bộ não hơn người ta vài cái nếp nhăn. Mấy chơ chơi đùa người khác thì tôi không thiếu, lúc nào trong đầu cũng có vài ý tưởng để phòng dùng sẵn khi cần. Nhưng giờ thì... đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi bặm môi, bặm lưỡi, đứng chôn chân tại chỗ nghe bụng kêu lên hai tiếng “ọc ọc”. Ra là nó đang đói! Cũng phải thôi, bữa sáng của tôi không bị Trần Tiến chộc diên thì cũng bị Vĩnh Quang phá rối. Đến bữa trưa, mang tiếng là về bên nồi cơm gia đình nhưng tôi cũng chẳng ăn được miếng nào. Chỉ biết ngồi đó gầy gầy mấy hột cơm trong bát song, chống cằm nhìn. Cho đến tận bây giờ, chiều tối, tôi đã đói lả rồi. Làm gì còn sức mà đứng đây đấu võ miệng nữa? Ông bà xưa có câu: “có thực mới vực được đạo”. Mà giờ đây, “thực” của tôi đang lâm vào tình trạng thiếu thốn trầm trọng nên “đạo” vì đó cũng ngã cái oạch đau điếng. Thật là khổ!

-Sao? Đang nghĩ chơ lừa tao nữa đấy hả? Ranh con, mày lừa tao được một lần thôi, chứ không có lần thứ hai đâu! – Rút lưỡi, hai tay ông ta nắm chặt đuôi dao thái, giơ lên thật cao. Làm tư thế hạ cánh là sẽ xẻ tôi ra làm đôi. Và ông ta làm thật! Khi con dao thái chỉ cách trán tôi có hai ba cm nữa, đột nhiên phía sau gáy như bị ai đó giáng một đòn. Mọi thứ trước mặt tôi tối sầm lại, quay cuồng và tôi ngã vào một vòng tay...

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 13

13. – Chương 13

-Vẽ mặt hung thủ, giờ thế này, tôi với cậu rẽ ra hai hướng. Cậu đi đường kia còn tôi đi đường này! Okay? – Không để tôi kịp đáp lời, Vĩnh Quang quay lưng đi thẳng, mất dần ngay trước mắt tôi.

Hoảng hồn, tôi vội chạy theo Vĩnh Quang, luôn miệng gọi tên cậu ta, nhưng không có tiếng trả lời. Tôi đứng đó, chết lặng! Xung quanh, hàng nghìn cặp mắt từ các ngôi mộ đổ dồn lên người tôi. Không biết có phải do tôi giỏi tưởng tượng hay không? Nhưng tất cả viên môi của họ đồng loạt kéo lên, để lộ một nụ cười man rợn. Song, ngôi mộ gần nơi tôi đứng bật lên một tiếng cười khê, vội quay mặt lại, tôi thấy tấm ảnh trên ngôi mộ, ông ta nhìn tôi cười khoái trá. Tiếp đó, khắp nơi vang lên một tràng cười nghiêng ngả, họ cười sự ngốc nghếch của tôi. Tôi lấy hai tay bịt chặt tai, khom lưng ngồi bệt xuống đất khóc không thành tiếng. Xung quanh, không gian thời gian dịch chuyển đưa tôi đến trước cửa ngôi nhà gỗ. Tôi bỏ hai tay xuống, thôi không ôm lấy đầu nữa. Từ từ đứng dậy nhìn cây Tùng già rồi lại nhìn ngôi nhà gỗ. Từng đợt gió ập đến vò nát mái tóc ngang lưng cũng như tát vào mặt tôi từng cái đau rát. Tôi đứng im cảm nhận từng đợt gió lạnh thấu xương đang len lỏi qua từng góc ngách trong cơ thể. Nhưng nó chẳng là gì so với cảm giác chết lặng từ trong tim. Chẳng biết qua bao lâu, tôi vẫn đứng đó, đứng đó, đứng đó, đứng đó một mình...

-Việt An, tỉnh lại đi!

Bên tai tôi vang lên tiếng gọi, tôi muốn mở mắt ra nhìn xem người đó là ai nhưng không thể! Mí mắt nặng trĩu, tay chân cũng nặng nề, tôi nằm im bất động. Tiếng gọi khê ấy vẫn vang lên đều đều mà không có dấu hiệu dừng lại.

-Việt An, đừng làm anh sợ, em tỉnh lại đi! Việt An!

Tôi hé mắt, một luồng sáng ập đến làm tôi vội nheo mắt rồi nhắm tịt lại. Tiếp tục hé mắt, đợi khi thích ứng hoàn toàn với thứ ánh sáng mờ-mờ kia. Tôi nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Vĩnh Quang giãn ra phần nào. Hắn cười yếu ớt nói:

-Cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Hai tay đang nắm lấy bả vai tôi giảm lực như vẫn không buông. Tôi gạt tay Vĩnh Quang ra khỏi vai mình, trở người tỉnh ngồi dậy. Một lần nữa, hấn ấn mạnh vai tôi xuống nói:

-Im. – Đắp lại tấm chăn, tiếp lời: – Tất cả đã qua rồi!

Qua rồi? Ừ, qua rồi, tất cả đã qua rồi! Tôi cười yếu ớt thay cho câu trả lời. Nghiêng đầu, cắn chặt môi, buông ra câu hỏi chôn giấu bấy lâu:

-Hoàng Kiên Chánh đâu?

Động tác dèm chăn của Vĩnh Quang khựng lại khi thoáng nghe thấy câu hỏi của tôi. Rất nhanh, hấn lại tiếp tục dèm chăn như câu nghi vấn vừa rồi chỉ là tiếng muỗi vo ve bên tai. Tôi ngồi bật dậy, đối mặt với Vĩnh Quang, gần từng chữ, hạ giọng lặp lại lần nữa.

-Tôi-hỏi-“Hoàng-Kiên-Chánh-đâu”?

-Tỉnh dậy cũng tốt! Đứng dậy đi, tôi đưa cậu đến Viện chuyên nước. – Hấn ta đứng dậy, xoay lưng mở tủ lấy chiếc áo khoác ra khỏi móc, ném đến trước mặt tôi ra lệnh. – Mặc vào.

-Lần cuối cùng, Hoàng Kiên Chánh đâu? – Tôi kiềm cơn giận để không ngay lập tức chạy đến tóm lấy cổ áo Vĩnh Quang. Hai tay nắm chặt lấy tấm chăn mỏng, tôi nhìn cậu ta bằng cái nhìn cầu khẩn.

-Xin lỗi!

-Tôi không muốn nghe cậu xin lỗi. – Tôi hét lên: – Trả lời tôi, Hoàng Kiên Chánh đâu?

-Xin lỗi! – Hấn cúi đầu tiếp tục xin lỗi. Mái tóc màu hạt giẻ che đi gần nửa khuôn mặt nên tôi không thể nào nhìn ra biểu cảm khuất sau nó.

Tôi cuộn tấm chăn thành một cục, ném vào người Vĩnh Quang. Nhặt thêm cái áo lại tiếp tục ném vào người cậu ta, vừa khóc, vừa hét liên tục hỏi:

-Nói đi! Cậu ta đâu rồi? Hoàng Kiên Chánh đâu? Hoàng Kiên Chánh đâu? Tại sao cậu cứ xin lỗi mãi thế? Tôi không cần lời xin lỗi ấy, tôi chỉ cần cậu trả lời câu hỏi của tôi thôi. – Tôi khóc nức lên, lại hỏi: – Nói đi, nói cho tôi biết đi. Cậu ta đâu rồi?

Vĩnh Quang vẫn duy trì tư thế đứng im bất động, không xin lỗi cũng không nói thêm một lời. Tôi ngồi im trên giường nhìn hấn qua làn nước mắt nặng trĩu nơi khóe mi. Nuốt lại cục tức, chuyển chủ đề.

-Tại sao tôi lại ở đây?

-Tôi thấy cậu nằm bất tỉnh trước cửa nhà nên mang vào đây!

Tôi tóm lấy cái gối sau lưng, dồn hết lực ném vào người Vĩnh Quang gào lên:

-Cậu xem tôi là con nít lên ba đấy phải không? Rõ ràng trước khi ngất đi, tôi vẫn còn nhìn thấy con dao thái của ông ta ngay trước mắt. Vậy mà giờ... cậu giải thích thế nào? Chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ?

-Đúng! Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Tôi ngửa cổ cười khan một tiếng khinh bỉ. Chẳng nói chẳng rằng, thuận tay vén cái áo toàn bùn đất và máu người lên. Chỉ thẳng vào vết bầm trên bụng hỏi:

-Vậy đây là cái gì? Mơ mà có cả cái này à?

Vĩnh Quang làm như không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì. Hấn cúi người nhặt chiếc áo khoác bị tôi ném trên sàn nhà lên. Rũ rũ hai cái rồi đi thẳng về phía tôi.

-Khoác áo lên rồi đi Viện!

-Bỏ ra. – Tôi hất tay cũng như áo Vĩnh Quang ra khỏi người mình, khàn giọng nói: – Được thôi! Vậy tôi hỏi cậu, lúc tôi với Chánh thiếu gia nhảy xuống căn hầm đó, cậu đã đi đâu? À thôi, bỏ đi! Nói chuyện ấy với một người không tim không phổi như cậu chẳng được ích lợi gì. – Tôi phẩy tay, làm như đuổi vài con

ruồi trước mặt, hắng giọng nói tiếp: – Lúc cậu gọi cậu ta là Iris ấy, với thứ ngôn ngữ nước ngoài đó, các người đã nói với nhau những gì?

-Không nói gì cả! – Hấn đáp chắc nịch mà chẳng buồn suy nghĩ.

-Không nói gì cả? – Tôi nghiêng đầu lặp lại câu khẳng định của Vĩnh Quang. Cười khan một tiếng, ngúc ngắc cái đầu ra vẻ đã hiểu chuyện, quay người trượt xuống giường. Khi tôi đang có ý định đứng dậy thì Vĩnh Quang nhanh tay nắm chặt lấy bàn tay đang để gần hấn của tôi, hỏi:

-Đi đâu?

Tôi hất tay Vĩnh Quang ra nhưng không thành, kết quả, hấn càng ngày càng nắm chặt. Điên tiết, tôi vung bàn tay còn lại lên tát vào mặt Vĩnh Quang một cái “bốp” nghe giòn tan. Song, rút vội tay ra, đứng bật dậy chạy ra ngoài.

.
. .

Về đêm, từng chùm sáng vàng rơi tủa ra từ những ngọn đèn đường phát quang một vùng trời. Dưới lòng đường, xe cộ, người đi bộ vẫn nườm nượp chạy qua nhau tưởng như giờ cao điểm còn chưa rút. Tôi lê từng bước chân trần trên phần đường dành cho người đi bộ. Đưa mắt nhìn một lượt cơ thể, quần áo tay chân đều là bùn đất và máu. Giờ này về nhà trong hình hài này có phải là sẽ dọa chết ba mẹ tôi không? Về đến nhà tôi phải nói gì với ba mẹ bây giờ? Tôi phải giải thích như thế nào cho họ hiểu bây giờ? Kể hết toàn bộ sự thật à? Có nên không?

Tôi lê từng bước chân nhỏ, từng bước chân mệt mỏi trên đường. Phía sau, Vĩnh Quang vẫn giữ vững cự li không gần, không xa mà nối bước.

Dần, mái ngói đỏ đỏ tươi hiện ra trước mắt. Tôi không kiềm được lòng mà chạy ào qua đó, giờ này tôi chỉ muốn ngã vào lòng mẹ mà khóc rống lên thôi. Tôi mệt mỏi lắm rồi! Mệt lắm rồi!

Vừa chạy đến nhà Lý Ngân, tôi thu người đứng im trong một góc tối nhìn bóng mẹ đi qua đi lại trước cửa. Khuôn mặt lo lắng ấy được khắc họa rõ nét dưới thứ ánh sáng nhân tạo trên đỉnh đầu. Rồi mẹ bật khóc khi hướng mắt về vùng trời xa xăm kia mà vẫn không thấy bóng tôi. Đúng lúc đó, ba đi ra vỗ vai mẹ an ủi. Nhưng càng ngày nước mắt mẹ lại càng dần giụa nhiều hơn. Tôi nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe kia, dường như mẹ đã khóc rất nhiều rồi, đã khóc cạn nước mắt vì tôi rồi, đã kiệt sức vì tôi rồi. Tôi đứng đó, bật khóc ngay trong vùng trời tối đen chỉ dành cho riêng mình. Tôi chẳng biết lần này mình khóc là vì Chảnh thiếu gia hay khóc cho nỗi lo chất chứa của đấng phụ mẫu. Sống mũi cay cay, nước mắt lăn dài trên gò má, tôi nhìn ba mẹ qua làn sương mờ trước mặt rồi từ từ bước ra ngoài ánh sáng.

-Ba... mẹ... – Tôi khóc ào lên gọi ba mẹ khi vòng tay bao la của họ quấn chặt lấy tôi.

-Con đã đi đâu? Con đã đi đâu vậy? – Dừng lại một chút, mẹ nấc lên song vùi mặt vào tóc và cổ tôi. Khàn giọng nói từng âm tiết đứt quãng. – Con làm mẹ lo muốn chết! Con đã đi đâu vậy? Hử? Biết không? Mẹ còn đang định báo cảnh sát đấy! Mẹ rất sợ, sợ nếu con không về thì mẹ phải làm sao? Mẹ phải làm sao bây giờ? – Mẹ khóc nghẹn ngào, càng nói càng ôm chặt lấy tôi. – Việt An, cuối cùng thì con cũng về rồi, con làm mẹ sợ quá!

Tôi vòng tay ôm chặt lấy mẹ, tôi cũng khóc... tôi cũng khóc... Bên cạnh tôi, ba dang đôi tay rộng lớn ôm gọn cả hai mẹ con vào lòng, cố kiềm tiếng khóc nhẹ giọng nói:

-Thôi, hai mẹ con vào nhà đi!

.
. .

11:15 PM.

Tôi ôm khăn bông bước ra khỏi nhà tắm, vuốt lại tinh thần, sẵn sàng nghe thẩm vấn. Đi vào phòng ăn, tôi kéo ghế ngồi đối diện ba mẹ, cúi đầu cắn chặt môi nói:

-Con...

Tôi cứ ngỡ rằng ngâm mình trong dòng nước ấm một khoảng thời gian dài như vậy thì đầu óc đã thông suốt, mưu mô có đủ cả và lý do bịa ra cũng hợp lý rồi. Cơ mà lại chẳng ngờ được, đến môi nữa chữ cũng không thể nào thốt ra nổi. Tôi ngồi im, hai tay để trên đùi nắm chặt cái khăn bông.

-Nói đi chứ! – Mẹ khoanh hai tay trước ngực, ngả lưng dựa người vào ghế bộ dạng tức tối, nhìn tôi hỏi dồn:
– Con rúc ở đâu mà đến giờ này mới về hả? Giữa cái thành phố toàn bê tông cốt thép này thì đào đâu ra cái thứ bùn đất đỏ hoe thế kia hả? NÓI ĐI! – Mẹ chồm người dậy đập bàn, đợi câu trả lời từ tôi.

-Con... Trần Tiến rủ con ra ngoại ô chơi suốt.

Trần Tiến luôn là cái bia đỡ đạn tốt nhất của tôi. Vì từ bé hai đứa đã chơi thân với nhau nên bố mẹ hai nhà cũng chẳng cấm đoán gì chuyện nam nữ. Hay nói đúng hơn là giữa tôi và Trần Tiến chẳng có gì để mà phải cấm đoán cả. Bạn bè, bạn bè, trong sáng hơn cả mức bạn bè thông thường.

-Còn nói dối! Con có biết từ khi mẹ gọi điện nói con không về nhà thì nó chạy đôn chạy đáo tìm con thế nào không hả? Có biết rằng vừa nãy ba gọi điện nói con không sao thì nó mới từ tận đâu đâu chạy về không hả? – Dừng lại lấy hơi, mẹ quát lên: – Rốt cuộc thì con đã đi đâu?

-Con... – Tôi nghẹn lời.

BỐP!

Mẹ vung tay tát thẳng vào mặt tôi một cái rồi lấy tay bưng mặt khóc rống lên:

-Con với cái, con với cái! Mà con muốn tao khổ đến như thế nào thì mới chịu hả Việt An?

Ba vội chồm người tới ngăn lại một bạt tai nữa khi nó sắp giáng xuống mặt tôi. Đỡ mẹ dậy, ba đi vòng qua người tôi khẽ nói:

-Nghỉ sớm và nghĩ kĩ đi! Mai ba sẽ nói chuyện riêng với con.

Tôi ngồi im, chết lặng!

.
.
.

Trắng buốt!

Mọi thứ, mọi vật, không gian cũng như thời gian bao quanh tôi là một khoảng không trắng đến dọa người. Tôi mặc trên người bộ quần áo toàn bùn, đất và máu. Dưới chân, đôi giày vải màu trắng biến dạng, khoác lên người dáng vẻ bần hàn không khác gì chủ nhân của nó. Tôi bước đi trên nền đá hoa cương trong suốt, trong suốt đến nỗi tôi có thể nhìn thấy bản thân mình trên đó. Đi thêm vài bước, bỗng dưng Chảnh thiếu gia xuất hiện trước mặt tôi. Cậu ta vận trên người một bộ âu phục màu trắng. Áo sơ mi trắng, cà vạt trắng, áo vest trắng, quần tây trắng, giày trắng tượng như một thiên thần áo trắng. Cậu ta đứng đó nhìn tôi bằng đôi mắt vô hồn, nhẹ giọng hỏi:

-Tại sao lại bỏ lại một mình tôi ở nơi ấy? Tại sao lại bỏ mặc tôi một mình? Chẳng phải đã nói cùng đi sao? Chẳng lẽ cùng đi nhưng không được phép cùng về? Việt An, tôi lạnh lắm, tôi lạnh lắm!

Chảnh thiếu gia vòng tay lấy ôm lấy mình, co người ngồi bệt xuống nền đá hoa cương. Luôn miệng trách tôi tại sao lại bỏ mặc cậu ta ở đó một mình. Tôi chạy đến chỗ Chảnh thiếu gia, tôi muốn giải thích là tôi không có, tôi không có bỏ mặc cậu ta. Tôi đã quay lại, tôi đã quay lại tìm cậu ta mà! Nhưng tôi càng cố chạy đến chỗ Chảnh thiếu gia thì khoảng cách giữa tôi và cậu ta lại càng bị kéo dài ra. Tôi dừng chân đứng im tại chỗ thì lại thấy cậu ta ở ngay trước mặt mình. Chảnh thiếu gia ngồi co ro, hai tay ôm lấy chân, luôn miệng trách tôi vô tâm, chỉ biết đến bản thân mà bỏ mặc cậu ta một mình. Tôi đứng im, chẳng thể nói được lời nào vì sự thật là tôi đã bỏ lại cậu ta. Bỗng nhiên không biết từ đâu mà người đàn ông trong căn

hầm đó lại xuất hiện trước mắt tôi. Hai tay ông ta giơ cao cái búa tạ lên, đập thẳng vào đầu Chảnh thiếu gia rồi lôi cậu ta đi mất. Tôi tức tốc đuổi theo, vừa chạy theo ông ta vừa gào thét đòi người.

-Trả cậu ta lại cho tôi. Quay lại đây!

-Việt An, Việt An, tỉnh lại đi con!

Mở mắt, tôi nhìn thấy mẹ đang ngồi bên cạnh giường nhìn mình với đôi mắt ướt đẫm. Vội bật dậy, tôi vòng tay ôm chặt lấy cổ mẹ khóc thét lên:

-Mẹ, mẹ, con sợ lắm! Ở trường có một cậu bạn lớp bên cạnh lúc nào cũng kiếm cớ gây sự với con. Hắn hại con đắc tội với cậu bạn cùng lớp làm cậu ta đưa ra một chuỗi mật mã rồi bắt con giải. Con phải chạy đến nghĩa trang đường X rồi chèo lên trên đỉnh đồi để đưa cho cậu bạn cùng lớp ấy đáp án của mật mã. Trên đỉnh đồi có một ngôi nhà gỗ cũ, con thấy có một người đàn ông lật tấm ván dưới sàn căn nhà gỗ ấy lên và nhảy xuống đó. Con và cậu bạn cùng lớp cũng nhảy xuống theo. Mẹ, ông ta là một kẻ giết người! Ông ta tát con, ông ta đâm vào bụng con, ông bóp cổ con, ông ta cầm búa tạ phang vào người con. – Tôi ôm mẹ khóc lóc âm ỉ, lời nói lộn xộn. Tôi chẳng biết là mình đã nói ra những gì nữa. Chỉ là tôi thấy sợ, tôi như một người chết đuối vớ được phao, mẹ là cái phao đó, tôi chỉ còn biết bám víu vào mẹ để ngoi lên.

Vừa rút lời, hai bậc trưởng bối đều tái mặt vì những gì tôi kể. Rất nhanh, mẹ nhẹ nhàng xoa lưng để tôi nằm lại giường, nói:

-Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi con gái! – Song, quay sang lay ba đang ngồi bên bàn máy tính. – Anh đi giặt cho em cái khăn mặt. Đêm nay em ngủ ở đây!

Ba ngồi im bất động, mặc ẹ lay cỡ nào cũng cứ ngồi đó nhìn tôi với ánh mắt bàng hoàng.

.
. .

Rạng sáng, tôi bị đánh thức bởi tiếng ồn ào ngoài cửa phòng. Vô tình tôi nghe được một đoạn hội thoại, và... nó đã giải thích hết tất cả. Giải thích vì sao thái độ cử xử của hai đáng phụ mẫu nhà tôi lại thay đổi nhanh đến vậy.

-Em đã nói anh bao lần rồi. Ba cái thứ phim ma, phim kinh dị, khoa học viễn tưởng gì đó đừng cho con xem nhiều. Giờ thấy chưa? Tự làm mình bị thương rồi vẽ lên một câu chuyện nghe y như là thật.

-Được rồi, được rồi...!

-Được cái gì mà được? Anh có nhìn thấy vết bầm trên bụng nó không? Có nhìn thấy vết hằn của các ngón tay để lại trên cổ nó không? Em không biết những thứ đó từ đâu mà ra nhưng từ nay về sau dẹp hết ba cái thứ phim anh phim mỹ đi là được rồi.

-Biết rồi mà.

-Biết à? Biết thế nào? Biết theo cái kiểu hai cha con nhà anh khóa trái cửa phòng nhốt tôi ở ngoài rồi ngồi trong đó mở phim ma coi với nhau đấy hả?

-Thôi được rồi! Đã nói nói là biết rồi mà. Lát nữa vào trong đem đĩa phim cất hết là được chứ gì?

-...

CÁCH...

Tôi lật người, úp mặt vào tường giả ngủ.

Mẹ đi đến ngồi xuống cạnh giường, vuốt nhẹ mái tóc rối tung thả tùy ý trên gối của tôi. Một lát sau lại mở cửa đi ra ngoài.

Thì ra... trong mắt họ, những gì tôi phải trải qua chỉ là một câu chuyện bịa đặt. Thì ra... trong mắt họ, những thứ bịa đặt đó chỉ là do một đứa con gái nghiện phim Mỹ tưởng tượng ra. Thì ra... trong mắt họ, những vết tích để lại trên người chỉ là phần đạo cụ cho câu chuyện ấy thêm sinh động hấp dẫn. Vậy nên,

để cho cậu chuyện ấy thêm sinh động hấp dẫn, tôi đã tự làm bản thân bị thương. Nực cười! Có ai điên đến như thế không? Hay... người ấy là tôi?

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 14

14. – Chương 14

Tôi sốt ly bì và nằm chết dí trên đường hai ngày liền. Trong suốt hai ngày ấy, lúc nào Lý Ngân cũng ở bên tôi. Ở bên tôi theo đúng nghĩa đen của nó.

Chỉ cần đi học về, ném cặp sách lên bàn là con nhỏ sẽ bay sang, chèo lên đường và đắp chung chăn với tôi ngay. Ngân sẽ kể chuyện thầy cô, chuyện ở lớp, chuyện học và cả vài ba câu chuyện vụn vặt liên quan đến Vĩnh Quang cho tôi nghe. Từ bé đến lớn, tôi và Ngân chẳng giấu nhau chuyện gì dù chỉ là nhỏ nhặt nhất. Vậy mà giờ lại khác, Lý Ngân vẫn luôn là cô bạn thân không giấu tôi bất cứ chuyện gì. Còn tôi lại trở thành đứa chuyện gì cũng giấu.

Dấu ngón tay trên cổ, trên má và vết bầm trên bụng, Lý Ngân đều thấy cả. Nhưng hiển nhiên nói không đưa ra bất kì một lời thắc mắc nào về chúng. Tôi biết Lý Ngân đang đợi lời giải thích từ tôi, đợi tôi tự động nói ra. Nhưng tôi... thật ra tôi cũng muốn nói cho nó biết nhưng lại chẳng biết phải nói sao cho nó hiểu. Nói sao cho người thứ ba nghe câu chuyện này sẽ không có suy nghĩ giống ba mẹ tôi.

Hai ngày không đi học, Trần Tiến chẳng một lần đến thăm tôi. Tôi nghĩ có lẽ là nó giận, dù rằng tôi không biết nó giận chuyện gì. Giận tôi bắt nó nửa đêm nửa hôm chạy đây chạy đó tìm hay giận tôi sảy ra chuyện mà không nói một lời nào?

Hai ngày không đi học, tôi chỉ nhận được một cuộc điện thoại của Trần Tiến. Nó hỏi tôi đã đỡ sốt chưa rồi cúp máy. Giọng điệu nghe khách sáo đến rùng mình.

Thật ra là không phải tôi không muốn nói. Tôi đâu có thói quen giấu bí mật, huống chi lại là hai đứa nó.

Duy nhất có một lần, Lý Ngân ngồi soạn văn trong phòng tôi, con nhỏ khẽ hỏi:

-Cậu tính không nói cho tớ nghe chuyện gì đã sảy ra thật à?

Tôi nằm im trên giường cắn chặt môi, hai tay liên tục đan vào nhau thật chặt. Nhiều lần tính mở miệng ra nói hết tất cả, mà chẳng hiểu sao nửa chữ cũng không thể thốt ra.

-Thôi bỏ đi, cũng chỉ là tính hiếu kì ấy mà. – Ngân nói. – Mau mau mà khỏe lại hộ tôi cái cô nương. Còn hai tuần nữa là thi học kì rồi. Xem cậu này... tính ốm đến bao giờ? Coi chừng không theo kịp bài vở trên lớp thì lúc ấy đừng có mà ôm tớ khóc. – Ngân đùa.

Luôn vậy, Lý Ngân giỏi nhất trong mấy vụ đánh trống lảng. Giỏi hơn cả cái đứa đểu giả hay đi lừa người như tôi nữa. Tôi nằm cười cười phụ họa:

-Chỉ bằng cậu dạy kèm cho tớ đi.

-Nói trước à biết, Ngân xinh đẹp này lấy tiền dạy kèm hơi bị đắt đấy.

-Ôi dào, tưởng gì chứ ba cái thứ vàng mã ấy đây không thiếu. Đằng ấy cứ việc dạy thôi, tiền nong không quan trọng.

-Ha ha ha...

-Ha ha ha...

Chỉ cần có vậy tiếng cười đùa lại lan tràn khắp căn phòng nhỏ.

.
. .
.

Hai ngày bốc hơi khỏi trường lớp, hai ngày kết thông gia với giường chiếu, cuối cùng tôi cũng thấy lại ánh nắng mặt trời.

Sốc lại balo, bước ra khỏi cổng, tôi nhảy tót lên yên sau xe đạp và tặng cho Lý Ngân một nụ cười tươi rói, cười chào buổi sáng. Chuyện là, tuy tôi có hạ sốt nhưng trong người vẫn còn khá mệt mỏi, tự đi xe đạp đến trường thì không an toàn nên có một trách nhiệm thiêng liêng đã được đặt lên vai Lý Ngân. Đó chính là hộ tống tôi đến lớp.

-Cười gì? Mới sáng ra bảnh mắt mà đã lo khoe răng khoe lợi rồi.

Được đà, tôi chẳng thềm cười nữa. Cứ thế, phô nguyên hàm răng trâu của mình ra giữa ánh bình minh. Thấy vậy, Lý Ngân trợn mắt nhìn tôi dọa nạt, ý bảo “ngậm răng lại ngay”. Cơ mà tôi chẳng sợ, đâm ra dọa chán Ngân cũng cười theo.

Trước khi bước chân ra khỏi cửa, tôi đã vạch ra trong đầu một kế hoạch. Thứ nhất, đến trường bằng xe Lý Ngân. Thứ hai, lên lớp làm lành với Trần Tiến rồi dùng Mĩ nhân kế dụ nó chở mình về. Vậy đó, kế hoạch cứ thế mà thực hiện được một nửa.

Tôi ngồi sau lưng Lý Ngân, thò chân ra trước cùng nó đạp đôi. Vừa đi, hai đứa vừa ghẹo nhau song đua nhau cười âm âm. Đến khúc cua, tôi thấy Trần Tiến đã đứng chờ sẵn ở đó. Hắng giọng, tôi gào lên:

-Tiến ơi, Tiến lên... Tiến quân ca.

Một chân nó gác lên cột mốc ven đường, tay khoanh lại trước ngực. Vừa nhìn thấy mặt hai đứa tôi là giả vờ “dối”, đá đều:

-Khiếp quá, cười đến khản giọng thế này mà ốm đau cái gì? Thôi muốn “cúp cua” thì cứ nói thẳng ra, anh đây không mách lại với thầy bu mi đâu mà sợ.

Tôi tức anh ách, vội vàng gân cổ lên cãi lại:

-Cái gì mà cười khản cổ? Có mà ho khản cổ thì đúng hơn đấy. – Dừng lại một chút, tôi giả ho mấy tiếng phụ họa rồi tức tốc quát âm lên. – Mày không có mắt nhìn à? Tao ho đến đỏ hai con mắt, đau cả cuống họng, gần đứt giấy thanh quản đây này.

-Tớ mong cậu đứt giấy thanh quản còn chả kịp ấy chứ. – Song, Lý Ngân và Trần Tiến cùng bật cười. Hai đứa bạn đều, chỉ giễu bắt nạt người ốm.

Tôi ngồi sau xe, mặt mày phụng phịu, gườm gườm Trần Tiến. Thi thoảng lại nhiệt tình dang chân đạp vào xe nó vài cái. Miệng thì cũng chẳng rảnh rồi lấy một giấy. Liền, ngay và lập tức, trung ương thần kinh chuyển lệnh xuống ép khuôn miệng nhỏ xinh của tôi phải quăng ra những câu nói thật shock để đập tan cái bản mặt nhớn nhoe của Trần Tiến.

-Sáng nay chẳng hiểu sao con chim khách nhà tao nó không chịu kêu. Giờ tao mới biết, ngoài đường sừng sững con “Chim Lợn” thế này thì đến Hạc Tiên cũng chả dám bay chứ đừng nói chim khách quên hót.

-Phải rồi, sáng sớm trước khi bước ra khỏi cửa, tao có nán lại trong phòng ngồi bóí một chút. Quê nói là hôm nay ra đường tao gặp phải “chó cắn càn”. Ban đầu còn chẳng tin, giờ thì... đúng là linh thật. – Tôi đắp lại.

-Chà, vô miệng không giảm tí nào nhỉ? Vậy thì chưa chết được rồi. Trời ạ, phí mất cái vòng hoa tao mới đặt mua hôm qua.

-Nếu muốn không phí, giữ lại mà dùng.

-Phải rồi, ý kiến hay đấy. Dem cái vòng hoa đấy gỡ ra, song phát ấy đưa lớp mình mỗi đứa một bông rồi rủ nhau đến nhà thăm mày ốm, cũng không tồi nhỉ?

Tôi đưa tay lên gạt đi mấy lọn tóc bết lại trên má, há miệng ra tính vặn lại thì... Bên đường bên kia, tôi thấy Chảnh thiếu gia đầu tóc chải gọn gàng, khoác trên người một bộ ple màu xám, một tay để hờ trong túi quần tây, tay còn lại cầm sập tài liệu. Bên cạnh đậu một chiếc xe thể thao màu xám bạc bóng loáng. Cả người cậu ta toát lên dáng vẻ của một thương nhân thành đạt. Tôi ngây ngốc ngồi im trên yên sau xe Lý Ngân nhìn Chảnh thiếu gia, và đôi mắt nâu ấy cũng đang nhìn tôi. Chỉ là cái nhìn ấy không hơi hợt hay

rỗng tuếch như cơn ác mộng vẫn bám lấy tôi hai ngày nay. Cái nhìn ấy, nó tựa như là lần đầu tiên cậu ta chuyển vào lớp tôi. Tận cùng đôi mắt nâu ấy luôn mang một vẻ gì đó thâm sâu u buồn. Nhưng lại là ánh nhìn hả hê cùng những suy tính phức tạp làm người đối diện ghê rợn.

Tôi cứ ngồi im đó, nhìn chằm chằm về nơi có Chảnh thiếu gia. Mặc cho Trần Tiến huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất hay Lý Ngân gạt đầu phụ họa tôi cũng không quan tâm. Cái tôi quan tâm bây giờ là người trước mắt.

Bỗng dưng có một cái xe bust đi ngang qua, chắt ngang tầm nhìn của tôi cũng như che mất Chảnh thiếu gia. Khi chiếc xe bust đi qua thì Chảnh thiếu gia cùng chiếc xe thể thao cũng mất tích. Tôi giật mình, đập bồm bộp lên lưng Lý Ngân đòi dừng xe. Con nhỏ dường như nghe không hiểu những gì tôi nói, nó cứ nghĩ là tôi tức Trần Tiến nên giữ què đòi xuống xe. Vậy nên càng ra sức đập vèo vèo trên con đường quốc lộ.

Tôi vội quay sang nhìn Trần Tiến, mặt cắt không còn giọt máu rồi tức tốc nhảy ra khỏi xe đạp. Đúng như tôi nghĩ, một màn cạ cổ hoàng tráng giữa đường quốc lộ làm đầu gối tôi rách toạc, máu bắt đầu rỉ ra. Nhưng tôi không quan tâm, tôi chạy băng qua đường, mặc cho còi xe kêu ầm ĩ. Tôi chạy đến nơi vừa mới xuất hiện Chảnh thiếu gia. Tôi đứng đó ngây ngốc, xoay tròn người tìm kiếm bóng hình cậu ta cùng chiếc xe thể thao màu xám bạc. Nhưng... đáp lại tôi là con số không tròn trĩnh.

-Mày điên à? Muốn tự sát có đúng không? – Trần Tiến chạy đến giật mạnh cổ tay tôi, nổi điên.

-Cậu sao vậy, Việt An? – Lý Ngân cũng ném lại xe đạp bên đường, chạy sang lo lắng hỏi.

-Tớ nhìn thấy Chảnh thiếu gia. – Tôi đáp vô hồn. Bản thân vẫn không quên ngó đồng ngó tây tìm kiếm.

Không hẹn mà gặp, Trần Tiến và Lý Ngân cùng giật mình. Hai đứa nó đưa mắt nhìn nhau song quay sang nhìn tôi hỏi dồn:

-Cậu không biết à? Chảnh thiếu gia về Thụy Sĩ từ hai hôm trước rồi.

-Cái gì? – Tôi vô thức quay lại hỏi.

-Tao cũng đang thấy lạ đây. Sắp thi học kì đến nơi rồi mà tự nhiên lại rút học bạ song chuyển trường ngang xương thể ai mà tin được? Mà sao thế? Sao vừa nhìn thấy nó mày đã như nhìn thấy vàng mà chạy theo thế?

Tôi đứng im, bặm chặt môi chẳng buồn đáp lời.

Tại sao lại thế? Tạo sao vô duyên vô cớ tôi lại thoát khỏi cái hang hùm đó? Tại sao cậu ta lại chuyển trường theo cái kiểu làm người khác giật gân như vậy? Tại sao vừa nãy, người tôi nhìn thấy lại là một Hoàng Kiên Chánh thành đạt, tuổi ngoài đôi mươi? Tại sao...?

-Quần tây của cậu rách rồi kìa Việt An, về thay cái khác thôi.

-Mặc kệ nó đi. Ai kêu hám trai cho lắm vào. Cứ nhìn thấy trai đẹp là tươu tươu, tươu tươu. – Trần Tiến vừa nói vừa kéo tôi đi về hướng, nơi có hai chiếc xe đạp bị vất lẩn lóc trên đường.

-Con chim lợn này cứ giao cho tớ. Cậu đến trường trước đi. Sắp muộn rồi.

-Được không...? – Lý Ngân dè dặt trả lời.

-Không được đâu. Chó cắn cần chung quy vẫn là cắn bậy. Đi chung với nó không sớm thì muộn cũng chết toi. – Tôi phản kháng.

-Thôi giờ thế này, ném lại nó ở đây, tớ với cậu đi học. Dù dì cũng đã nghỉ hai ngày rồi, nghỉ thêm một ngày nữa cũng chẳng sao. Đi thôi! – Trần Tiến vỗ vỗ lên vai Lý Ngân nói. Song, hai đứa nó lon ton chạy đến đỡ cái xe đạp đang ăn vạ trên đường lên. Tôi hoảng hồn, vội gào lên:

-Bạn với chả bè, tao đang cảm đang sốt, chân lại còn bị như vậy nữa mà chúng bay tính vất tao ở đây thật à?

-Nhan sắc mày ngồi ngời ngời thế kia, kiếm đại một anh đại gái nào đấy mà xin đi nhờ.

-Ây này, ai lại chơi cái chò đấy? – Tôi vừa chạy cà nhấc đến bên hai chiếc xe đạp vừa hét lên.

-Nói nhỏ nhỏ thôi, đang ở giữa đường đấy. – Trần Tiến nhăn mày, nhăn trán nhìn tôi, tiếp lời. – Gần vào học rồi, mày muốn kéo cả đám cùng muện luôn có đúng không?

-An đi với Tiến đi. Ngân đến lớp trước, được không? – Lý Ngân vừa nâng tay nhìn đồng vừa khẽ nghiêng đầu hỏi tôi.

-Nếu tớ nói “không” được thì sao?

-Thì mày ở lại đây một mình, còn hai bọn tao đi học chứ sao? – Trần Tiến chêm vào.

Vậy mà cũng bày đặc hỏi ý kiến. Điền cả người. Thế khác nào ép người khác vào ngõ cụt?

.
. .

Tập thể dục buổi sáng hai vòng xe, kết quả sém chút nữa là tôi với Trần Tiến bị vất ngoài cổng trường nếu không nhanh chân luôn vào. Vậy vẫn chưa là gì khi mà tôi chạm mặt với hai chị cờ đỏ lớp trên, mặt nghiêm như tiền, hỏi:

-Bảng tên đâu? Huy hiệu đoàn đâu?

Tôi tái mặt đứng im bất động. Kiểu này mà bị ép cung bắt khai tên thật thì chắc một điều rằng, thầy chủ nhiệm sẽ cạo đầu tôi vì tội đi học muộn.

-Không đeo là không đeo. Hỏi làm gì ắt công? Cứ trừ thẳng tay thôi! – Chị cờ đỏ bên cạnh phụ họa.

Ôi cái thân tôi. Nát... tươi!

Vừa ức vừa tức, tôi dậm dậm chân xuống nền nhìn theo bóng lưng của hai bậc trưởng bối khóa trên. Bặm môi, bặm lợi rửa thầm “hai chị chết không có chỗ chôn”. Vô tình, tôi thấy Vĩnh Quang đứng dưới gốc cây Phượng gần dãy nhà thiết bị. Hắn đứng đó, hướng mắt về nơi đây, hay nói đúng hơn là đã đứng đó quan sát tôi từ rất lâu rồi.

Vẫn vậy, lúc nào Vĩnh Quang cũng mang cái dáng vẻ lẳng tử ấy. Tóc nâu, mắt phượng, môi mỏng, một khuôn mặt tuần tú luôn tươi cười. Tươi cười thì tươi cười thật đấy, nhưng tôi thấy hắn cũng chẳng khác tôi là mấy. Đằng sau bộ mặt tươi cười ấy có quá nhiều thứ, quá nhiều thứ mà bản thân tôi không thể nào lý giải nổi tại sao nó lại như vậy.

-Trai có bồ như hoa có chậu, em nào thâm hậu đập chậu cướp cây. – Chẳng biết tự bao giờ, Trần Tiến đã đến đứng song song với tôi. Hai tay nó khoanh lại trước ngực, đầu khẽ ngúc ngắc, gật gật tô vẽ cho bản thân thêm giống một ông cụ non thế hệ mới. – Cơ mà nhắc trước ày biết, đập chậu cướp cây tiếng nơ muôn đời. Nhất là “cái cây đó” lại thuộc quyền sở của bạn thân. – Móc, sĩa, sỏi, đá đều, đá xoáy cộng chọc ngoáy tôi xong. Trần Tiến ung dung đi thẳng vào lớp, để lại cho tôi cái bóng lưng đạo mạo xa dần rồi khuất bóng sau cánh cửa gỗ. Tôi tức chàu máu vì lời vu khống ấy. Nhưng khi nhận thức ra mình bị móc họng thì mới biết rằng: trên hành lang lớp chỉ còn lại mình tôi. Điền máu! Tôi sốc lại cái balo trên lưng, dặng từng bước chân voi tiến thẳng vào lớp.

BỊCH.

Vừa đặt mông xuống ghế, tôi tóm lấy cổ áo Trần Tiến giật ngược, hỏi:

-Vừa nãy là ý gì?

-Đừng giả ngốc, tao biết chắc mày hiểu tao muốn nói gì.

Tôi lấy lưỡi đẩy ngược cục tức vào trong để không dang tay tát thẳng vào mặt Trần Tiến một cái. Cố kiềm cơn giận tôi hỏi:

-Vậy ra trong mắt mày, tao là loại người ấy à?

Trần Tiến thở hắt ra, rõ là bức bối. Nó gỡ tay tôi ra khỏi cổ áo đồng phục của mình, xoay người quay hẳn xuống bàn tôi làm mặt hình sự.

-Mày là loại người nào thì tự bản thân mày biết, tao không có quyền hay đúng hơn là không có cái quyền được đánh giá. Chỉ là tao muốn nhắc mày cẩn thận, thằng đó, nó không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.

-Mày cũng thấy vậy à? – Ngoài sức tưởng tượng. Tôi cứ ngỡ rằng mình có ác cảm với Vĩnh Quang nên lúc nào cũng nghĩ xấu cho hắn. Ai ngờ, lại có hắn một người đồng suy nghĩ ngay trước mắt.

-Dĩ nhiên. – Dừng lại một chút, nói hỏi: – Mật mã giải xong chưa?

-Xong rồi. – Tôi nhún vai.

-Vậy thì tốt. Từ nay về sau đừng qua lại với nó nữa.

-Chỉ có mày hiểu tao, chỉ có tao mới biết được sự thật. – Sự thật là tôi “rất rất” muốn tránh xa hắn, càng xa càng tốt. Nhưng... đời đâu đẹp như người ta hằng mơ!

-Có thấy cái cách nó nhìn mày không? – Đột nhiên Trần Tiến chuyển đề tài hỏi một câu không đầu không đuôi làm tôi ngớ người. Thuận miệng ném ra hai chữ “gì cơ?”. Trần Tiến nâng tay gõ vào đầu tôi ba cái liên tiếp, nghiêng rằng nói: – Người ta thường bảo con gái rất nhạy cảm trong mấy chuyện này. À không, người ta thường bảo con gái có giác quan thứ sáu, thế cái giác quan thứ sáu đó của mày để dùng vào việc gì rồi?

-Mây gió, trăng sao, hoa lá cành gì đó lướt bỏ hết đi. Vào thẳng chủ đề chính. – Tôi xoa xoa cục u trên trán gất.

-Được rồi. Nó có ý với mày đấy.

-Hả? – Tôi shock.

-Hả cái vớ ý chứ hả. – Nó lừa tôi một cái sắc lẻm, tiếp lời: – Lần cuối cùng tao nhắc mày, mày nên tránh xa nó ra. Thằng đấy chẳng tốt đẹp gì đâu. Tuy tao không thể chỉ rõ ày thấy. Nhưng nếu mày chịu nghe tao, tương lại chắc chắn không phải hối hận.

-Được vậy thì còn gì bằng? – Nghe cái cách nó nói kìa, làm như tôi muốn quần lấy Vĩnh Quang lắm ấy.

Ba tiếng trống vang lên báo hiệu 15 phút đầu giờ đã hết, cũng như cắt đứt câu chuyện phiếm của hai đứa tôi.

Thời gian trôi nhanh, hai tiết học tiếp theo cũng kết thúc một cách chóng vánh. Tôi gấp sách, xếp thành một chồng rồi kê cằm, ôm bàn ngủ ngon lành. Mơ đẹp còn chưa đến, trên đỉnh đầu dội xuống tiếng “hót thánh thót” của Trần Tiến. Nó đứng hẳn lên ghế, một chân gác lên bàn tôi tạo tư thế vương góc, hai tay giơ cao lên trời, ngửa cổ nhìn quạt trần, gào lên:

-Trời ơi là trời, chẳng lẽ tuổi thanh xuân của tôi cứ thế này mà bị sách vở vùi dập hay sao?

Tôi vội kéo áo cô bạn dãy bàn bên cạnh, vặn volume hết cỡ hét rống lên cho cả lớp cùng nghe.

-Cậu làm chứng, tớ không có quen thân gì với cái thằng bệnh hoạn này đâu đấy.

Rút lời, Trần Tiến gườm gườm nhìn tôi tỏ vẻ “tao chẳng thèm”. Song, búng người nhảy phóc ra cửa lớp, mất hút. Tôi dõi mắt nhìn theo bóng lưng Trần Tiến khuất dần khe cười. Tớ nó về, thế nào cũng có cái ăn. Mà người hưởng lộc ấy không ai khác ngoài tớ. Khả khả, chuyện này xảy ra như cơm bữa. Nghĩ rồi, tôi gục đầu xuống bàn tiếp tục sự nghiệp giang giở. Ngủ thẳng cẳng, không cần biết trời trăng mây gió.

.

.

.

Giấc ngủ chập chờn đến với tôi kéo theo cơn ác mộng thường trực. Trong mơ, người ấy vẫn lên tục trách mắng tôi vô tâm, cạn tình. Rồi cả người đàn ông trong ngôi nhà gỗ nữa. Ông ta hùng hổ lao đến lôi Chảnh thiếu gia đi, mặc cho tôi có chạy theo kêu gào đòi người.

Thức giấc, hai má tôi ướt đầm toàn nước mắt. Chẳng hiểu sao dạo này tôi lại thích khóc như thế. Chẳng hiểu sao mỗi khi ngã lưng chìm vào cõi mộng mị, người tìm đến tôi đầu tiên lúc nào cũng là Chảnh thiếu gia. Không những thế, tần suất cậu ta xuất hiện trong mỗi giấc mơ của tôi ngày càng dày đặc. Nó nhiều đến

nỗi tôi không dám ngủ, hay đúng hơn là sợ ngủ. Nhưng thể chất của một người bệnh không lại cho phép tôi làm vậy.

Nói cho cùng, Chảnh thiếu gia đối với tôi cũng chỉ là một người dưng. Dù cho cậu ta có không thoát khỏi tay người đàn ông kia hay là có chết ở một cái xó sinh nào đó thì cũng không có liên can gì đến tôi. Vậy mà sao hết lần này đến lần khác tôi lại chẳng thể nào dần lòng quên đi.

Xấu tính, ích kỉ, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho bản thân. Tôi biết, tôi biết mình chẳng phải đứa tốt đẹp gì. Tôi cũng biết Chảnh thiếu gia bốc hơi một cách bí ẩn, một phần là do tôi. Và tôi chắc chắn rằng Vĩnh Quang biết chuyện gì đó đã xảy ra sau khi tôi ngất. Nhưng hiển nhiên cậu ta không hé răng tiết lộ, dù là nửa chữ. Còn nữa, cả chiếc điện thoại của tôi, nó cũng mất tích theo Chảnh thiếu gia kể từ hôm đó. Vậy nên, một chút hi vọng mong manh báo án cũng theo gió cuốn bay. Hơn hết tất cả, luôn mang trong tôi một dấu hỏi to đùng là “tại sao tôi lại thoát ra khỏi đó khi thần chết đã đứng trước mặt và mỉm cười với tôi.”

Tôi đưa tay lên quệt đi hai dòng nước mắt, lau khô mặt. Đầu vào đó mới dám ngẩng đầu lên, từ từ đi về vị chỉ chống nơi góc lớp, chỗ ngồi của Chảnh thiếu gia. Bàn tương hợp đơn bóng loáng, tôi đứng im nhìn nó chân chân. Bỗng tôi thấy trên lớp sơn bóng của chiếc bàn có vài nét chữ được viết bằng bút chì, như ẩn như hiện. Tôi vội vàng ngồi xuống chăm chú nhìn kĩ dòng chữ đó. Song lật đặt chạy về bàn lấy bút, nháp ra hí hoáy ghi lại.

.

.

.

188 gió đi mang thẳng em cây đi từng liệu già có tôi mang ở em đó về?

Khóa: Một sống, hai chết.

.

.

.

Đặt dấu chấm cho chữ “chết”, tôi còn chưa kịp ngẫm xem mình nên giải thể nào thì tờ giấy nháp đã bị giật mất. Mà người ấy không ai khác ngoài cái Linh, lớp phó học tập. Nó cầm tờ giấy xoay qua xoay lại, lật úp lật ngửa, nhăn mày nhăn chán, cắn môi song gào lên:

-Cái gì đây mày? Mang thẳng em cây đi từng... ở em đó về? Chờ khi gì thế này? Lại còn”khóa: Một sống, hai chết” nữa chứ.

-Dốt! Thư tình chứ cái gì? – Chẳng biết tự bao giờ, Trần Tiến đã quay lại lớp. Nó ném đến trước mặt tôi cây kẹo Alpenliebe, giật lại tờ giấy trên tay Linh, vênh mặt nói: – Kiểu tỏ tình đang thịnh hành nhất thế kỉ 21, mày không biết hả đồ nhà quê!

-Gi? – Linh quát lên.

-Hư... Vậy tao đồ mày biết trong đây viết gì đấy, đồ mày dịch được đấy!

-Sao tao phải dịch?

-Vậy nên tao mới nói mày nhà quê! – Trần Tiến cười khẩy, đắc ý dung vai. Nó vốn dĩ đã cao hơn cái Linh rất nhiều rồi. Vậy mà giờ còn cố ý xách cằm, vênh mặt càng tạo cho người ta cái cảm giác thua kém. Nhỏ lớp phó tức quá, dậm chân bình bịch bỏ đi không lời “chào”. Tôi nhìn theo bóng lưng nó mà chỉ biết lắc đầu ngán ngấm. Hai đứa này chắc bị ông tơ bà nguyệt se duyên rồi. Chứ không làm sao lại cứ ăn rồi đánh nhau suốt thế? Thật là hết chịu nổi!

-Ngồi đấy cười ngờ nghếch cái gì đó? – Trần Tiến khoanh tay đứng nhìn tôi theo cái cách du côn nhìn gái nhà lành, giở giọng khinh bỉ, lời nói đầy xác xược.

-Cười mày đấy, ăn rồi suốt ngày đi gheo gái. – Tôi cười khẩy, đá đều.

-Ý mày... đứa con gái đó tên Lưu Việt An có đúng không? – Nó ném cho tôi một ánh nhìn đắc thắng cùng điệu cười vô lại. Song, đi đến hấy tôi vào góc tường rồi ngồi xuống phần ghế còn thừa. Đập tay lên bàn, chỉ thẳng vào tờ giấy, hỏi: – Việt An, cái gì đây?

-Mật mã. – Tôi đáp cụt ngắn.

-Mày nói với tao là giải xong mật mã rồi kia mà?

Tôi không đáp lời, đơn giản là ngồi làm thinh, tỏ vẻ khinh người đến cực hạn.

-Khóc à? – Nó nâng tay lên chạm nhẹ vào má tôi.

Hệ quả của việc việc nửa mê nửa tỉnh, nằm khóc đòi người đây mà!

-Làm gì có.

-Mắt mũi đỏ hoe thế này rồi mà còn chối.

Tôi gạt tay Trần Tiến ra, vênh mặt cười.

-Hôm qua đọc sách, thấy trong đó ghi “con gái đẹp nhất là khi khóc”. Vừa hay hôm nay tao thấy mình không được xinh, thử tí ấy mà.

Trước câu nói mang đậm mùi hài kịch của tôi, Trần Tiến chẳng cười lấy một cái. Nó nhìn tôi chăm chăm, làm mặt hầm hầm, nói:

-Mày có khóc đến rớt hai con mắt cũng vẫn xấu như thường à. – Song, lườm tôi, tiếp lời. – Bữa nay, sao chuyện gì mày cũng giấu tao thế?

Tôi thu môi, đem nụ cười sớm đã héo kia cất vào trong lòng. Vẽ lên môi một nụ cười tươi rói khác, đánh trống lảng.

-Hình như cái này tao biết giải nè. Hôm bữa có thấy qua một lần rồi thì phải, cũng cái chìa khóa giống y thế này.

Trần Tiến nhếch môi, giọng giễu cợt:

-“Hình như biết” và “biết giải” khác nhau một trời một vực.

-Ấy ấy, đừng có khinh người quá đáng. – Tôi chèn khủy tay của mình vào giữa cổ Trần Tiến, ép nó vào tường ra điều kiện. – Tao mà giải ra thì mày phải gọi tao là “chị” trong một tuần đấy.

-Okay! Ngược lại, mày mà không giải ra thì phải gọi tao là “anh” trong một tháng.

-Thỏa thuận!

-Thỏa thuận.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 15

15. – Chương 15

188 gió đi mang thẳng em cây đi tùng liệu già có tôi mang ở em đó về?

Khóa: Một sống, hai chết.

.

.

.

188, đi thẳng, cây tùng già, tôi ở đó!

Gió mang em đi, liệu có mang em về?

.
. .

-Sao mày biết?

-Một sống, hai chết. Lấy chữ nằm ở vị trí số lẻ, ghép thành câu.

-Là sao?

-Là đọc theo kiểu nhảy Cóc ấy. Đọc một chữ, bỏ một chữ. – Tôi cáu. – Bình sinh, chưa gặp qua ai ngu như mày.

-Vậy mà điểm trung bình vẫn cao hơn một số đứa là được. – Trần Tiến cười, tiếp lời. – Xong rồi phải không? Có cần tao mang qua đưa cho nó hộ mày không?

-Không! – Tôi đáp chắc nịch.

-Sao? – Nó sừng cò lên với tôi.

-Không phải việc của mày. – Tôi cất mặt mã vào cặp, đầu không ngẩng lên nhưng giọng nói thì cao vút. – Chiều nay thể dục tiết ba phải không? Nhớ đến nhà chờ “chị” đi học đấy!

-Okay! Chiều nay “em” đến nhà mà “chị” chưa ngủ dậy thì coi chừng đấy. – Trần Tiến xòe răng cười thâm hiểm, liếc xéo tôi, gần giọng nói. – “Mang em đi rồi lại mang em về”, mang đi mang về coi chừng con Ngân nó tát cho bể mồm đấy chứ chả đùa đâu. Tao nói mày cứ không chịu nghe đi. Đến ngày chết không có chỗ chôn thì lại khóc. – Rút lời, nó đập bàn quay đi, cả tiết học hôm ấy cũng chẳng nở nói với tôi một lời. Nói thật chứ, tôi đùa Trần Tiến cái gì cũng được, chỉ mỗi việc giấu nhem bí mật mà không nói thì sợ rằng “khó mà nó tha cho tôi”.

Có những chuyện nói được, cũng có những thứ khó mà mở lời. Đôi khi dù muốn hay không, tôi cũng phải giữ im một vài bí mật. Tưởng như chiếc két bảo hiểm cũng cần được sử dụng hay một nhà từ thiện học cách khuyên góp có chừng mực. Nhưng rồi suy cho cùng, lý do cũng chỉ là lý do. Mà cái cốt yếu là tôi không muốn người khác biết quá nhiều về mình. Dù cho người đó có là Trần Tiến hay Lý Ngân...

Mặc khác, tôi vốn là một đứa nói nhiều nhưng tôi sẽ không bao giờ bỏ thời gian quý báu của mình ra để ngồi giải thích những chuyện không đâu. Nhất là khi người nghe lại đang hiểu lầm về cung cách sống của tôi. Như Trần Tiến vẫn thường nhận xét, tôi là một đứa “dễ gần, khó chơi”. “Dễ gần” bởi hầu hết mọi người đều bị cuốn hút trước một đứa con gái lém lỏi, có nhiều câu nói để đời hay vài ba câu truyện cười sắc súa. “Khó chơi” đơn giản vì tôi là một đứa kĩ tính, hay nổi nóng và đôi khi còn bày trò chơi đố bạn bè. Tuy có hơi kì quái một chút nhưng sở thích của tôi là nhìn người khác bị mình chọc cho tức sịt khói đầu. Cơ mà tôi sẽ chẳng giờ nanh múa vuốt cũng chẳng rảnh rỗi đi chọc tức người khác nếu như người đó không chọc vào tôi trước. Nhất là... người đó lại là Trần Tiến, một thằng con trai có hai cái răng chó, lúc nào cũng tinh toe, cười cợt, giễu võ dương oai.

-Lưu Việt An, đội trưởng đội nhật bóng. – Trần Tiến giang tay chỉ thẳng vào mặt tôi gào lên. – Sao “chị” vô trách nhiệm vậy hả? Chúng tôi đã tin tưởng và giao lại trách nhiệm thiêng liêng ấy cho “chị” thì “chị” cũng phải biết thân biết phận mà làm cho tốt đi chứ? Ngồi đấy mà mơ mơ mòng mòng cái gì? Đi nhật bóng đi, nó bay ra kia kia, chỗ lùm cây ấy. – Rút lời, không chỉ riêng gì lớp tôi mà tất cả mọi người, những ai có mặt trong sân bóng lúc ấy cùng đồng loạt cười ồ lên. Có đứa cao hứng còn tặng cho Trần Tiến một tràng vỗ tay khen “ngời” và tôi một tràng vỗ tay khen “đều”.

Tôi cuộn chân ngồi bệt dưới nền đất gườm gườm lườm lườm Trần Tiến. Ngược lại, nó đứng đó, dưới nền trời xanh nắng vàng xèo đều hàm răng trâu, cười như phải gió.

-Nhật bóng đi cô nương, ở đấy mà liếc mắt đưa “ghèn”.

Một tuyển thủ đội bạn nhảy ra khoác vai Trần Tiến cười xu nịnh. Không bỏ uống hai chữ “phá đám”, hắn đóng tròn vai một tên du côn xen vào cuộc trò chuyện của tôi với Trần Tiến. Đâu vào đó, chàng ta hướng tôi

liên tục nháy mắt, nháy đến rớt hai con mắt, đến nỗi tôi muốn tháo giày ném thẳng vào mặt. Điên không chịu được! Tại sao vậy nhỉ? Tại sao đội trưởng đội mua nước, đội trưởng phục vụ, đội trưởng đội cổ vũ rồi cả đội trưởng đội nhật bóng. Tại sao tất cả, tất cả mọi thứ đều gán hết lên đầu tôi? Mấy cái thứ danh hiệu phù du đó! Đến chết mất thôi.

Tôi ì ạch đứng dậy, đứng phắt chiếc quần thể dục rộng thùng thình bị gió làm loạn cũng như túm lấy nắm tóc đuôi ngựa đang vờn với gió kia. Mặt mày phụng phịu, giáng từng bước chân voi xuống nền đất, hướng phía lùm cây nhật bóng.

-Nhanh lên, làm gì mà như rùa bò thế?

Mặc kệ những lời chọc ghẹo sau lưng, tôi vẫn lê từng bước chân người bệnh đến lùm cây nhật bóng. Ấn hiệp người quá đáng, ít ra tôi vẫn còn là bệnh nhân chưa khỏi ốm.

Dừng chân trước lùm cây, thứ mà tôi nhìn thấy đầu tiên không phải là quả bóng mà là bóng lưng một người con trai. Cậu ta khoác trên người một bộ âu phục màu nâu đất, giày da nhẹ gõ lên mặt đường. Giây phút người con trai mặc âu phục ấy xoay người, tôi đã giật mình đến mức phải bám chặt vào hàng rào sắt. Bám chặt vào điểm tựa duy nhất ấy để bản thân không ngã khụy trước đôi mắt nâu kia. Đúng vậy, người trước mặt tôi, người ấy không ai khác ngoài Hoàng Kiên Chánh. Dù có cho tiền vàng hay kẻ dao vào cổ uy hiếp rằng Chánh thiếu gia đã chuyển trường tôi cũng sẽ không tin. Tôi sẽ không bao giờ tin, người con trai trước mặt này, người mang dáng vẻ thành đạt này không phải là Hoàng Kiên Chánh. Chắc chắn phải có một cái gì đó, một cái gì đó lý giải hết toàn bộ cơn ác mộng của tôi. Những giấc mơ hàng đêm, những giấc mơ chứa đầy máu và nước mắt.

Bỗng tôi thấy hai mắt cay xè và đôi má bỗng trở nên nóng hổi. Đưa tay lên quệt đi, hóa ra tôi lại khóc, tôi lại khóc vì một người đứng. Tôi đã bao lần thừa nhận rằng mình là một đứa ích kỷ, lúc nào cũng chỉ biết sống cho bản thân. Tôi cũng đã bao lần tự nói với lòng rằng cậu ta chẳng là gì của mình cả. Nhiều lắm cũng chỉ là một người qua đường, một người đứng, tôi việc gì phải bận tâm đến sống chết của cậu ta? Nhưng một sự thật không thể phủ nhận rằng lớp tường thành kiên cố ấy đã hoàn toàn sụp đổ khi tôi lại một lần nữa nhìn ấy thân ảnh ấy.

-Con kia, mày đi nhật bóng mà nhật cả tiếng đồng hồ vậy à? – Sau lưng tôi, Trần Tiến gân cổ gào lên, giọng mất kiên nhẫn và đầy tức tối.

Trước mặt tôi, bên kia đường, Chánh thiếu gia đứng im không nhúc nhích. Làn tóc đen huyền thỏa sức đùa nghịch cùng gió, đua nhau vỗ về khuôn mặt điển trai, góc cạnh. Đôi mắt nâu khẽ nheo lại, nhìn tôi đầy hứng thú. Viên môi kéo lên để lộ một nụ cười nửa miệng. Nụ cười ấy làm tôi phát hoảng. Nó tựa như cái lần tôi nhìn thấy cậu ta đứng dưới gốc cây Tùng già. Giây phút Chánh thiếu gia quay lưng nhìn tôi, cũng theo cái cách ấy, nó làm tôi lạnh thấu xương. Tưởng như kiếp trước tôi đã nợ cậu ta rất nhiều, rất nhiều thứ. Vậy nên kiếp này, Chánh thiếu gia quyết đòi lại cho bằng được. Không những thế, còn phải đòi cả gốc lẫn lãi, đòi hết tất cả những gì tôi có.

BỘP.

Trần Tiến chạy đến giật mạnh vai tôi, ép tôi phải đối diện với nó.

-Con này, mày... Sao lại khóc? – Trần Tiến hạ giọng, nói đầy vẻ bàng hoàng. Nó nhú chặt đôi lông mày, nhìn tôi dò xét. – Có chuyện gì à?

Tôi gạt tay Trần Tiến ra khỏi vai mình, xoay người bám chặt lấy hàng rào sắt, phóng tầm nhìn ra khoảng không bao la trước mặt. Nhưng... người ấy đã không còn, Chánh thiếu gia, cậu ta đã biến mất. Tôi đứng im đó nhìn sang bên đường, nước mắt lại lăn dài. Chẳng hiểu sao, tôi chẳng thể nào lý giải được tại sao bản thân lại thích khóc như vậy. Từ bé đến lớn, tôi luôn khinh thường mấy đứa con gái mít ướt. Lúc nào cũng chỉ biết khóc lóc, khóc thì giải quyết được gì? Vậy mà giờ đây, tôi lại đứng đây khóc.

-Đủ rồi đấy! Rốt cuộc là đã có chuyện gì? – Một lần nữa, Trần Tiến giật mạnh vai tôi lại. Nó ép tôi vào hàng rào sắt, giam tôi giữa hai cánh tay rắn như thép, gần giọng nói: – Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? NÓI!

-Không biết. – Tôi khóc nghẹn ngào.

BỤP.

Trần Tiến nện một đấm xuống lưới thép gai, ước chừng nắm đấm ấy chỉ cách mặt tôi khoảng năm phân.

-Còn muốn giầu tao à? Rốt cuộc là làm sao? Làm sao? Làm sao lại khóc? Hả? – Trần Tiến hét thẳng vào mặt tôi. Tưởng chừng nó muốn xé nát tôi ra thành trăm mảnh.

-Không biết, không biết, đừng hỏi nữa. – Tôi đẩy Trần Tiến ra, hai tay ôm chặt lấy đầu, ngồi bệt xuống đất khóc rống lên.

-Được, được thôi! Nếu đó là điều mày muốn. – Rút lời, Trần Tiến xoay lưng đi thẳng đến chỗ lùm cây nhật bóng lên. Cũng chẳng thèm quay lại nhìn tôi thấy một cái, cất bước đi thẳng.

-Trần Tiến, Việt An sao vậy? – Xa xa vọng tới vài ba câu thắc mắc cho cái biểu hiện lạ lùng của tôi.

-Mặc kệ nó đi! Ăn no đừng mỡ dư nước mắt. Cái loại ba chấp ấy mày chấp làm gì? Sáng nắng, chiều mưa, buổi trưa sương mù, đêm đông giông bão. – Trần Tiến thoáng khựng chân lại, môi nó mấp máy cái gì đó mà tôi không nghe rõ. Song, hắng giọng hét lên cho đám nhí nhố trước mặt cùng nghe. – Con gái đẹp nhất là khi khóc, tụi bay cứ để im đấy cho nó khóc. Coi coi sáng mai ngủ dậy đẹp xấu biết liền.

Không hẹn mà gặp, một tràng cười nữa vang lên. Cười theo cái kiểu nhạo bám.

Chiều tà, mặt trời dần buông...

Tôi ngồi đó, bó gối...

Xa xa là tiếng cổ vũ cùng tiếng mắng chửi...

-Trần Tiến, mắt mày đui à? Không nhìn thấy bóng bay tới hay sao mà đứng im như trời trồng thế hả?

-Thằng kia, bóng bay tới mày không đỡ mà né cái gì?

-Trần Tiến, chuyển bóng đi, chuyển cho thằng Toàn kia. Nhanh lên không mất bóng.

-Thằng kia, mày đánh đá thế đấy à?

-TIẾN! Mày bước ra khỏi sân ngay cho tao. Cút về luôn cho khuất mắt tao. Trời ơi, thua biết bao nhiêu điểm rồi?

.

.

.

-Về!

Tôi ngồi im không đáp lời, mắt dán chặt vào đôi giày vải trước mặt. Có lẽ tôi sai, có lẽ tôi nên xin lỗi. Suy cho cùng nó cũng chỉ là muốn tốt cho tôi. Nếu đặt tôi vào trường hợp tương tự, tôi cũng sẽ hành động y như Trần Tiến.

-Về!

-Xin lỗi. – Tôi thủ thỉ, nói như cho bản thân nghe.

Trần Tiến hùng hổ đi đến tóm lấy cẳng tay tôi lôi dậy, kéo thẳng về nhà xe. Suốt dọc đường nó không nói với tôi một câu nào và tôi cũng vậy. Lặng im trước cổng nhà, tôi đứng chôn chân ở đó, mắt dán chặt vào bóng lưng Trần Tiến cho đến khi nó khuất dần sau ngõ cụt. Lấy khóa mở cổng, tôi lật đật chạy vào nhà lôi chiếc xe đạp của mình ra, nhằm hướng nghĩa trang đường X thẳng tiến. Tôi không phải con ngốc, mặt mã sau khi tách ra có hai ý. Câu thứ nhất mang thông điệp cần chuyển đạt, câu thứ hai chỉ là ý phụ. Và cũng chính vì nó nên Trần Tiến mới hiểu lầm tôi. Cũng chẳng sao cả. Cái quan trọng bây giờ là Chảnh thiếu gia, cái cốt yếu bây giờ là có đánh chết tôi cũng sẽ không tin cậu ta đã về Thụy Sĩ.

Có chết tôi cũng không tin!

Tôi không phải là một người tốt, tôi không hợp để diễn vai một nhân vật chính trong bất kể bộ phim nào. Tôi không thích truyện cổ tích, tôi ghét hoàng tử Ếch, tôi ghét công chúa ngủ trong rừng. Truyện cổ tích luôn làm cho tôi thấy đầu đầu cũng là cuộc sống màu hồng và hạnh phúc thì luôn gõ cửa với những cô công chúa xinh đẹp, nhu nhược, ngu ngốc, không có chí tiến thủ. Lúc nào cũng chỉ biết cam chịu, cam chịu đến mức khóc ròng để đợi bụt hiện lên hay bà tiên giúp đỡ. Hoàng tử Ếch chung quy cũng chỉ là một tên lừa đảo. Cớ sao lại vậy? Đơn giản vì lời giải thích của chàng ta với công chúa nhỏ. Sao nhỉ? Chàng ta từng nói mình bị một mù phù thủy độc ác hóa phép thành Ếch xấu xí. Nhưng xét cho cùng, đó cũng chỉ là lời nói phiến diện, không bằng chứng. Nếu đặt giả thiết hoàng tử Ếch là một tên sát nhân hàng loạt đang chịu án chung thân dưới vỏ bọc một con vật xấu xí thì sao? Há chẳng phải mù phù thủy độc ác kia đích thực là một bà tiên tốt bụng à? Và công chúa nhỏ nữa, nàng ta vừa là kẻ tiếp tay tháo guồng xích cho tên tù vượt ngục, vừa là một cô gái đáng thương vội tin lời đường mật. Có lẽ tôi xấu tính, trong đầu lúc nào cũng là ý nghĩ xuyên tạc lòng tốt của người khác. Nhưng thử nghe thêm một dẫn chứng nữa nhé! Ví dụ như công chúa ngủ trong rừng này, nàng ấy cũng là một nhân vật điển hình trong xã hội cũ. Ngốc nghếch, cả tin và hay mơ mộng. Mơ mộng một nụ hôn của vị khách lang du, cả tin trước lời hứa suông: ta sẽ làm nàng thức giấc và ngốc nghếch đánh mất nụ hôn đầu. Giả sử khi hôn xong mà công chúa không tỉnh dậy thì sao? Vị hoàng tử đó có chấp nhận để bậc đế vương ở tòa thành bên cạnh chém đầu mình ngay tại chỗ không? Dĩ nhiên là không! Mà cứ cho là có đi nữa thì chỉ với hai chữ “hoàng tử” cũng đủ để sảy ra giao tranh giữa hai nước rồi. Như vậy, lẽ dĩ nhiên công chúa ngủ trong rừng dù rằng ngàn lần vô tội thì vẫn là nguyên nhân chính gây ra chiến tranh. Lại nói, nhờ chẳng may vị hoàng tử đó là một tên lưu manh giả danh tri thức thì sao? Nhờ chẳng may vị hoàng tử đó chỉ là một tên lang thang đầu đường xó chợ, khoác trên mình khuôn mặt tuấn mã cùng tài nói dối hơn người thì sao? Suy cho cùng, có trừng phạt như thế nào đi nữa thì người chịu thiệt vẫn là người “bị lừa”. Không vậy mà các cụ nhà ta chả có câu “tiền mất tật mang là gì”? Nói đi nói lại, nói tới nói lui, nói quanh co vòng vèo cũng chỉ để thể hiện một điều rằng: dù cho trời có sập xuống chân tôi, đất có tét ra làm đôi hay mây mưa bão bùng có quật ngã con người này. Vẫn chắc một điều: tôi sẽ không bao giờ tin Hoàng Kiên Chánh đã về Thụy Sĩ. Tôi sẽ không bao giờ tin, sẽ không bao giờ tin trừ phi chính mắt tôi nhìn thấy. Tôi nhớ Trần Tiến từng nói tôi là một đứa cứng đầu cứng cổ. Chẳng sao cả, nếu đầu cổ không cứng thì lấy đâu cam đảm để chứa cái miệng nhỏ chuyên gây chuyện này? Xã hội tạo nên con người, con người hợp thành xã hội. Tương tự, tiền thể hiện quyền lực, học vấn thể hiện đẳng cấp. Giữa cái xã hội vô vàn này, cứng đầu cứng cổ đâu phải chỉ riêng mình tôi!

Ném xe đạp sang một bên, tôi co chân chạy thẳng lên trên đỉnh đồi. Chạy băng qua đám cỏ voi, chạy thẳng đến trước cửa ngôi nhà gỗ. Chẳng buồn nghĩ ngợi gì nhiều, tôi lật tấm ván gỗ lên, nhảy luôn xuống dưới ấy. Bao quanh tôi là một khoảng không đen kịt, đứng chôn chân ở đó một lúc, đợi khi mất thích ứng hoàn toàn với bóng tối, tôi mới bắt đầu mò mẫm đi vào trong. Mùi đất ẩm mốc và mùi hôi thối bốc lên nồng đậm, xông thẳng vào mũi làm thần kinh tôi điên đảo. Ngăn kéo trí nhớ lại được dịp mở bung ra, đẩy tôi về buổi tối cách đây hai ngày. Máu máu máu và máu, mọi thứ đều là máu. Rùng mình, tôi vội lắc đầu ngầy ngậy để xua đi cái ý nghĩ vừa mới hình thành. Hai tay tóm chặt lấy cổ áo thể dục mặc sức kéo cao, nhẹ bước.

Điểm đến đầu tiên của tôi là phòng chứa, khẽ đẩy cửa, bên trong chẳng có gì ngoài một gian phòng không. Chẳng những thế, kể từ khi tôi bước vào đây đã thấy nơi này có gì không đúng, hay nói đúng hơn là đã chẳng còn như lúc ban đầu. Dọc đường đi không có lấy một cái bóng điện, dù là một cái bóng điện vờ. Khắp nơi mùng nhện chằng chịt, tựa như nơi đây đã rất lâu rồi chưa từng có người đặt chân đến. Dù rằng chỉ mới hai ngày trước đây thôi, tôi còn suýt bỏ mạng tại nơi này. Lượn thêm vài vòng, lang thang khắp ngõ này góc kia, nhưng tất cả tìm được chỉ là mùng nhện, bùn đất và sâu bọ. Điên tiết, tôi đá chân vào tường, đá bay khúc gỗ mục nát dưới chân. Không những thế, tôi còn mồm môi mồm lợi, nghiêng rằng treo treo mà chữ thề.

-Đủ rồi, về thôi!

Giật mình, vội quay đầu lại, đập vào mắt tôi là bản mặt đều giả của tên họ Bùi lớp bên cạnh. Ó... sao Vĩnh Quang lại biết tôi ở đây nhỉ? Đừng nói là hấn đi theo tôi suốt từ ấy đến giờ nhé!

-Đi về. – Vĩnh Quang tóm lấy cổ tay tôi lôi đi, giọng điệu mất kiên nhẫn. – Đây là tự em tìm đến chỗ chết, sau có chửi giá bằng máu và nước mắt cũng đừng ân hận.

-Gi cơ?

-Anh nói là theo anh về, ngay bây giờ.

-Tội gì? Bỏ tay ra, tại sao tôi phải theo cậu về? – Tôi vùng vằng rút tay ra, vừa ức vừa tức, rút mãi không được, đoạn tôi gào lên: – Anh em gì chứ? Đừng có điên! Sau này hay mai kia tôi có sảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì đến cậu. Cút đi, đừng có ở đây đóng vai ông bố hiền từ quản con cái đi đi về về. Cút đi...

Mặc cho tôi có gào thét, chống đối cỡ nào đi nữa, Vĩnh Quang vẫn quyết lời tôi đến cửa hang bằng được. Vừa đi hần vừa đưa tay lên bịt chặt lấy miệng tôi. Song, không biết bằng cách nào mà hần lời tôi lên khỏi cái cửa hang bé xíu dành ột người đi. Đầu vào đó, lại vừa ôm vừa bế mang tôi ra khỏi ngôi nhà gỗ.

-Việt An, con...

Động tác bứt tóc của tôi khựng lại giữa không chung khi bên tai chuyển đến một giọng nói hiền từ quen thuộc, và... giọng nói ấy là của mẹ tôi. Giật mình, tôi vội quay đầu lại, đập vào mắt tôi là sườn mặt gầy xanh xao, đôi môi tím rìm, hai mắt mở to đầy vẻ hốt hoảng bàng hoàng. Tôi chặt vật nhẩy ra khỏi vòng tay của Vĩnh Quang, song chạy đến bên mẹ, lấp bấp gọi:

-Mẹ, mẹ... sao mẹ lại ở đây? – Miệng thì hỏi mẹ nhưng mắt thì liếc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ta, nhưng sao cảm thấy có đôi chút quen mắt. Có phải trước đó tôi đã gặp qua người này rồi?

Lục lại trí nhớ, tôi gồng mình đào xới từng mảnh ghép quá khứ, gắng gượng đem chúng chấp vá lại với nhau nhưng vẫn không thành hình. Một bức tranh rộng lớn trải dài trước mặt nhưng lại mang trên mình một lỗ hổng khổng lồ. Một lỗ hổng mà tôi có cố cỡ nào cũng không thể lấp đầy. Tại sao vậy nhỉ? Đối với tôi mà nói, ông ta rất quen mắt...

Người đàn ông trước mặt tôi ăn vận đơn giản, sơ-mi trắng, quần jeans, giày da, áo khoác mỏng. Hai tay ông ta thả xuôi theo thể đứng, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn tôi chăm chú. Ánh mắt phức tạp, chứa chút gì đó xót xa, cũng có chút vui mừng hoan hỉ. Hai thứ ánh sáng ấy chộn lộn với nhau làm cho đáy mắt của người đàn ông đó ánh lên một niềm thương cảm sâu sắc, một chút buồn buồn tủi tủi và còn nhiều hơn thế nữa. Cái cảm xúc ấy, nó tựa như người cha hiền tìm được đứa con gái thất lạc lâu năm... Chết mất thôi, sao tôi lại có cái suy nghĩ ngớ ngẩn ấy nhỉ?

Tôi ôm lấy cánh tay mẹ, mặc sức lắc.

-Mẹ... ai đây?

Rút lời, Vĩnh Quang nhẹ nhàng đi đến bên người đàn ông, nhẹ nhàng gọi “bố”. Ngã ngựa, mẹ tôi có quen với bố Vĩnh Quang à? Sao trái đất này nhỏ bé quá vậy? Đi đến đâu cũng gặp người quen. Nhưng thế vẫn chưa là gì khi mà người đàn ông ấy gạt phắt đứa con trai duy nhất của mình qua một bên để mà tiến thẳng về phía tôi. Ông ta nhẹ nhàng mở vòng tay bao la rộng lớn của mình ra, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng thốt lên hai chữ “con gái”. Tôi há hốc miệng, mở to mắt, cứng đờ người vì shock. Liền ngay sau đó lập tức đẩy ông ta ra rồi chạy đến bên mẹ, núp sau cánh tay người.

-Mẹ, chuyện gì vậy? Ai đây?

Bỏ ngoài tai câu nghi vấn của tôi, mẹ quay người lại nắm lấy bả vai tôi, vừa hỏi vừa lắc:

-Hai đứa... con... Việt An... hai đứa... hai đứa yêu nhau à?

-Không ạ! – Tôi chối bay. Thật ra không phải là “chối” mà là bị vu khống, tôi có điên đâu mà đi thích cái ngữ ấy.

Vậy mà mẹ chẳng có lấy một chút gọi là để tâm đến câu trả lời của tôi. Những câu nói sau đó dường như không được lý trí chi phối, hầu hết nó được tuôn ra theo mạch cảm xúc đang dâng trào trong lồng ngực.

-Con... hai đứa... hai đứa là anh em ruột, Việt An... không được đâu con. – Mẹ nhìn tôi, mím môi khẽ lắc đầu, lặp lại lần nữa: – Hai đứa là anh em ruột.

-Sao ạ? – Tôi nghe bên tai có tiếng nổ đoàng, mọi thứ dường như chao đảo. Cái gì mà “anh em ruột”? Tôi là con một mà? Vậy chứ tôi với tên họ Bùi này là anh em sinh đôi à? Không đúng, anh em sinh đôi sao một người sinh tháng hai một người sinh tháng ba được? Anh em thất lạc càng không đúng, một năm mẹ sinh

được hai người con à? Làm gì có cái lý đó! Vậy thì rốt cuộc là sao? Tại sao lại là anh em ruột? – Mẹ, mẹ nói đùa phải không? Sao có thể? Sao có thể chứ!

-Việt An, mẹ xin lỗi, hai đứa là anh em ruột. – Mẹ thốt lên trong cay đắng, đôi mắt run rẩy hướng về phía tôi với toàn bộ xót xa cho đứa con gái bé nhỏ của mình.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, tôi hiên ngang lăm liệt đoạn gào lên:

-Mẹ, sao có thể? Cậu ta họ Bùi... – Để chứng minh cho điều mình nói là đúng, tôi còn dang tay chỉ thẳng vào mặt Vĩnh Quang ra lệnh: – Nói đi, nói cậu tên là Bùi Vĩnh Quang đi, nói ẹ tôi nghe đi! Xin cậu...

-Việt An xin lỗi... xin lỗi... – Mẹ bỏ nhào tới ôm trầm lấy tôi, nước mắt mặn chát từng giọt, từng giọt rơi xuống ướt đầm cả đỉnh đầu. Tựa như là mơ, nhưng tất cả lại là sự thật, mà cái sự thật này nghe cứ như một câu nói đùa quá trớn. Lời mẹ nói nghe thật nhẹ nhàng, nhưng sao rót vào tai tôi lại tựa như hàng ngàn chiếc đinh nhọn đóng vào màng nhĩ. Tôi đưa mắt nhìn mẹ cố tìm kiếm sự đùa cợt thường ngày nhưng đáp lại tôi là con số không tròn trĩnh. Xa xa, Vĩnh Quang đứng im không nói tiếng nào, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, ánh mắt thâm sâu khó đoán. Dần, thân ảnh cao gầy kia cũng bị ánh chiều tà nuốt gọn...

Tôi chẳng biết mình về nhà bằng cách nào, chỉ biết một điều rằng: khi đôi chân trần vừa kịp chạm hạ trước cửa phòng khách, tôi thấy cả căn nhà đều là một đồng đồ vỡ và ba nằm sõng soài trên mặt đất. Người ba luôn cứng nững và thường nhìn tôi với ánh mắt yêu chiều giờ này lại khê khàng chống lưng ngồi dậy. Người nhìn tôi với ánh mắt mông lung sững đờ, nước da màu đồng vốn có giờ này lại trắng bệch xanh xao. Giọng nói khàn khàn mệt mỏi, tựa như là đang nói cho bản thân nghe, đang tự giễu cợt mình.

-16 năm, đứa con gái tôi nuôi 16 năm, để đến một ngày biết được nó là con thằng khác. – Ba quơ tay vơ lấy chai bia bên cạnh ném thẳng đến bức tường trước mặt, lại nhặt thêm một vỏ chai bia khác đập thẳng xuống nền gạch, gầm lên: – Tại sao vậy hả? Tại sao lại vậy? Em nói đi Nhiên! TẠI SAO...

Tiếng sấm đổ dồn bên ngoài, chớp nháy thi nhau nổ toác nền trời, gió cắt rèm cửa tung lên bất ngờ, rèm cửa trong phòng khách được dịp xoa bay. Tôi gồng mình chống lại từng tiếng đổ vỡ, gồng mình chống lại từng lời quở trách tựa như nhát dao, gồng mình chống đỡ từng mảnh yêu thương đang vụn vỡ...

-Không, nó là con anh, Lưu hùng, con bé là con anh. – Mẹ thốt lên trong cay đắng, giọng nói nghẹn ngào như chỉ trực vỡ òa. Hai mí mắt ngậm đầy nước, niềm xót xa dâng trào lên đến cực hạn.

-Con tôi? – Ba cười chua chát, giọng nói vỡ òa tan thương. – Phải rồi, đứa con gái diệu, đứa con gái bảo bối, đứa con gái mà tôi coi như mạng sống của mình. Đứa con gái tôi từng coi là toàn bộ gia sản, là ngọc Lưu Ly, là tất cả những gì tôi có. Để đến một ngày nhận ra mình chỉ còn lại hai bàn tay trắng! Văn bài này tôi đã thua rồi, tôi đã thua em thật rồi.

Đoạn ba nhẹ nhàng lắc đầu cười vang. Có sao cười mà nước mắt cứ tuôn rơi? Từng giọt nước mắt lăn dài nơi gò má, nặng tựa viên kim cương đua nhau vẩy búa ăn mòn trái tim tôi.

Ngoài trời đổ tiếng rào rào chắc là mưa. Chỉ chốc lát sau, mưa đã ầm ầm ập rơi, hạt mưa nện trên mái ngói, như có khí thế ngàn ngạt nào xé gió lao đến, trời đất chỉ sót lại tiếng nước đổ ầm ầm.

Tôi chống một tay lên cánh cửa phòng khách, cố sức bấu víu lấy điểm tựa duy nhất, điểm tựa cuối cùng. Qua làn sương mờ trước mặt, tôi nhìn thấy người cha luôn coi trọng mã bề ngoài của mình giờ lại khoác trên người cái hình hài nhếch nhác tàn tạ. Thân ảnh cao cao tự đại ấy giờ đây hèn mọn đến mức tự vùi mình trong thứ ánh nơ-ong nhân tạo, tự nhấn chìm bản thân dưới lòng đại dương thâm sâu cùng cốc, tự nguyện đem linh hồn ném đến một nơi xa...

Rạch sáng đánh ngang trời, bỏ đôi nền trời đen kịt, bỏ đôi giọt nước mắt chưa kịp trào ra khỏi khóe mi. Tiếng sấm rền vang hòa cùng tiếng gió gào thét rót vào tai người nghe sao mà thê lương ai oán. Từng bánh xe nặng nề lăn, nặng nề nghiền nát màn mưa tựa như bóp nghẹn ánh mắt yêu chiều của ba, tựa như xé rách nụ cười ấm áp của mẹ, tựa như cướp đi cả bầu trời hạnh phúc đầy ắp yêu thương của tôi. Bầu trời hạnh phúc ấy, bầu trời đêm nay đã không còn yên bình như khoảng thời gian từng qua...

-Không, anh không có trắng tay! Anh vẫn còn mẹ con em, vẫn còn gia đình này. – Mẹ đi đến bên cạnh ba, nhẹ nhàng ngồi xuống, đem vỏ trai bia đã bị đập bể mất một nửa gỡ ra. Bất thình lình ba đẩy mẹ ra, dùng chính vỏ trai bia sắc nhọn chỉ thẳng vào mặt mẹ gầm lên:

-Gia đình? – Đoạn giữa cổ cười vang. – Cái này còn gọi là gia đình à? – Song, ba đưa tay lên vò rối mái tóc ngắn của mình, nói với giọng nghẹn ngào. – Cô nhìn xem, nhìn xem nó nhú lên được mấy cái sừng rồi? Hử? Nói đi, NÓI!

Gió reo như tiếng nước nổ, mây đen phủ kín nền trời, mẹ ngồi bệt dưới nền gạch, ngồi bên tiếng nước nổ đứt đoạn của mình, ngồi bên trái tim hóa đá của ba.

-Hùng... làm ơn nghe em giải thích... – Mẹ nâng đôi tay rớm máu vì bị thủy tinh cửa đứt lên, khúm núm bò tới ôm lấy cổ ba khóc nghẹn ngào. – Anh nghe em giải thích có được không?

Người ba luôn tươi cười và hay kiếm chò trọc cười hai mẹ con tôi lúc bấy giờ lại chẳng màng đến lời khẩn thiết của mẹ. Ông “hừ” mạnh một tiếng, cười khan song dùng chính đôi tay rắn chắc của mình gỡ mẹ ra, đẩy sang một bên. Ba đứng bật dậy, duỗi thẳng đôi chân dài bước đi. Lúc ngang qua tôi, đôi chân dài ấy thoáng khựng lại, ông nhìn tôi với ánh mắt sột sxa, ngậm đầy nước nhưng cũng chất chứa một trời hận thù. Đoạn lại giữa cổ cười vang, giọng cười thê lương đến ai oán lòng.

Từ bé đến lớn, trong mắt tôi, người ba to bằng ông hoàng ấy chưa bao giờ nỡ để tôi chịu đói chịu rét hay ngồi dưới nền gạch lạnh cóng khóc như lúc này. Vậy mà giờ đây, cái chuyện “chưa bao giờ” xảy ra ấy đang tái diễn ngay trước mắt tôi. Tôi ngậm chặt răng, nuốt vào từng giọt nước mắt mặn đắng đậu trên khóe môi. Đôi tay đan chặt vào nhau, tôi nhắm chặt mắt lại, cố sức tránh né đôi mắt đỏ hoe kia. Song, chuyện gì đến cũng phải đến, ba đứng đó gật gù ra chiều đã hiểu hết tất cả, đoạn lấy tay đầm bùm bụp vào ngực mình bước đi. Tôi đưa tay lên ôm chặt lấy cổ áo thể dục, ông chặt lấy trái tim đang rỏ máu, úp mặt vào hai chân khóc thành tiếng.

“Đoàng” một tiếng, bóng điện bên đường bị đánh cháy đen, lửa chưa kịp bốc lên đã bị màn mưa dập tắt. Rèm cửa trong phòng khách được dịp hoảng hốt đua nhau phập phồng. Qua làn nước mưa mờ mờ ảo ảo, qua lớp kính thủy tinh lạnh băng, tôi nhìn thấy mẹ ôm chặt ba từ phía sau. Thêm một rạch sáng nữa đánh ngang trời, tôi men theo thứ ánh sáng đó, nhìn thấy ba mẹ của mình đã ướt sũng dưới làn mưa. Mối mẹ run rẩy, mấp máy cái gì đó. Còn ba lại chỉ đứng im, sullen mặt nghiêng nghiêng ném ra một nụ cười đau đớn. Tôi ngồi im trong nhà, tiếp tục úp mặt vào gối, thấy sao cổ họng mặn chát, sống mũi cay xè, nước mắt lại được dịp tuôn rơi.

Đêm đó tôi ngồi im trong phòng khách, không biết có phải nước mắt đã quá dư thừa hay không mà cứ tuôn rơi cả đêm, thấm ướt cả chiếc quần thể dục. Nước mắt nặng nề xuyên qua vải mỏng, thấm ướt chân tựa như xé rách phần da thịt mà nó chạm phải. Đêm hôm ấy, từng giây trôi qua tựa như một thế kỉ. Đêm hôm ấy, gió thét mưa gào, nặng nề đánh úp mái ngói đỏ tươi, quật tôi ngã lăn ra nền gạch. Đêm hôm ấy là một đêm không ngủ. Đêm nay, tôi sẽ chẳng bao giờ quên...

Rạng sáng, lật người chờ mình, tôi phát hiện bản thân nhả ra từng đợt khí nóng hổi. Sờ chán, tôi lại sốt rồi. Chống lưng ngồi dậy, tôi lờ đi đồng thủy tinh sắc nhọn giữa nhà, lờ đi hai cánh cửa chính toang hoang, bỏ lơ tất cả. Tôi đi đến phòng ba mẹ, nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong, không có ai. Lại đi lượn khắp nhà nhưng cũng chỉ có mình tôi.

Đáng ra buổi sáng thường nhật của gia đình tôi là một màn gọi dò. Ba uể oải thức dậy sau tiếng thét lớn tựa người đánh keng của mẹ. Con tôi...

-An ơi, dậy đi con.

-Vâng con dậy rồi.

Đừng nghĩ tôi ngoan đến vậy, sau cả trăm lần cái “vâng con dậy rồi” ấy là cuộn chăn ngủ thẳng cẳng. Rồi thì người mẹ hết lòng vì con vì cái ấy của tôi tức tối sách nguyên cây chổi lông gà đứng trước cửa phòng tôi mà hét.

-Thế giờ có dậy đi học không thì bảo?

Từ bé tôi vốn đã thông minh, trước khi đi ngủ lúc nào cũng phải khóa trái cửa phòng. Không thì...

Tôi đứng giữa nhà, cười ngây ngô, cười khi nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc ấy. Vậy mà giờ đây, ngôi nhà vắng không, chỉ còn mình tôi. Thậm chí tôi còn ngoan đến mức sáng dậy mà không cần mẹ gọi. Tôi còn ngoan đến mức sáng dậy không phải nghe mấy lời chê bai của ba. Thậm chí tôi đã khóc, tôi đã khóc vì

mình “quá ngoan”. Nhưng giờ tôi ngoan như vậy để cho ai xem? Chẳng phải để cho họ xem à? Nhưng giờ họ đi đâu rồi? Họ đã đi đâu hết rồi?

Tôi lại khóc, tôi lại đứng giữa nhà khóc như một con ngốc. Thậm chí, tôi đã tự nói với bản thân rằng “khóc gì mà khóc hoài vậy? Lo mà đi tìm ba mẹ đi chứ đứng đây khóc có ích gì?” nhưng miệng nói mà chân chẳng làm, tôi chỉ biết đứng đó khóc khóc và khóc...

-An ơi.

Ngoài sân có tiếng gọi, tôi vội quệt đi hai hàng nước mắt, vội chạy ra cửa nhà đứng vì cứ ngỡ đó là ba mẹ. Nhưng không, người ấy là Trần Tiến, nó đến chở tôi đi học. Thoáng thấy hình hài nhếch nhác tàn tạ của tôi ẩn ẩn hiện hiện sau cánh cửa gỗ. Trần Tiến tròn tròn mắt, gạt chân chống xe, đẩy cổng chạy thẳng vào nhà. Hai tay nó nắm chặt lấy bả vai tôi, mặc sức lắc.

-Sao nữa vậy? – Tôi không đáp lời, đơn giản là đứng im nhìn nó, nước mắt lại rơi. Bấy giờ, Trần Tiến cũng chẳng bận tâm đến thái độ hờ hợt của tôi nữa. Nó đưa mắt nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, rồi lại lộn ngược từ chân lên đầu. Cuối cùng, dừng lại trước đôi mắt đỏ hoe vì khóc của tôi. Trần Tiến hạ giọng, nhẹ nhàng đùa:

-Ồ dơ thiệt đó nha, từ hôm qua đến giờ chưa tắm phải không? Giày cũng không chịu thay ra. Tính làm chò gì đây?

Tôi chẳng bận tâm, tôi chẳng bận tâm đến lời nói đùa ấy. Cũng chẳng muốn giả vờ vui vẻ, cười đùa hờ hợt hay vờ như mình không sao mà đá đểu nhau suốt cả ngày. Tôi dang tay ôm chặt lấy thắt lưng Trần Tiến, vùi khuôn mặt ướt đầm nước mắt vào ngực nó khóc òa. Trần Tiến cứng đờ người trước hành động lộ liễu của tôi, nụ cười trên môi nó méo xệch biến dạng. Song, khi ổn định lại tinh thần, hai tay nó vỗ nhẹ lên lưng tôi hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Tôi nằm trong ngực Trần Tiến, lắc đầu ngầy ngậy nói: không biết. Khẽ cười, nó lôi tôi ra khỏi ngực mình, búng vào mũi tôi một cái thật đau, nhại lại:

-Không biết à?

Tôi sụt sịt ôm mũi lặp lại:

-Không biết.

Lại cười, Trần Tiến sách ngược cổ áo của tôi lên như thừa nhỏ, hai đứa vẫn thường đùa nhau, nó bảo:

-Dạo này có nhiều bí mật quá nhỉ? – Dừng lại một chút, nó lại đùa. – Có thể dùng tiền moi ra một chút tin tức được không? Nếu thấy chưa đủ, tao tình nguyện lấy thân chả, ày ồm tao cả ngày luôn. Chịu không?

Tôi “xí” một tiếng, bĩu môi nói “ai thèm” song lại mím môi cười nhẹ.

Mọi người vẫn thường ước có một chàng hoàng tử đẹp trai, cưỡi ngựa đến bên mình. Có một chàng hoàng tử sẵn sàng ở bên lau nước mắt ỉn, sẵn sàng mở rộng vòng tay, để sẵn một bờ vai mỗi khi cần đến. Vậy... liệu Trần Tiến có phải chàng hoàng tử trong mơ của tôi không? Tôi cười cười cho cái suy nghĩ ngốc nghếch ấy, đổi lại nhận được một cái cốc đầu đau điếng. Trần Tiến lườm tôi lâu lâu:

-Không thèm? Không thèm mà lại nhìn người ta theo cái kiểu “ăn tươi nuốt sống vậy à?” – Dừng lại một chút, đoạn nó giục: – Vào thay quần áo đi cô nương, nhìn cái kiểu này là chưa đánh răng rửa mặt gì rồi này! Bẩn chết đi được. – Song, nó “á” lên một tiếng, lấy tay chỉ thẳng vào mặt tôi vu khống. – Trời ơi sơ-mi trắng, cái áo đồng phục, cái áo sạch đẹp để đến trường đến lớp của tao mà mày dám quệt hết ghèn dất vào đây. – Và mình chứng cho điều mình nói là đúng, hai tay nó kẹp nhẹ cái áo trắng giờ lên cho tôi xem. – Nước mắt với chả nước mũi, bẩn không khác gì con bé cai sữa. – Song lại cười cười, nó dang tay đẩy tôi lọt thẳng vào phòng mà hiển nhiên không hề rằng đã động đến đồ đồ vỡ trong nhà. Tôi thiết nghĩ, chắc nó cũng phần nào đoán được chuyện gì đã xảy ra. Quần áo tinh tươm, đầu tóc gọn gàng, mặt mũi sáng sủa, tôi đi thẳng vào nhà bếp thì thấy Trần Tiến đã ngồi sẵn trên ghế chờ mình. Hai tay nó nắm chặt cây nầm, da mặt có phần tái đi, môi khẽ mấp máy hỏi:

-Cái này ở đâu ra?

Tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ biết đứng đực ra đó mà không đáp lời. Ngược lại, Trần tiến cũng không có tỏ vẻ khó chịu, nó từ tốn giải thích:

-Đây không phải là nấm thường, nó là một loại nấm có thể sinh ra tác dụng ảo giác rất mạnh. Ngoại hình của nó không khác gì nấm thường. Nhưng nó có một lượng độc tố rất lớn có thể ảnh hưởng nghiêm trọng hệ thống thần kinh, khiến người sinh ra ảo giác khác nhau. Có những trường hợp nó sẽ điều khiển cả lý trí của người chúng độc. Khiến hành độc và lời nói của họ bị cảm xúc chi phối, làm ra những điều mà bản thân không muốn nhất trong lúc đó. – Dừng lại một chút, Trần Tiến giơ cao cây nấm lên, giọng đầy nghiêm túc, nghiêng đầu hỏi tôi. – Cái này, nhà mày lấy ở đâu ra?

Tôi vội lắc đầu thật mạnh, vội phủ nhận rằng: mình hoàn toàn không biết gì cả. Song, nó khê lắc đầu, tiếp tục nói.

-Loại nấm này thường thì chỉ xuất hiện trong phòng thí nghiệm thôi. Mày sẽ không bao giờ tìm thấy nó ngoài chợ hay siêu thị gì đâu. Bởi lẽ khí hậu Việt Nam không hợp cho nó sinh trưởng. Hay nói trắng ra mớ nấm này thuộc hàng nhập khẩu, giá cả cũng chẳng phải vừa. – Dừng lại một chút, Trần Tiến khê liếc tôi đoán ý tiếp lời. – Tao không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tin tao đi, một phần là do nó gây nên đấy.

Ừ, chắc một phần là do nó gây nên! Bỗng... tôi thấy lòng nhẹ hẳn. Dù đúng hay sai, ít ra tôi vẫn nợ Trần Tiến một lời “cám ơn”. Đoạn tôi bảo:

-Khoa môi mứa mép không khác gì nhà bác học. Sao mày biết cái nấm đó độc hại đến vậy?

Trần Tiến ngồi đó nhìn tôi cười khẩy, bất ngờ nó đẩy nhẹ ghế ra sau, hai chân vắt chéo gác lên bàn ăn khê rung. Song, vênh mặt nói đầy tự hào.

-Mày quên là chị Hạnh nhà tao học công nghệ sinh học à? – Trần Tiến đưa tay lên vuốt ngược mái tóc đen huyền ra sau, tiếp lời: – Ba cái trò vạch vãnh này sao bốn thiếu gia không biết cho được? Hỏi thừa.

Tôi chỉ là đứng đó cười cười đáp lại:

-Đọc ba cái thứ sách đại học đó suy cho cùng cũng là tốn thọ chết sớm chứ có bổ béo gì mà ham?

Thấy tôi giở giọng chê bai, Trần Tiến vội đập bàn đứng bật dậy phản bác.

-Này này, chỉ có những đứa ham chơi hơn ham học như mày mới dám đứng đó phun ra cái câu thiếu muối như vậy thôi. Sách viết ra là để đọc, không trước thì sau cũng phải học. Người khôn là người biết đi trước thời đại. Dốt ă!

Tôi chỉ biết đứng đó cười cười, cũng chẳng buồn chạnh chọc với nó nữa. Ừ thì người khôn là người biết đi trước thời đại. Vỡ miệng đủ rồi, tôi sách xe đạp ra, sóng đôi cùng Trần Tiến đến trường. Suốt đoạn đường, nó chẳng tha cho tôi lấy một giây. Song hành bên từng vòng quay xe đạp là lời quở trách:

-Vậy ra ban nãy mày ôm tao là do nấm à? Vậy ra tao lỗ vốn à? Vậy ra mày ăn dưa bở của tao à? Con này, thủ đoạn gớm nhỉ? Đến bạn thân mà cũng không tha, lúc nào cũng chỉ biết kiếm chò lừa lọc hết người này đến người khác. Mày làm thế rồi làm sao sau tao lấy vợ cho nổi?

Cứ thế, nó huyền thuyên đủ thứ làm tôi phát điên lên vì... “ngại”.

.

.

.

Chuyện mấy cây nấm ấy, đến tận vài ngày sau đó tôi mới biết đến một sự thật trắng trợn rằng: mình bị Trần Tiến lừa. Mớ nấm đó chẳng phải nấm độc hay nấm rừng gì cả mà là nấm hương. Nấm hương rải đầy chợ và siêu thị thì tất nhiên xếp đây. Vậy mà nó dám há mồm ra nói với tôi rằng đó là nấm độc. Nấm độc cái đầu nó ấy chứ nấm độc. Hôm ấy tôi tức tốc rà soát từng trang mạng một, mở to cặp mắt gấu trúc của mình ra cố nhìn cho kĩ. Nói thật thì cũng có một loại nấm mang độc tính mạnh và gây ảo giác cho người dùng như Trần Tiến nói. Đúng thật là loại nấm đó chỉ dùng trong phòng thí nghiệm và không sinh trưởng

được ở Việt Nam. Nó giải thích từ đầu đến cuối tất cả đều đúng, chỉ sai một chỗ là nấm trong tủ lạnh nhà tôi là nấm hương. Cái thằng mất dịch, vậy mà tôi còn nghe lời nó rầm rập, suýt chút nữa là đem đổ hết mớ nấm hương ấy đi. Điên không để đâu cho hết. Thậm chí, lúc ấy mẹ đang rất buồn vì ba bỏ đi mấy ngày không về mà vẫn phải bật cười trước cái bộ dạng chật vật vì “tức” của tôi. Chỉ là nụ cười của mẹ rất mờ nhạt, đoạn mẹ bảo:

-Mày ngốn của mẹ hết bao nhiêu cơm gạo mà lại để thằng nhóc ấy lừa vậy à?

Trước lời bình phẩm quá mức hạ thấp đứa con gái một của mẹ. Đầu tôi bốc khói và hai mắt thì nổ đom đóm. Tôi hận Trần Tiến đến mức muốn bay thẳng sang bên ấy đập tan khuôn mặt thư sinh đều giả. Không những thế, tôi còn phải cắt lưỡi khâu môi, cạo đầu bôi vôi rồi dắt nó đi bêu diều hết làng trên xóm dưới. Để xem từ đây về sau nó còn dám lừa tôi nữa không?

Khốn nạn, nó thừa biết là tôi chỉ giỏi khoản ăn thôi còn về phần nấu nướng ấy thì tôi mù tịt. Vậy nên cái thằng đều giả ấy mới dám mở mồm ra nói dối không chớp mắt như vậy. Trần Tiến thừa biết rằng nấm rơm nấm rạ, nấm hương nấm chùa tôi chẳng thể phân biệt nổi nấm nào ra nấm nào. Bởi thế nên nó mới há mồm ra nói này nói nọ, nói dối trắng trợn mà không một chút sợ sệt và cũng chẳng có chút gì gọi là sợ bị lộ tẩy.

Trách mắng vậy thôi chứ bản thân tôi vẫn ngầm thừa nhận rằng: lúc bấy giờ Trần Tiến lừa tôi là vì tình thần tôi quá suy sụp. Lúc ấy, bao quang đại nào tôi là hai chữ “đổ vỡ”. Lúc ấy, ôm trọn lấy tôi là khoảng không yên ả đến dọa người. Lúc ấy, tôi dường như bị nhấn chìm giữa nỗi đau mà bản thân tự tạo ra. Lúc ấy, nếu không có Trần Tiến đỡ dậy, tôi thật chẳng biết từng mảnh ghép yêu thương sắc nhọn ấy sẽ đưa nhau chĩa vào da thịt cho đến bao giờ? Chuyện cây nấm Trần Tiến bịa ra đơn giản chỉ là một cách an ủi nhưng thường thì mấy cái chò “dắt tay bạn bước qua nỗi đau” của nó rất dễ làm người khác phát điên. Chả vậy mà nó chưa bao giờ nói với tôi được một câu “nín khóc đi, tao sẽ nhường chòm nho của tao ày” mà là “bây giờ tao rút cái gai này ra mà thấy mày vẫn khóc hay dám há mồm ra than đau nữa chứ thôi là tao sẽ lấp tức cầm lại chỗ cũ ngay”. Lúc bấy giờ tôi mà còn dám khóc lóc gì đó thì quả thật gan to bằng trời.

Đọc tiếp Mật mã cuối cùng – Chương 16

16. – Chương 16

Đầu hạ, hoa Phượng đỏ rực rải đầy sân trường. Đầu hạ, ve bắt đầu kêu râm ran. Đầu hạ, học sinh tất bật chuẩn bị cho kì thi cuối năm, thi đại học, thi chuyển cấp. Thân là một học sinh, tôi cũng chăm chỉ ném mình vào đồng sách vở, ra sức cày ngày cày đêm cày cho kì thi sắp tới. Ra sức cày để quên đi ánh mắt rỗng tuếch vô hồn, quên đi đôi chân chao đảo khi bước ra khỏi cửa và quên đi... Ba. Quên cả dòng mật mã vô nghĩa trên bàn Chảnh thiếu gia, quên đi tại sao mẹ lại có mặt trước cửa ngôi nhà gỗ, quên đi người đàn ông xa lạ từng gọi tôi là “con gái”, quên đi người anh trai cùng cha khác mẹ và cố quên những cái chỉ trở hay lời đàm tiếu xung quanh.

Nói là quên nhưng lại chẳng thể quên.

Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, rốt cuộc thì dòng mật mã xuất hiện trên bàn Chảnh thiếu gia có phải cậu ta để lại cho tôi không? Nếu đúng thật là để lại cho tôi, vậy nhằm mục đích gì? Giải thích tại sao đang yên tôi lại ngất đi và khi mở mắt ra thì có mặt trong nhà Vĩnh Quang. Hay muốn lý giải việc cậu ta cứ thi thoảng lại xuất hiện trước mắt tôi dưới hình hài một doanh nhân thành đạt mà không phải cậu trai tuổi mới lớn. Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu mật mã đúng thật là để lại cho tôi vậy thì tại sao Vĩnh Quang lại có mặt ở đây rồi cứ khẳng khái lôi tôi về cho bằng được? Hơn hết tất cả là tại sao cứ hứng lên hấn lại xưng anh gọi em với tôi? Chẳng nhẽ trước đó Vĩnh Quang đã biết tôi và hấn có cùng huyết thống? Thêm một cái nữa, tại sao mẹ tôi lại có mặt ở đây? Lại thêm một cái nữa, mật mã của Chảnh thiếu gia thì liên can gì đến mẹ tôi? Tại sao người lại có mặt ở đây? TẠI SAO...?

Chuyện tôi tệ nhất là mọi việc đến đây vẫn còn chưa dừng lại. Không biết bằng cách nào nhưng chỉ vài ngày sau đó, kể từ khi gia đình tôi xảy ra chuyện. Cả trường, ai ai cũng biết tôi và Vĩnh Quang là anh em.

Không, nói đúng hơn là những ai quen biết hay thi thoảng có qua lại với tôi đều hay tin. Bởi vậy, dù là trước mặt hay sau lưng, dù có muốn hay không đi chăng nữa tôi cũng không thể nào tránh khỏi những cái chỉ trích hay lời đàm tiếu xung quanh.

Tôi guồng chân đạp xe qua từng đoạn đường thân thuộc, bao quanh đại nảo là hàng ngàn hàng vạn câu hỏi “tại sao?” Tại sao dạo này Lý Ngân luôn tìm cách lánh tránh tôi? Tại sao khi tôi cần người bên cạnh nhất thì nó lại là người đầu tiên xa lánh tôi? Tại vì tôi và Vĩnh Quang là anh em hay bởi lẽ nó không muốn dây vào tôi để rồi mang tiếng xấu? Ôi thật là... đầu óc rảnh rang không có gì làm lại đi nghĩ linh tinh rồi. Chẳng cần nhờ “người nào đó” tát vài cái vào mặt cho tỉnh ngủ tôi cũng thừa biết rằng Lý Ngân không phải vậy. Nó sẽ không vì mấy thứ linh tinh ấy mà a rua, a tòng với thiên hạ đâu. Cũng sẽ không ngại ở bên tôi hứng chịu gạch đá, dất cát hay những ca từ cay độc của người đời. Biết là vậy thế những tại sao người bịt tai, che mắt và ở bên tôi những lúc hoảng loạn nhất lại luôn là Trần Tiến? Tại sao Trần Tiến lúc nào cũng hồn nhiên cười đùa như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Là vì nó muốn an ủi tôi theo cách của riêng mình hay vốn dĩ chàng ta chẳng để tâm bất kì chuyện gì?

Gạt chân chống xe, tôi lững thững bước vào nhà. Đáng ra tôi phải vui phải cười thật tươi và chạy đến ôm cổ người ba cả tuần không về của mình mới đúng. Nhưng không, tôi đứng im đó, mắt dán chặt vào ghế sa-long tiện. Nơi có hai con người xa lạ đang quấn chặt lấy nhau và làm những thứ... “đôi bại”. Tôi chẳng biết lúc bấy giờ mình nên cười hay nên khóc. Cười vì ba cuối cùng cũng về hay khóc khi thấy ông mang người đàn bà khác vào nhà? Tôi đứng đó giả khóc giả cười, hệt như một vị khách không mời ngang nhiên xem cảnh phim 18+. Chẳng biết qua bao lâu, chỉ biết rằng cho đến khi đôi chân tê cứng và lòng bàn tay thì rớm máu vì móng tay sắc nhọn của chính mình tôi mới nghe thấy giọng nói trầm trầm thân thuộc vang lên.

-Ôi... đưa con gái “hoang” của tôi đi học về rồi đấy à?

Lúc ấy tôi chẳng biết mình có nên bỏ đi hay lao vào ôm cổ người đàn bà đang nằm bò trên người ba xuống rồi giáng vào mặt mẹ ta mấy tát nữa? Chỉ biết rằng tôi đã cười, cười rất tươi, cười thay cho câu trả lời và hai gò má khô cong không một giọt nước mắt là minh chứng rõ nhất. Người ngoài nhìn vào chắc hẳn nghĩ tôi là một đứa vô cảm. Những chỉ riêng tôi biết rằng: giả thiết lúc ấy tôi khóc òa đòi ba. Thì liệu người có chạy đến ôm tôi vào lòng mà vỗ về hay không? Tất nhiên là không. Mà có đi chăng nữa thì sự yêu chiều ấy cũng tự động hóa thành lưỡi dao hai lưỡi đưa nhau cứa vào da thịt mà thôi. Vậy thì tội gì? Thà là cứ chôn nó vào đáy lòng còn hơn phơi ra cho người ngoài nhìn thấy.

Tôi cắn chặt răng đứng cười, cũng chẳng mấy may quan tâm đến vết máu trên trán hay mảnh sứ còn đọng trên vai. Chỉ là cười khen ngợi, cười vì trước kia dù là một câu la mắng hay vết roi nhẹ vào mông thôi tôi cũng sẽ khóc òa, khóc ầm ỹ. Tôi sẽ khóc cho đến bao giờ ba chịu ra dỗ và xin lỗi mới thôi. Bởi vì tôi biết mẹ càng đánh càng mắng thì càng phải im. Còn ba càng khóc càng dỗ lại càng được nhiều kẹo. Trong nhà mẹ nghiêm bao nhiêu thì ba thương tôi bấy nhiêu. Và người ba ấy sẽ không bao giờ lấy lý do đáp vào người tôi rồi nói ra những lời độc địa đến vậy.

Bỗng nhiên mẹ từ đâu chạy đến ôm chặt lấy tôi, người úp mặt tôi vào ngực mình nói như khẩn thiết như van nài, tưởng như nói cho chính bản thân nghe.

-Có mẹ ở đây rồi, không sao đâu con...

Tưởng như có người gỡ trướng chỗ ngứa, tôi nằm trong vòng tay mẹ khóc òa, thút thút nói:

-Mẹ... mình đi đi.

Tôi thấy thấy mẹ thoáng cứng đờ người, rồi rất nhanh sau đó lại nhẹ nhàng đáp trác nịch. Chỉ có điều, ánh mắt ấy chông chênh những khổ sở phức tạp, như đang kiềm nén, lại chực như sâu thẳm.

-Ừ, mình đi.

CHOANG!

Ngay lập tức bên tai chuyển đến tiếng đổ vỡ, qua hàng nước mắt nặng trĩu nơi khóe mi, tôi thấy ba nhìn mình cười chua chát. Đoạn người hơi hốt đứng dậy, vể lên môi một nụ cười mỉa mai, giọng nói lạnh tanh tựa như khối băng bắc cực.

-Muốn đi? Ha ha ha... tôi cho các người đi à? Đừng quên bốn phận của mình là gì. Lại đây...

Như một con hổ đói, ba lao đến tóm lấy cẳng tay mẹ kéo về phía mình. Tôi hoảng hốt cố sống cố chết ôm chặt lấy cánh tay còn lại của mẹ khóc thét ra lệnh cho ba buông ra. Cứ vậy không ai chịu ai và mọi chuyện chỉ dừng lại cho đến khi bên tai tôi chuyển đến một cái tát như trời giáng. Đầu óc quay cuồng, tôi ngã xuống nền gạch lạnh băng, nước mắt cũng theo đó mà tuôn rơi. Ba dừng động tác trước đó mà đứng im nhìn tôi cười khẩy. Tôi thấy trong đôi mắt ấy, tất cả tất cả đều là hận thù. Tưởng như chỉ với một cái tát vẫn chưa đủ. Điều ông muốn dường như là xé nát tôi ra và... còn nhiều hơn thế nữa.

-Con gái “hoang” à! Tao nuôi mày mười sáu năm để đến một ngày mày phải ơn rồi cứ thế rất con mẹ tiện nhân của mày đi à? Đâu có dễ như vậy? Ha ha ha... đâu có dễ...

Tôi lồm cồm bò dậy chạy đến gỡ tay ba ra và lập tức nhận lấy một cái tát nữa. Lần này tôi không ngã cũng không chao đảo dù rằng cái tát ấy trên thực tế mang trên mình sức nặng gấp trăm lần cái đầu tiên. Bỗng nhiên ba buông tay mẹ ra, chắc là định bụng chĩa mũi nhọn vào tôi thì... mẹ mất đà và ngã vào đồng thủy tinh sắc nhọn trên sàn nhà. Hơn hết tất cả, giữa đồng thủy tinh ấy có một con dao gọt trái cây nằm thẳng đứng. Nó cắm thẳng vào lưng mẹ từ đằng sau. Máu không ngừng tuôn ra ướt đầm phần lưng áo phía sau cũng như nhuộm đỏ nền gạch. Tôi luống cuống muốn ôm lấy mẹ, nhưng hơi chạm vào lại càng đau buốt, vẻ mặt mẹ trông khổ sở, song đôi mắt đen láy vẫn nhìn tôi, cái nhìn điềm tĩnh trước nay chưa từng thay đổi, không một mảy may trách móc. Tôi ôm mẹ, thì thào gọi nhỏ “mẹ ơi”. Người mỉm cười với tôi, gắng sức nâng bàn tay không trọng lượng lên vuốt ve gò má ướt đầm. Rồi dần, mẹ nhắm mắt, mặc kệ tôi có gọi thế đi chăng nữa, người cũng không hay.

Tôi nghe tiếng ba ngã khụy sau lưng, đôi môi run rẩy mấp máy duy nhất đôi chữ “không... không”. Ngoảnh lại, tôi chỉ kịp trông khuôn mặt ba lúc đó, sâu thẳm trong đôi mắt ấy là cái nhìn đầy đau đớn. Tôi thầm nhủ mình sẽ nhớ mãi nét mặt này...

.

.

.

Một tuần trôi qua, tôi vật vã trong nỗi đau mất mẹ, vật lộn với nỗi hận cha. Không hận sao được khi mà chính ba là người đã đẩy mẹ ngã. Tôi hận ba, hận ba đến mức dù sống chung dưới một mái nhà nhưng lúc nào tôi cũng không muốn nhìn thấy mặt ông, dù là một khắc. Một tuần trôi qua, ba tiêu tụy và gầy sọp hẳn đi, tay chân mảnh khảnh đến nỗi chỉ còn toàn da bọc xương. Nước da màu đồng vốn có giờ đây xanh xao tím tái. Mái tóc đen tuyền chỉ sau một đêm đã bạc trắng nửa đầu. Dưới cằm, râu mọc lổm chổm, sợi trắng sợi đen hệt như ông cụ tám mươi. Nom cái dáng vẻ khổ sở ấy của ba mà tôi cảm tưởng như có người đang tay tát thẳng vào mặt mình. Càng thấy ba chật vật khổ sở bao nhiêu, tôi càng nhớ đến mẹ bấy nhiêu.

Kể từ hôm mẹ mất, hai cha con tôi chẳng hé răng nói với nhau một câu nào dù là nửa chữ. Ai cũng nghĩ mình không có lỗi, ai cũng muốn đẩy hết trách nhiệm cho đối phương. Vậy nên khoảng lặng ấy cứ duy trì mãi. Kể từ hôm mẹ mất, tôi bỏ bê việc học, tôi chẳng quan tâm thi cuối kì hay thi chuyển cấp, tôi chẳng quan tâm Trần Tiến mắng chửi mình ngu dốt hay Lý Ngân vẫn hờ hững như người dưng. Đơn giản là sống vô cảm, hệt như một tảng băng di động. Không cười cũng chẳng nói, cứ vậy suốt cả ngày.

Rồi thì một ngày như mọi ngày, tôi ném mình vào một cái xô nào đó trong phòng riêng. Tự bản thân chiêm nghiệm lại khoảng thời gian hạnh phúc trước đó, song tự cười, tự dỗ, và tự lau nước mắt. Tôi chải lòng theo miền kí ức xa xăm, vắng vắng bên tai là tiếng cười đùa dai dẳng của bản thân. Nó hệt như lưỡi kiếm vô hình tự động cứa vào trái tim đã rỉ sét. Bỗng đâu tôi nghe có tiếng người gọi tên mình, tiếng đẩy cửa và đôi chân dài thân thuộc nhẹ bước đến trước mặt tôi. Ông khom lưng, dùng chính đôi tay rắn thép của mình bế bổng tôi lên khỏi góc nhà. Từng sợi chân vững chắc, ông đặt tôi nằm xuống giường, nhẹ nhàng im một nụ hôn yêu thương lên trán. Nổi tiếp chiếc hôn hời hợt ấy là một loạt nước mắt ấm nóng thấm ướt mặt tôi. Kéo cao tấm chăn mỏng, ông gói gọn tôi trong đó, nhẹ nhàng vỗ về ru tôi ngủ. Ông thì thào gọi tên tôi, thì thào xin lỗi, giọng nói ần ần chua chát như đây là lần cuối cùng. Song, trước khi mở cửa đi ra ngoài, ông vẫn không quên để lại cho tôi lời nhắc nhở:

-Lần sau đừng ngồi dưới đất nữa, sẽ cảm đấy! – Dừng lại một chút, ông quệt vội vài giọt nước mắt chưa kịp chào ra khỏi khóe mi, cất giọng nói. – Con gái... nếu sau này ba không thể chăm sóc được cho con nữa, ba...

RẦM!!!

Cánh cửa gỗ nặng nề đóng sập trước mặt tôi, khi nó còn chưa khép hoàn toàn, tôi nhìn thấy bóng lưng cao tại thượng ấy đổ sập trước cửa phòng mình. Đôi vai run lên, ba ngời đó khóc trong câm lặng. Ngược lại, tôi thì vô tâm đến mức nằm đó cười mĩa mai. Chẳng biết mình cười đẹp xấu ra sao, chỉ biết rằng bao nhiêu mặn đắng của nước mắt tôi đều ném sạch.

Mặt trời xuống núi, ngày nắng dần nhường chỗ cho đêm đen, tôi vẫn nằm im duy trì nụ cười cố hữu. Bỗng đâu có tiếng đẩy cửa, những lần này không phải là cửa phòng mà là cửa sổ. Và người bước đến cạnh giường tôi không phải là ba mà là Lý Ngân. Hai mắt nó đỏ hoe, trên tay cầm sập giấy tờ lộn xộn gì đó. Song, chưa đầy một giây sau, Lý Ngân ném hết chúng vào mặt tôi ra lệnh “xem đi”. Tôi nhàn nhạt ngồi dậy, nhàn nhạt cầm từng tấm ảnh lên xem, nhàn nhạt cười.

Có gì đâu? Tất cả chúng đơn giản chỉ là ảnh chụp tôi và Vĩnh Quang. Chụp cảnh hấn lấy áo của mình khoác lên vai tôi trên đồi gió, chụp cảnh hấn xoa đầu tôi cười vui vẻ, chụp cảnh hấn và tôi tay trong tay trên sườn đồi, chụp cảnh hấn bế ngang tôi ra khỏi ngôi nhà gỗ và cả cảnh hấn hôn tôi ở trước cửa nhà vệ sinh nam. Tất cả chỉ có vậy, tôi xem xong còn ngửa cổ lên nhìn Lý Ngân cười nhạt. Nó cũng đứng đó nhìn tôi cười chua chát, song nâng tay gờ cây bút máy lên hỏi:

-Cậu biết đây là cái gì không?

Tôi đơn giản là chẳng nói gì, đơn giản là chỉ ngồi im đó cười mà thôi.

TÁCH.

Lý Ngân gờ ngón trở lên bấm vào đầu cây bút, rất nhanh, chiếc máy ghi âm trá hình ấy phát ra một đoạn hội thoại...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Tôi ngoan ngoãn ngồi im nghe hết đoạn hội thoại, từ đầu đến cuối chẳng buồn hé răng nói ra nửa chữ. Mà trên thực tế, thậm chí tôi đã cười, cười vì tôi biết tiếp đó sẽ là gì.

-Việt An... tại sao cậu làm vậy? – Lý Ngân khóc nghẹn ngào, nó nhìn tôi bằng đôi mắt sưng đỏ. Và tôi thiết nghĩ, đôi mắt ấy có khi còn khóc nhiều hơn tôi, khóc nhiều hơn cả đứa vừa mới mất mẹ như tôi. Nhưng rồi tôi cũng chẳng nói ra cái suy nghĩ đó của mình mà chỉ ngồi nhìn Lý Ngân cười nhạt.

-Việt An, tớ còn ngờ chúng ta là bạn thân cơ đấy. – Lý Ngân nhẹ nhàng lắc đầu, nước mắt vừa mới trào ra khỏi khóe mi, vì động tác vô ý ấy mà lăn dài trên gò má theo đường rích rắc. Phải rồi! Tôi cứ ngỡ hai chúng tôi là bạn thân cơ đấy. Tôi cứ ngỡ hai đứa thân nhau đến mức hiểu đối phương qua từng cử chỉ, từng động tác mà chẳng cần diễn đạt hay nói ra bằng lời. Tôi cứ ngỡ khi mình buồn nhất, khi cần người bên cạnh nhất, cần người ngồi dưới đất khóc cùng thì... Nhưng rồi tôi cũng chẳng nói ra cái suy nghĩ đó của mình mà chỉ ngồi nhìn Lý Ngân cười nhạt.

-Tại sao cậu không nói gì? – Ngân khẽ liếc tôi ném ra một nụ cười đau đớn. – Việt An, cậu biết không? Đã nhiều lần tớ tự nói với bản thân mình rằng: ắt hẳn đây là một trò đùa quái ác và người trong ảnh không phải cậu, cả giọng nói trong máy ghi âm cũng không phải cậu... Bởi vì tớ tin cậu, Việt An, chẳng lẽ đến một lời giải thích cũng không có sao?

Một lời giải thích? Giải thích sao đây khi người trong ảnh là tôi? Giải thích sao đây khi giọng nói trong máy ghi âm cũng là của tôi? Và giải thích thế nào để vớt vát lại tình bạn trước đó? Giờ đây tôi có giải thích thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là lời biện hộ. Mà đã là biện hộ thì chung quy cũng chỉ là lời nói dối, là giả mồm cái cổ mà thôi. Vậy thì ích gì?

Nếu tin tôi thì trong đám tang mẹ Lý Ngân đã chẳng cười mỉa tôi. Nếu tin tôi thì hôm ấy nó đã ngồi lại cùng tôi chứ không quay lưng bước thẳng. Nếu tin tôi thì suốt thời gian qua nó đã chẳng mặt nặng mày nhẹ với tôi. Nếu tin tôi nó đã vất máy ghi âm và mở ảnh này đi rồi. Và nếu tin tôi thì hôm nay nó đã chẳng đứng đây chất vấn tôi. Nhưng sự thật là nó chưa từng tin tôi.

-Tớ cứ nghĩ rằng mình là người hiểu cậu nhất, nhưng giờ thì... tớ sai thật rồi. – Lý Ngân ném lại cho tôi một cái cười khẩy rồi dang chân đạp lên cửa sổ, bước thẳng về phòng mình. Tôi cũng cười, chỉ là nụ cười rất mờ nhạt, như có như không rồi dần chìm vào lãng quên. Có khi nào tình bạn này rồi cũng như vậy không?

Đêm đen, nhiệt độ bắt đầu hạ dần, tôi nằm cuộn mình trong chiếc chăn mỏng mà đồng tai lên nghe từng tiếng tích tắc của đồng hồ. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi trượt ra khỏi giường, đi đến phòng ba mẹ và nhẹ nhàng đẩy cửa. Một mùi tanh nồng từ trong phòng lập tức đánh về phía tôi. “Hoang mang”, trong hoàn cảnh đó, có lẽ hai từ này là hình dung đúng nhất tâm trạng của tôi. Tôi chẳng màng việc mình còn giận ba nhiều bao nhiêu, tôi chạy ào vào phòng, chạy đến bên cạnh giường. Men theo thứ ánh sáng nhân tạo được lắp trên tường, tôi thấy hai mắt ba nhắm nghiền, viền môi cong cong để lộ một nụ cười nhẹ, rất nhẹ tựa như gió thoảng mây trôi, tựa như nó không hề tồn tại.

Chẳng biết lúc ấy bản thân nghĩ gì mà tôi lại đứng cười như một con ngố, cười khi thấy ba mình “mất”. Có chẳng trên đời này tôi là đứa con gái bất hiếu nhất? Phải không? Tôi là đứa con bất hiếu nhất? Thì đúng vậy mà, thử hỏi trên đời này có ai như tôi không? Dù đúng dù sai ông ấy cũng là ba tôi, mà cứ cho là không phải ba ruột đi chăng nữa thì công ơn dưỡng dục cũng chẳng thua gì ân huệ người sinh thành. Biết là vậy thế mà tôi vẫn đứng cười, cười rõ tươi. Nhưng sao lọt vào tai lại toàn tiếng nức nở? Không đúng, rõ ràng trước đó tôi đã cười mà? Không đúng, tôi đâu có khóc? Sao nước mắt ở đâu ra nhiều thế này? Tôi đưa tay lên tính gạt đi hai hàng nước mắt thì phát hiện ra mặt mình đã ướt đầm tịn bao giờ.

Khóc chán cười đã miệng là lúc tôi thấy hai tay ba ôm chặt thứ gì đó trong lòng. Tôi toan bước đến gỡ nó ra, đập vào mắt là một chiếc đĩa nhựa. Nó không phải là mấy đĩa phim mà ba thường mua về để hai cha con cùng coi mà là một chiếc CD tự làm. Tôi đưa tay lên quệt vội hai hàng nước mắt, chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy bất an, tay chân bủn rủn, tim thì đập loạn nhịp. Có chẳng chiếc đĩa CD này chứa thứ gì đó mà tôi không nên xem không? Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn lì đầu quyết xem nội dung của nó cho bằng được.

Màn hình thấp thoáng hiện lên hình ảnh người đàn ông trước cửa ngôi nhà gỗ, người từng gọi tôi là con gái. Đứng bên cạnh ông ta là một phụ nữ trung niên và một người con trai suýt soát tuổi tôi. Tôi ngồi bệt dưới nền đất, hai mắt mở to nhìn chăm chăm người thanh niên tên gọi “Hoàng Kiên Chánh” trong màn hình. Cậu ta khoan thai bước đến vỗ vai người con trai cười nói:

Tôi nhú mày, chẳng hiểu cái mô tê gì cả, từ khi nào mà Hoàng Kiên Chánh lại thành diễn viên vậy trời? Những rất nhanh sau đó, câu nói tiếp theo của người đàn ông đã giải đáp hết tất cả thắc mắc trong lòng tôi.

Nói rồi ông ta đánh mắt về phía Bùi Vĩnh Quang lớp bên cạnh. Và trên thực tế, Bùi Vĩnh Quang mà tôi biết đang đứng cạnh Hoàng Kiên Chánh. Hắn chẳng buồn đáp lời người đàn ông lấy nửa chữ, đơn giản là chỉ cười cười đưa ra một tờ chi phiếu mệnh giá không nhỏ song nói:

Màn hình tivi bỗng dừng nhiều sóng rè rè rồi chuyển sang cảnh khác. Nơi ấy có kê một chiếc bàn gỗ, hai tách café và Bùi Vĩnh Quang cùng Hoàng Kiên Chánh thì ngồi đối diện nhau vừa cười vừa nói:

Dừng lại một chút, Bùi Vĩnh Quang nâng tách café còn nóng hổi lên nhâm nhi tiếp lời

Hoàng Kiên Chánh ngồi đối diện bất giác cười vang, mười ngón tay của cậu ta khẽ đan lại với nhau rồi lại nhẹ nhàng tách ra theo nhịp.

Dừng lại một chút ngẫm nghĩ gì đó, cậu ta lại tiếp lời

Đôi mắt Hoàng Kiên Chánh sáng lên như loài thú dữ phát hiện ra con mồi trong đêm tối, giọng nói ngày càng sắc bén.

Vĩnh Quang để tách café xuống, hần khẽ liếc người ngồi đối diện mình. Vẽ lên môi một nụ cười nhạt nhẽo, nhưng giọng điệu lại không kém phần châm biếm.

Tôi thấy Hoàng Kiên Chánh khẽ hắt cằm cười mỉa mai đoạn bảo

Vĩnh Quang hơi chau mày, giọng nói trầm hẳn xuống, nếu ai không biết có khi còn nghĩ hần ta đang bảo vệ tôi cơ đấy.

Không để cho Vĩnh Quang nói hết câu, Hoàng Kiên Chánh đã nện mạnh tách café xuống nền gỗ, giọng nói đánh thếp.

Màn hình lại bắt đầu nhiễu sóng, tiếng kê “rè rè” trước đó vang lên lần nữa và lần này tôi thấy ba mình. Ông ngồi im trên giường, đôi mắt dán chặt vào người đối diện, hai chân buông lỏng trượt theo cạnh giường, tay thả tùy hứng. Và người trước mặt ba tôi, người ấy là Hoàng Kiên Chánh. Hai tay hần để trong túi quần, viền môi cong lên ném ra nụ cười thâm độc.

Hoàng Kiên Chánh “hừ” mạnh một tiếng, hai tay hần khoanh tròn trước ngực, cười giễu cợt nói

Tôi thấy môi ba mấp máy, nhiều lần tính biện bạch vớt vát lại tình hình những cuối cùng nửa chữ ông cũng chẳng nói ra. Biết mình đang chiếm ưu thế, Hoàng Kiên Chánh khẽ cười, hần cúi người lấy ra một sập tài liệu từ trong cặp, ném thẳng đến trước mặt ba tôi ra lệnh Hoàng Kiên Chánh nghiêng người dựa lưng vào tường cười thách thức Thấy ba tôi vẫn ngồi im mà không có chút gì gọi là đáp trả. Hần bước đến giằng lấy sập tài liệu song tự phong inh gương người tốt, đoạn bảo.

Tôi nghe tim mình vỡ vụn, nước mắt tự ý lăn dài trên gò má khi thấy ba khóc lóc thảm thiết và rơi bịch xuống giường. Ông ngồi đó, dưới nền đất lạnh cóng, mặc sức van nài Hoàng Kiên Chánh. Và rồi đối lại là một tràng cười giòn tan. Hần trước nay rất ít cười, mà hầu như là không bao giờ cười. Tôi cứ nghĩ nếu hoàng tử băng giá ấy mà cười thì ắt hẳn phải là một nụ cười ảm áp, nụ cười ấy có khi còn làm tan chảy hàn băng vĩnh cửu nữa kia. Những giờ thì tôi sai rồi, sai thật rồi, hần ta cười nghe như một vị thần chết sắp sửa tước đoạt đi sinh mạng của người khác chứ chẳng tốt đẹp như thẩm tưởng đâu.

Hoàng Kiên Chánh lại một lần nữa ngửa cổ cười vang, bỗng nhiên tràng cười ấy bị một tiếng hừ mạnh của hần cắt ngang. Dừng lại một chút cười cười, hần gơ sập tài liệu lên nói:

Tôi ngồi bó gối dưới nền gạch, ngồi cười mỉa Hoàng Kiên Chánh. Hần chẳng là cái thá gì cũng chẳng có cái quyền gì nói ba tôi “chết đi”. Đến một vị thẩm phán quyền cao chức trọng, nắm trong tay quyền sinh quyền sát mà còn phải thông qua người này người kia để tuyên án tử hình phạm nhân thì hần là cái thá gì mà dám nói ba tôi như vậy? Cứ cho là ông chơ chọi trong cái xã hội này, cứ cho là ông trắng tay thì hần cũng chẳng là gì để mà quyết định mạng sống của ông.

Bỗng dưng Hoàng Kiên Chánh xoay người, giang tay chỉ thẳng vào máy quay sau lưng mình hét lên:

Tôi kinh hãi nhìn cơ mặt vặn vẹo của ba, ông tóm lấy tay Hoàng Kiên Chánh, giọng nói hoàng hốt

Hoàng Kiên Chánh quay phắt người lại, trưng ra cái bộ mặt như thể mình vừa mới được người ta kể chuyện cười cho nghe. Hần nói:

Hần phì cười một tiếng, nói < hay=“” không?=“” một=“” kẻ=“” hoạch=“” hết=“” sức=“” hoàn=“” hảo.=“”>

Từng tiếng sấm nối tiếp nhau đánh về phía tôi. Mà tôi thì không có nơi để ẩn náu... Hai mắt tôi trở nên mơ hồ, trời đất quay cuồng, cái đó gọi là anh em sao?

Hoàng Kiên Chánh cười lớn một tiếng tiếp lời

Tôi nghe ba phát ra âm thanh thì thào:

Lại một lần nữa nhiễu sóng, nhưng lần này chẳng còn gì để coi, đoạn băng đến đó là hết. Tôi đưa tay lên vỗ vỗ mặt mình cho tỉnh táo, co chân đứng dậy, vừa cười vừa mở cửa bước ra khỏi phòng ba mẹ. Đêm khuya tĩnh mịch, căn nhà trống không chỉ còn lại mình tôi. Táp nước lạnh vào mặt cho tỉnh táo, tôi nhìn lại mình

qua gương. Trước đây tôi từng là một đứa con gái vô lo vô nghĩ, sống một cuộc sống vô tư đầy ắp tiếng cười. Nhưng giờ thì sao? Liệu rằng sau này tôi còn có thể cười nữa không? Có thể không?

Rạng sáng, mặt trời vươn vai thức dậy sau từng dải mây hồng. Tôi ngồi trên ghế sa-long tiện, vắt chân chữ ngũ, tư thế oai nghiêm. Chẳng biết dáng vẻ của mình dữ tợn đến nhường nào mà khi vừa nhìn thấy tôi, Trần Tiến đã giật nảy mình. Nó “ngắc” tôi bằng đôi mắt hoảng sợ, lắp bắp nói.

-Việt An... lại có chuyện gì nữa à?

-Có gì đâu? – Tôi cười tươi, cố tình nháy mắt phụ họa cho câu nói của mình. – Đang cầm cái gì đấy? Đưa đây coi...

-À? Bữa sáng. – Trần Tiến để bịch đồ ăn lên bàn, ngồi xuống cạnh tôi. – Mà mày bị gì à?

-Vớ vẩn, tao thì bị gì được chứ? – Tôi nguyền Trần Tiến một cái, làm mặt hình sự ra chiều giận dữ. – Giỏi nghĩ linh tinh.

Trần Tiến ném cho tôi ánh khinh rẻ, theo kiểu “tin được chết liền”. Song lại chẳng nói gì. Tôi cười cười, cố tỏ ra mình vẫn là con bé Việt An đàn hanh thường ngày, hất mặt quát:

-Được rồi, mua đồ ăn xong rồi thì về đi. Còn ngồi đây làm gì? Tính chanh ăn với chị đấy hả?

-Tao khinh...

-Cái gì? – Tôi giãy nảy lên, sẵn giọng quát. – Tao mới là đứa có quyền nói câu ấy đấy. Mày đang ở nhà tao mà dám vênh mặt làm tướng vậy hả? Thích chết à? – Tôi dứ nắm đấm lên đe dọa. Trần Tiến cũng rất biết phối hợp, nó thấy tôi nổi sùng thì cười đầy bốn cợt, tự ý ngồi dịch về sau, ngồi sát mép ghế. Liền một giây sau đó, Trần Tiến dang chân đạp thẳng tôi về mép ghế bên kia, làm ổ bánh mỳ đang để trước miệng tôi rơi bịch xuống đất. Vừa bực vừa thẹn, tôi vơ lấy cây chổi lông gà để cạnh mình, lao vào đập Trần Tiến túi bụi. Mặc dù tôi dùng lực không nhiều, thế nhưng đập lên người cũng gây đau đớn lắm. Trần Tiến bị đánh cho vài cái, trái với thường lệ lại chẳng hề quát tôi, thế nhưng nó cũng chẳng hề chịu thua, liền giằng lấy cán chổi từ tôi. Hai chúng tôi quật nhau một trận ngay trên ghế sa-lông tiện, trên tay tôi vẫn lăm lăm cây chổi lông gà vừa nhỏ vừa dẻo, lao vào không khí cứ thế kêu vun vút. Trần Tiến ra sức đoạt lại chổi của tôi, những đầu có dễ. Vật lộn một lúc tôi bắt đầu mệt lử, thở dốc, tóc tai xòa bung, cột tóc trên đầu bỗng nhiên trơn tuột xuống, lủng lẳng bên mai. Chính lúc phân tâm ấy, Trần Tiến chiếm đoạt thành công cây chổi trên tay tôi. Tôi giận tím mặt, nhào đầu về phía trước toan cướp lại. Trần Tiến đã trở mình bật dậy đứng trên ghế, một tay giương cao cây chổi, vóc dáng nó cao vọt hẳn so với tôi, tôi kiễng chân cũng không tới, tôi bật nhảy mấy lần định chụp lấy cán chổi, nó đổi tay, tôi lại nhảy, nó vẫn đổi... tôi nhún nhảy liên tục những bốn – năm lần, lần nào cũng vô hụt, Trần Tiến thế mà tỏ ra đắc ý vô cùng:

-Nhảy à! Nhảy nữa đi!

Tôi tức lắm, toan chống hông quạt cho Trần Tiến một trận thì bỗng dưng điện thoại trong túi nó vang lên. Tôi thấy khi nhìn vào màn hình điện thoại, Trần Tiến thoáng nhú mày. Rất nhanh sau đó, nó lấy lại dáng vẻ bất cần đời thường ngày, nhấn nút nghe trước mặt tôi.

Loáng thoáng câu được câu không của nó với người ở đầu giây bên kia, thêm cả lời giải thích “gia đình tao xảy ra chuyện rồi” khi Trần Tiến co chân chạy thẳng ra ngoài cửa. Lúc bấy giờ tôi hết như người vừa mới thoát khỏi cơn mê, một hai sống chết ôm chặt lấy tay nó hỏi:

-Mày đi đâu?

Trần Tiến vội vàng gỡ tay tôi ra, mặt mày tím tái, nói như mắng người:

-Ông tao không được khỏe, giờ tao phải theo bố về quê...

Chẳng đợi Trần Tiến nói hết câu, tôi vội buông tay nó ra đứng cười chua chát. Ban đầu là Lý Ngân, giờ lại đến Trần Tiến... Còn gì nữa đâu để mà nín kéo?

-Vây... tạm biệt!

Tôi thốt lên khe khẽ đủ cho bản thân mình nghe. Tự thấy sống mũi cay cay nên vội vàng chôn mặt xuống nền gạch, nhai đi nhai lại mười đầu ngón chân. Tôi không muốn, thật sự không muốn đến một chút tự tôn

cúi đầu này cũng bị mất đi. Tôi đã mất hết tất cả rồi, mất mẹ mất cha, mất cô bạn thân từ ngày nổi khổ, mất đi Trần Tiến – người luôn quan tâm đến tôi. Và giờ, tôi chẳng còn gì, chỉ còn mỗi niềm kiêu hãnh vô danh này mà thôi. Vậy nên... xin đừng cướp đi của tôi, dù là một hạt sỏi nhỏ đi nữa, tôi cũng muốn có người đồng hành cùng mình đi nốt đoạn đường phía trước. Nhiều đó là đủ rồi.

-Cái gì mà tạm biệt? Nói nghe như ngày mai mày chết đến nơi ấy. Rõ vớ vẩn!

Nó giang tay cốc vào đầu tôi một cái đau điếng, vậy mà tôi vẫn con cười được, cười nói “tạm biệt”. Trần Tiến thấy vậy thì thoáng chau mày tỏ vẻ không hài lòng, nhưng rồi cũng chẳng nói gì. Song, dẫu xe chạy thẳng về nhà. Tôi đứng đó nhìn theo bóng lưng Trần Tiến khuất dần mà tự nhủ: chẳng biết có còn gặp lại không?

Hoàng Kiên Chánh – anh trai cùng mẹ khác cha bước đến trước mặt tôi nói “xin chào” khi tôi đã bị nỗi đau nướng sắp thành than. Nhưng lúc nhìn thấy anh ta tôi vẫn cười, cười nói “chào anh trai”.

Trước ngày Hoàng Kiên Chánh đến tìm tôi, tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi cứ đinh ninh rằng khi gặp được anh ta tôi sẽ mạnh dạn cho anh ta vài cái bạt tai mà không thương tiếc. Tôi sẽ mắng chửi anh ta bằng tất cả vốn từ ngữ mình có. Ấy vậy mà không, tôi đơn giản là chỉ ngồi cười nhạt, cười vì tôi ngu ngốc, lúc nào cũng tỏ ra mình thông minh, biết hết tất cả. Nhưng sự thật thì sao? Sự thật là tôi chẳng biết gì cả. Tôi đã quá sai, sai nặng nề khi lúc nào cũng tỏ ra mình là một đứa con gái cá tính. Tôi đã quá kiêu hãnh khi đứng trước mặt Vĩnh Quang khoe khoang rằng mình hay ho thế này thế nọ, để rồi chẳng hề hay biết bản thân đang bị dắt mũi.

Ngày trước Trần Tiến từng nói tôi là một đứa con gái đơn giản, suy nghĩ ngớ ngẩn và bản chất thật thì không khác gì trẻ con học đòi người lớn. Lúc ấy tôi tức lắm, càng cổ côi cổ, cãi cho bao giờ thắng thì thôi. Thấy tôi giở thói đàn hanh, Trần Tiến lại càng được đà ngồi chê tôi tợn. Nó nói: thật ra ba cái trò vật vãnh của tôi chẳng lừa được ai đâu. Nhưng vì thấy tính tôi hay hay, ưa diễn kịch rồi thì lúc nào cũng tỏ ra mình là một con nhím đích thực nên họ mới a rua a tòng hùa theo mà thôi. Thực chất, từ đầu đến cuối, mọi việc tôi làm chỉ là trò cười, một trò cười mà thôi.

Ngày ấy nhỏ tuổi chẳng biết gì, đến tận bây giờ tôi mới ngộ ra rằng xích mích với bạn trai của cạ cứng, tỏ ra thông minh trước mặt bạn cùng lớp – Hoàng Kiên Chánh. Vô tình mọi thứ tôi làm đều nằm trong kế hoạch của họ, một kế hoạch hết sức hoàn hảo.

Tôi cười cười ngửa cổ hỏi anh trai, giọng điệu bốn cọt:

-Anh à, có nhất thiết phải vạch ra kế hoạch tỉ mỉ như vậy không? Chỉ cần anh nói vài câu thôi, cũng đủ tước đi sinh mạng của một người rồi mà? – Tôi ngân nga hai chữ “một người”, đại não xoay vòng vòng, nó bắt tôi phải khắc sâu khuôn mặt đau khổ của ba vào tận sâu đáy lòng. – Cần gì phải tốn sức lừa em suốt thời gian qua? Anh cũng dư thời gian quá nhỉ? – Tôi cọt nhả khích hẩn. – Hay anh ước được quay lại thời niên thiếu, nhìn đám con gái vây quanh mình, khen mình đẹp trai, tự ki?

Hoàng Kiên Chánh khoanh hai tay trước ngực, nhếch mép cười, giọng điệu hời hợt:

-Cứ cho là vậy đi.

Tôi tặc lưỡi, nhại lại:

-Cứ cho là vậy đi á? – Đưa tay lên giả vờ gãi đầu, tôi hỏi: – Anh để bạn mình tiếp cận em làm cái gì? Khoác lên người lớp vỏ Bùi Vĩnh Quang rồi lại còn tự dán lên trán cái mác bạn trai Lý Ngân nữa, như vậy để làm gì?

-Để làm cái gì à? Vậy ra cô không hiểu cái gọi là “tình đầu chỉ đẹp khi tình giang giở” à? Anh biết cô chưa yêu ai bao giờ nên muốn cho cô nếm thử cái gọi là “thất tình, mất bạn”. Nhưng tiếc thay, cô đúng là một diễn viên không biết nghe lời.

Tôi nghiêng đầu, đưa ngón út lên lỗ tai ngoáy ngoáy cười mỉa. Song lại giơ ra trước mặt dùng ngón cái gẩy gẩy ngón tay nói đầy tự hào.

-Anh có trả cho em được đồng cát-xê nào đâu mà đòi diễn hay diễn dở? Với cả anh đánh giá thấp em quá rồi đấy. Em yêu bằng lý trí chứ không phải bằng con tim. Hơn nữa, đã đồ của người khác em sẽ không bao

giờ động vào.

-Đúng là anh đã đánh giá thấp cô thật, đến cả đồ của người khác mà cô cũng dám động vào. – Vừa nói Hoàng Kiên Chánh vừa giơ tấm ảnh Bùi Vĩnh Quang hôn tôi ở nhà vệ sinh nam lên, nở cười chiến thắng.

Thoáng thấy tấm ảnh ấy, tôi tự thấy bản thân chẳng có chút gì gọi là xấu hổ. Ngược lại còn ngồi cười tí tởn, chu môi giận dữ.

-Anh à, em gái anh bị người ta cưỡng hôn đấy!

Hoàng Kiên Chánh bật cười thành tiếng, hất nâng tay xoa xoa đầu tôi. Hệt như ngày bé, tôi từng ước mình có một người anh trai để được nũng nịu cưng chiều, để khi đánh không lại Trần Tiến, tôi vẫn còn anh trai, còn người giúp tôi đòi lại công bằng. Người anh trai mà tôi từng ước đang đứng ngay trước mặt, nhưng tận sâu trong đôi mắt đó không phải là cưng chiều bảo bọc mà là...

-Em gái à, có lẽ em không biết chứ xã hội này chỉ coi trọng kết quả thôi. Hệt như một người thi trượt đại học, thì từ đó về sau ôm trọn lấy hăn toàn là coi thường và khinh rẻ. Trong mắt người đời hăn chỉ là một tên vô dụng, đến đại học cũng không thi đậu. Chứ họ sẽ không bao giờ quan tâm đến hăn đã vất vả thức đêm học tập như thế nào đâu. Em cũng vậy đấy, Lý Ngân chỉ quan tâm đến những thứ anh đưa con bé thôi, nó sẽ không bao giờ để tâm lúc đó thái độ của em ra sao đâu?

Tôi biết, tôi biết Hoàng Kiên Chánh nói không sai. Đúng thật là cái xã hội này chỉ coi trọng kết quả và tôi cũng biết chuyện ấy lâu rồi.

Ngày còn học cấp hai, tôi nằm trong đội tuyển học sinh giỏi Lý của trường, vinh dự là một trong ba người đại diện trường đi thi huyện. Tôi biết thi huyện chẳng có gì đáng nể, nhưng ngày ấy nhỏ tuổi, hơn bạn bè chút xíu đã là oai lắm rồi. Lúc bấy giờ, tôi biết so với hai bạn cùng ôn, tôi chẳng là cái đinh gì cả. Nên tôi ra sức học, học và học. Tôi tự đặt mục tiêu ỳnh, không xong không ngủ. Tôi nhớ ngày ấy mẹ dọa nạt một hai đòn cắt đèn học nếu tôi không chịu đi ngủ. Tôi nhớ ngày ấy da mặt mình xanh xao, mắt trắng dã và bản thân thì ngày một gầy đi. Nhưng kết quả thì sao? Tôi nào có thi đậu, thạch sùng vẫn là thạch sùng thôi. Hôm công bố kết quả thi, tôi không khóc, thật sự là lúc đó tôi không khóc. Đơn giản là chôn mình vào góc phòng, đắp lên người lớp bụi thời gian, tôi tưởng mình giỏi giang, hóa ra tôi chẳng là gì. Tôi biết ba mẹ sẽ không trách tôi, Trần Tiến sẽ không chọc quê tôi và Lý Ngân sẽ vẫn cười đùa với tôi như ngày trước. Nhưng tôi, tôi biết bản thân mình vô dụng, dù là chăm chỉ thì sao? Chăm chỉ cũng không bằng người ta vừa chơi vừa học. Dù cho cả thế giới này có công nhận tôi chăm chỉ thật thì sao? Thì sau cái gọi là công nhận ấy vẫn là vậy mà còn không đậu.

Lúc ấy tôi gần như tuyệt vọng, tôi đổ lỗi cho giáo viên canh thi không công bằng, tôi đổ lỗi cho đề bài vừa dài vừa khó, tôi đổ lỗi cho thời tiết khí hậu, đổ lỗi cho trời đất bao la. Tôi vin vào câu nói học tài thi phận, đơn giản là tìm ỳnh một cái phao để ngoi lên mặt nước. Tôi sợ chìm, tôi sợ thất bại sẽ đánh chìm mình vĩnh viễn. Nhưng rồi sau đó thì sao? Tôi vẫn phải phải học cách chấp nhận. Tôi học cách chấp nhận thất bại, tôi biết rằng thành công hay không là do mình, do bản thân tự tạo ra. Ngày trước tôi từng an ủi mình rằng tôi thi trượt là do dám thi, do trời đất, do bài thi. Nhưng rồi Trần Tiến lại nói:

-Vậy ra cuộc sống của mày là do người khác ban cho à? Giờ mày thi trượt tiếng anh là do thầy dạy dở, vậy ra chính ông thầy đó là người quyết định thành công của mày à? Cuộc sống của mình mà lại để người khác cầm quyền. Đồ vô dụng...

Tôi lắc mạnh đầu cố không nhớ đến Trần Tiến nữa. Bởi vì... tôi cười cười, ngửa cổ hỏi Hoàng Kiên Chánh:

-Ba tháng lên kế hoạch, vẽ bìa chọn tâm, một tháng căng tên bắn. Anh có thấy như vậy là quá lãng phí không? Lãng phí thời gian ấy.

-Không, không lãng phí chút nào đâu, suốt thời gian qua, xem cô diễn kịch cũng vui đáo để đấy. – Hoàng Kiên Chánh nhếch môi cười nhạt, nâng tay xoa xoa mặt tôi: – Gây rồi, nhưng không sao, từ từ anh sẽ giúp cô vỗ béo.

17. – Chương 17(end)

Ngày tôi bắt đầu chập chững bước đi, hai bên đường là tiếng cổ vũ động viên của ba mẹ, cùng đôi tay luôn sẵn sàng đỡ tôi dậy mỗi khi vấp ngã. Ngày ấy dù là nhỏ tuổi, nhưng tôi lại rất ranh ma. Tôi thừa biết rằng dù cho bây giờ tôi có mất thăng bằng mà ngã ra đây, thì mong cũng chẳng tài nào chạm đất nổi đâu. Vì sao tôi dùng từ “chẳng tài nào”? Vì thoáng thấy tôi loạng choạng “đòi” ngã, ba sẽ giang rộng cánh tay ôm tôi vào lòng mà cứng nựng ngay. Không thì cũng là chần êm nệm ẩm dãi quanh, dù cho tôi có bò lăn bò toản ra đó cũng chả xước xát miếng da nào. Vậy nên qua vài lần giả ngã thất bại, tôi học cách cười hì hì trước khuôn mặt vừa giận vừa thương khi không biết sử cô con gái nhỏ như thế nào của ba. Ông luôn vậy, thương yêu tôi hơn cả mạng sống của mình.

Lớn hơn một chút, tôi bay nhảy đòi tự mình bước đi. Ngã nhiều, đau cũng chẳng ít. Nhưng tôi vẫn không nhụt trí, vì con đường dài ấy tôi có bạn đồng hành và đi sau tôi còn cả ba lẫn mẹ. Ôi cuộc sống màu hồng, tôi hân hoan nhảy chân sáo hát vang.

Tôi cười cười tự hỏi bản thân: “Sao chưa gì đã có khe nứt?” Khe nứt sâu hun hút và dưới kia là đáy vực. Tôi đứng chôn chân bên đường nhìn về phía trước, không có lấy một cái cầu, vậy làm sao để qua được bờ bên kia? Quay qua quay lại tìm bạn bè cha mẹ, nhưng rồi tôi chợt nhận ra “đường như mình đã cô đơn rất lâu rồi”. Có đúng không? Vừa hỏi bản thân tôi vừa ráo dác tìm Lý Ngân, tìm Trần Tiến, tìm ba, tìm mẹ. Và rồi ôm trọn lấy tôi vẫn là cô đơn. Tôi vùng vẫy thoát khỏi nó, tôi không muốn một mình. Bỗng tôi giật mình khi thấy xa xa có một Lưu Việt An nữa đang trông về phía tôi. Cô ấy nhìn tôi bằng đôi mắt thương hại, tận sâu khóe mắt chảy ra hai dòng máu đỏ quạch. Nó uốn lượn trên má, trên cằm, nhỏ giọt xuống áo rồi dần nhuộm đỏ nền đất. Bất ngờ cô ấy buông mình ngồi bệt xuống, đôi mắt đen nhuốm đầy máu ấy vẫn liên tục xoáy sâu vào tôi, xoáy sâu vào tôi ra chiều thương hại.

Tôi rùng mình bật dậy, hai tay ôm chặt chần trong lòng thở dốc, tóc tai ướt đẫm, gối cũng ướt mất một mảng. Chẳng tài nào phân biệt nổi nó là nước mắt hay mồ hôi.

Giấc mơ này, tôi đã mơ đi mơ lại rất nhiều lần rồi. Trong mơ tôi luôn thấy có một Lưu Việt An nhìn mình khóc ra máu mắt. Cơ ác mộng ấy thật kinh tởm, nó còn ghê gớm hơn khi tôi bắt gặp mình khóc trong đêm, khóc sau mỗi lần mơ thấy nó. Và tôi khóc khi bàng hoàng nhận ra rằng con đường dài ấy chỉ còn mình tôi bước. Trần Tiến và Lý Ngân, họ đều chọn cho mình con đường riêng, sẽ chẳng còn đi chung với tôi như trước nữa. Ba mẹ cũng vậy, ba mẹ cũng bỏ mặc tôi. Quay qua quay lại tôi nhìn thấy một Lưu Việt An nữa, cô ấy cũng như tôi, đứng bên mép vực nhưng lại chẳng kiên cường như trước. Mà thấy sao thật đáng thương. Đáng thương vì trước mặt là ngõ cụt, là vực sâu thăm thẳm. Phía sau là anh trai, là kẻ địch, là người mình từng coi là bạn. Tất cả đều đứng nhìn và cười.

Chua chát làm sao...

Những lúc tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức muốn chết đi. Tôi thường để kỉ niệm dắt mình đi, dắt mình về quá khứ, mong sao những thứ tốt đẹp sẽ phần nào xoa dịu nỗi đau. Nhưng không, chẳng ích gì cả.

Tôi đứng bên ban công, đưa mắt nhìn về vùng trời xa xăm vô định. Bỗng dưng trên vai thấy êm êm ấm ấm, mùi hương bạc hà đánh vào khoang mũi, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng mang đậm từ tính lượn lờ quanh vành tai.

- Gió đầu mùa dễ cảm lạnh đấy, vào trong đi.

Không cần quay lại tôi cũng biết người ấy là Vĩnh Quang. Anh ta lúc nào cũng tỏ ra biết lỗi, có lỗi với tôi rất nhiều. Nhưng rồi sao? Chẳng lẽ cứ biết lỗi nhận lỗi là xong à? Vậy thì đất nước này đâu có tốn tiền xây nhà đá.

Tôi quay lại nhìn Vĩnh Quang cười nhạt, đôi môi tím rìm vì lạnh cổ kéo ra một nụ cười nhẹ đủ dùng. Gỡ chiếc áo của Vĩnh Quang trên vai mình xuống, cầm trên tay chưa đầy một giây, tôi thả cho nó rơi tự do theo đúng định luật Newton. Sau đó lại nhẹ nhàng vẽ lên môi một nụ cười nhạt khác, tôi bước nhanh qua chiếc áo, đi đến bên cạnh cửa, làm động tác đuổi khách.

- Nửa đêm nửa hôm vào phòng con gái, hình như không đúng phép tắc cho lắm.

Tôi cứ nghĩ con người ta không ít thì nhiều cũng có đôi ba dây thần kinh xấu hổ. Nhưng Vĩnh Quang thì không. Hắn mặt dày ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong “phòng mới” của tôi cười nói:

- Chẳng phải em không ngủ được à? Không cần người tâm sự cho bớt căng thẳng sao?

Đùa chứ, nhìn Vĩnh Quang như vậy không khác gì yêu râu xanh nửa đêm chèo tường vào nhà dân nữ. Mà tôi thì chẳng phải dân nữ, tôi thuộc dạng la sát, vậy nên...

- Trước hết cảm ơn lòng tốt nơi chú, nhưng mà cháu thiết nghĩ “một mình chú mất ngủ là đủ rồi, đừng kéo người khác mất ngủ theo.”

Thứ nhất, vì sao tôi gọi Vĩnh Quang bằng “chú”? Vì hắn hơn tôi một giáp, ước chừng cũng phải hai bảy, hai tám tuổi. Vậy mà lại không biết nhục, ngày ngày mặt dày xưng anh gọi em với tôi ngọt sớt. Nghe mà nổi da gà. Thứ hai, vì sao hắn vào được phòng tôi? Vì tôi đơn giản là đã chuyển đến nơi ở mới, có phòng riêng nhưng khóa phòng lại để hai người đàn ông to xác trong nhà giữ. Buồn cười không? Cho dù trước khi đi ngủ tôi có khóa trái cửa phòng kiểu gì thì đêm đến cũng “phải” nhìn thấy mặt anh trai hoặc hắn.

Ngày tôi mới gọi Vĩnh Quang bằng chú, hắn sốc cực độ. Mặt mũi tím tái nhìn tôi chân chân như nhìn kẻ thù chuyền kiếp. Lúc ấy tôi vẫn cười, chào chú liên tù tì một dây không ngừng nghỉ, đến nỗi hắn phải đập cửa bỏ đi đến chiều. Ngày trước tôi cứ mãi thắc mắc, tại sao Hoàng Kiên Chánh không giống học sinh cấp ba? Mặt mũi già dặn, nói chuyện nghe như người lớn, không nặng không nhẹ giọng cứ đều đều. Từ giáo viên đến học sinh, ai cũng như ai lạnh nhạt gói chung một khuôn mẫu. Còn Vĩnh Quang thì teen hết biết, hâm dở chập mạch muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Vậy nên dù đã gần ba mươi tuổi nhưng tôi vẫn không thấy hắn giống một người trưởng thành.

- Chú cần người tâm sự thì qua tìm anh trai cháu ấy. Đàn ông với nhau dễ nói chuyện hơn, cháu nhỏ tuổi biết gì đâu mà nói.

Chẳng ngoài dự liệu, mặt Vĩnh Quang lại bắt đầu tím rìm. Hắn nhìn tôi chân chân, có vẻ khá tức. Nhưng tức thì ích gì? So với vết sẹo hắn cùng ông anh trai quý hóa kia cửa vào tim tôi, thì nhiều đây có đáng gì?

- Tám chuyện nhiều đây là đủ rồi, về đi!

Tôi học anh trai nói chuyện lạnh nhạt, tôi học anh ta cách nói không đầu không đuôi. Chẳng cần chủ ngữ vị ngữ, chỉ cần đủ nội dung là được rồi.

Vĩnh Quang chẳng nhúc nhích lấy một cái, hắn ngồi im trên ghế. Đôi mắt đen láy nhìn tôi yếu ớt, đầy mệt mỏi. Qua một lúc lâu, chẳng hiểu nghĩ gì lại đứng lên đi về. Đương lúc bước ngang qua tôi, hắn khẽ thủ thỉ, nói như cho tôi nghe mà như không phải, tự cười bản thân mà lại giống độc thoại.

- Hóa ra... tìm ta chẳng lạnh như ta vẫn nghĩ...

Tôi cắn chặt môi, cố không chạy theo cho hắn một cái bạt tai. Vì tôi biết, mình không còn là Lưu Việt An của ngày trước nữa. Tôi bây giờ đã khác rồi, khác xưa nhiều rồi.

Vĩnh Quang thích tôi! Hắn nói vậy, hắn nói hắn thích tôi. Hắn còn nói mình luôn cảm thấy khó chịu khi tôi và Trần Tiến lúc nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng. Rằng giữa nam và nữ đời nào tồn tại tình bạn? Có chăng chỉ là tình yêu mà thôi. Và thứ “trái cấm” ấy thường đến không cùng một lúc. Vì tôi với Trần Tiến lớn lên bên nhau, nên các mối quan hệ trên phương diện tình cảm thường không rõ ràng rành mạch. Có những thứ rất dễ nhầm lẫn, mà bản thân người trong cuộc thường không nhận ra. Bạn thân đồng nghĩa với thói quen, mà thói quen thì rất khó bỏ. Vì vậy hắn không muốn tôi đánh đồng giữa quan tâm chăm sóc và bảo vệ che trở làm một. Hắn không muốn một ngày tôi nhận ra mình và Trần Tiến đã cách khá xa vạch tình bạn. Nực cười. Nhưng hắn lại không biết đến một điều: “Mình chẳng là gì, chẳng là cái thứ gì để yêu cầu người khác phải thế này thế nọ.”

Tôi với Trần Tiến chơi thân, điều ấy ai cũng biết. Quan hệ giữa tôi với nó rất tốt, điều ấy ai cũng biết. Tôi với Trần Tiến thường xuyên đánh nhau, thường xuyên xích mích, điều ấy ai cũng biết. Trần Tiến luôn là đứa bắt nạt tôi và luôn là đứa nhe nanh múa vuốt khi người khác “dám” bắt nạt tôi, điều ấy ai cũng biết. Nhỏ là vậy, lớn cũng vậy. Thử hỏi bao giờ tôi mới “được” thấy mình và Trần Tiến đã đi xa vạch tình bạn? Thử hỏi cái thứ “trái cấm” ấy đến không cùng lúc là đến như thế nào? Là sẽ chẳng thế nào cả, bạn thân thì sẽ chỉ là bạn thân thôi.

Vĩnh Quang không muốn tôi chơi thân với Trần Tiến đơn giản là hắn ích kỉ. Là hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ Hoàng Kiên Chánh giao cho mình một cách xuất sắc, là hắn muốn tiền cát-xê cho vụ này tăng lên, là hắn muốn mau mau thoát khỏi tôi – đứa con gái khó tính khó chiều. Chứ Vĩnh Quang, hắn nào có thích tôi. Mà có đi chẳng nữa thì cái thứ tình cảm giẻ rách ấy cũng chẳng đáng một xu. Nếu thực sự là thích tôi, hắn đã chẳng để tiền chi phối cảm xúc. Nếu thực sự là thích tôi, chắc chắn hắn phải biết gia đình với tôi quan trọng đến nhường nào. Nhưng sự thật thì sao? Tất cả đều là nói suông, là võ miệng. Hệt như Lý Ngân, nó từng nói mình tin tưởng tôi, tin tôi không bao giờ làm ra mấy cái chuyện ấy. Nhưng kết quả thì sao? Kết quả là nó chọn tin Hoàng Kiên Chánh chứ nhất quyết không chịu tin tôi. Vậy đấy! Chẳng ai bằng được Trần Tiến. Chẳng ai bằng được người ấy, người nguyên tin tôi vô điều kiện.

Khép lại cánh cửa phòng, tôi ngồi bệt xuống đất, hai tay tự động ôm lấy chân, vùi mặt vào đầu gối. Tôi mệt lắm rồi, mệt mỗi lúc mệt, mệt với cái cuộc sống chất chứa toàn là hận thù này lắm rồi. Tôi cần ba, cần mẹ, cần gia đình ngày trước, cần một chút tình thương, cần có thứ gì đó lấp đầy khoảng trống trong tôi.

Có lúc tôi tự hỏi bản thân, tại sao không bỏ đi? Tại vì tôi biết mình chẳng còn nơi nào để đi và Hoàng Kiên Chánh, hắn chắc gì đã để tôi đi dễ dàng như vậy. Mà có đi chẳng nữa thì tôi biết đi đâu về đâu bây giờ? Tôi thừa hiểu rằng đã từ lâu mình chẳng còn nhà để về nữa rồi...

Có những lúc tôi tự an ủi bản thân mình rằng: “Không có nhà để về cũng được, đi đâu cũng được. Miễn sao có thể thoát khỏi nơi đây là được rồi.” Thế nhưng Hoàng Kiên Chánh, người thân duy nhất trên cõi đời này của tôi. Hắn đã tốn bao công sức để giành lấy quyền giám hộ từ tay ba, thì dựa vào cái gì mà hắn ta để cho tôi đi một cách dễ dàng như vậy? Ngay từ đầu lý do đã quá rõ ràng rồi. Mang tôi về đây không phải để nuôi dạy như một người em gái. Mà để chút những buồn bực khổ đau mà hắn đã phải gồng lưng chịu đựng trong suốt thời gian qua.

Có lúc những lúc rảnh rang, có thời gian ngồi không một mình. Tôi thường nghĩ cách thoát khỏi đây và nghĩ xem mình sẽ làm gì để sống nếu ước mơ không tưởng ấy thành hiện thực? Sẽ ra sao nếu tôi cứ thế lưu lạc bên ngoài với hai bàn tay trắng? Không bằng cấp, không trường lớp, tôi sống sao giữa cái xã hội chạy đua kiến thức này? Từ ngày mẹ mất, tôi bỏ bê việc học, chẳng thèm bận tâm xem người ta vất vả ôn thi học kì hai như thế nào. Để rồi giờ đây, đến lớp 11 còn chẳng lên nổi nữa là đòi bằng cấp ba.

Hai mắt nặng trĩu vì khóc nhiều, tôi nặng nề để cõi mộng mị dắt mình đi, để mặc những cơn ác mộng tràn về như thác lũ. Tôi mơ thấy mẹ, mơ thấy mình nằm trong vòng tay bà khóc nhiều biết mấy. Tôi mơ thấy ba, mơ thấy người bước đến xoa đầu tôi dịu hiền, đoạn nói: “Con gái, khổ cho con rồi.”

Tôi lắc đầu lia lịa vội vàng phủ nhận: “Con không khổ.” Thật sự là tôi không khổ. Tôi chỉ thấy mệt mỗi thôi. Hệt như một bông hoa đang kì nở rộ nhưng nhìn đâu cũng chỉ thấy lụi tàn. Lại giống một con cá tung tăng dưới nước bỗng đâu sóng đánh dạt bờ... thoi thóp. Tôi ôm chặt lấy tay ba khóc lóc cầu xin ông: “Cho con theo với, con thấy kiệt quệ và mệt mỏi lắm rồi. Cho con theo với...”

Hoàng Kiên Chánh và ngôi biệt thự ba tầng này, nó tựa như gông xích ngàn cân siết lấy thân tôi không chừa kẽ hở. Thật sự là tôi không thể công nổi nó nữa rồi. Tôi ôm lấy tay ba, mặt sức lắc: “Cho con theo với... đừng bỏ con lại một mình. Cho con theo với...”

RÀO...

Giật mình tỉnh mộng.

Tôi đưa tay lên ngang mặt bôi vè lau chùi thứ nước lạnh băng mà Hoàng Kiên Chánh vừa hắt vào người mình. Buổi sáng thường nhật, “anh trai” luôn chào tôi bằng một gáo nước. Thử hỏi trên đời này, có ai khốn nạn hơn “anh trai” tôi không?

- Sao lại ngủ dưới đất?

Tôi đứng dậy cười gằn, chẳng nói chẳng rằng quay lưng bước thẳng. Tôi ghét nhất người khác hắt nước vào người mình. Nó làm tôi có cảm giác như thể mình là một thứ gì đó dơ bẩn mà người đời muốn gọi rửa.

- Lần sau còn muốn ngủ dưới đất nữa thì nhớ bật điều hòa.

Tôi quay lại nhìn anh trai cười nhạt, hời hợt cảm ơn.

- Anh tốt thật đấy, cảm động muốn chết luôn. – Tôi gạt nhả, nhếch môi cười. – Nếu không nhờ gáo nước lạnh này dội cho tỉnh mộng, tôi còn tưởng anh thương tôi thật đấy.

Hoàng Kiên Chánh không nói gì, hẩn đứng im đó nhìn tôi chân chân cười mếu mớ. Sâu thẳm khóe mắt tất thấy đều là cùng cực bi ai... một thứ cảm xúc khó nói thành lời. Lúc ấy chẳng hiểu bản thân nghĩ gì mà tôi lại đứng cười khích tướng, đoạn bảo:

- Gì thế này? Anh đang ân hận đấy à? Phải không?

BỐP!!!

- Pha trà. – Ngắn gọn xúc tích luôn là tác phong của anh trai tôi. Một con người kiệm lời đến đáng sợ. Tôi đứng im trước cửa phòng lấy tay xoa xoa má, mắt dán chặt vào bóng lưng Hoàng Kiên Chánh đang xa dần mà... cười gằn.

Thay quần áo, vệ sinh cái nhân xong, tôi chạy thẳng xuống nhà bếp bưng ly trà để sẵn trên khay lên phòng khách cho Hoàng Kiên Chánh. Cung kính dâng lên ngang mặt “anh trai” rồi lễ phép thưa:

- Trà của anh.

Hoàng Kiên Chánh nhận lấy tách trà từ tôi mà chẳng buồn đáp lời. Hẩn đứng đưa tách trà ngang mũi, đôi mi dài khê chớp, viền môi cong lên thích thú. Song, chưa đầy một giây sau đó hắt hết ly trà nóng lên người tôi, đoạn bảo:

- Quá nhiều thuốc ngủ, pha lại ly khác.

Cả ly trà nóng hắt thẳng vào người, tôi đau đến nỗi muốn khóc thét lên gọi ba gọi mẹ. Nhưng tôi cũng thừa biết rằng mình đã chẳng còn ba mẹ để gọi nữa rồi, chẳng còn người chạy đến đỡ khi tôi khóc nữa rồi. Tôi biết mình càng tỏ ra yếu đuối bao nhiêu thì anh trai càng hài lòng bấy nhiêu. Vậy nên tôi cắn răng cười nói:

- Ly trước ly sau giống nhau...

- Pha trà. – Hoàng Kiên Chánh lặp lại lần nữa, lẽ dĩ nhiên là anh trai chẳng mảy may quan tâm xem tôi vừa nói gì. Và tôi cũng vậy, tôi chẳng mảy may xem Hoàng Kiên Chánh vừa mới nói gì. Cứ vậy hùng dũng bước ra khỏi phòng khách như thể ta đây không phải tù binh của ai kia. Đi thẳng một mạch ra đến cửa chính, nghênh đón tôi là gió đông thốc lạnh đến nghẹn thở, tôi ấn chặt lồng ngực, vẫn bước đi trong mù mịt, bởi lẽ tìm không ra phương hướng... Tôi như con cá nhỏ lạc lõng giữa đại dương bao la, lại giống một con kiến không đầu vô phương vô hướng. Đang tuổi trăng tròn, nhiệt huyết tràn trề, tôi mặc sức bay nhảy vui cười suốt cả ngày mà có hay... nước biển ngày một lạnh? Không chỉ nước biển ngày một lạnh mà đến cả hơi ẩm một mà tay cũng chẳng còn. Giả dụ có đi chẳng nữa thì đợi tôi phía trước cũng chỉ là một nồi nước sôi đủ luộc chín lục phủ ngũ tạng mà thôi.

Quệt vệt hai hàng nước mắt, tôi nhìn thấy dưới chân mình có một chú kiến nhỏ, chẳng hiểu sao lại cứ bò loanh quanh mãi không thôi. Cúi thấp người để nhìn cho kĩ, ô thì ra chú ta không có đầu. Không đầu? Vậy lấy gì tìm đường về nhà? Nước mắt lại một lần nữa lăn dài trên gò má. Tôi tự thấy mình chẳng thua gì chú ta. Không đầu, vì từ lâu sợi đầu của tôi đã bị anh trai đứt đứt và từ lâu tôi đã chẳng còn nhà để về nữa rồi. Tôi ngồi bệt xuống đất nứt nẻ, tại sao lại vậy? Tôi vốn là một con kiến càng dũng mãnh oai nghiêm, những sao giờ này đến một cái càng cũng không có? Từ rất lâu rồi, hình thành giữa đại não tôi là niềm kiêu hãnh vô bờ bến. Tôi có một gia đình hạnh phúc, có Lý Ngân, có Trần Tiến, có cá tính độc nhất vô nhị. Tôi cứ ngỡ khoác lên người lớp lông nhím sù sì ấy thì sẽ chẳng ai bắt nạt nổi tôi và bản thân tôi sẽ chẳng bao giờ phải chịu tổn thương hay phải nếm qua vị mặn của nước mắt. Đáng ra là vậy. Thế nhưng tại sao, tại sao hết lần này đến lần khác tôi tự dặn lòng rằng: “Không được khóc” vậy mà nước mắt vẫn mặc sức rơi?

Hoàng Kiên Chánh, trả đây, trả lại cho tôi gia đình êm ấm trước kia, trả lại cho tôi Việt An quật cường ngày trước... trả đây...

Bỗng... bàn tay ai đó chạm nhẹ lên gò má tôi, gạt bay hai hàng lệ ấm nóng còn chưa kịp trào ra khỏi khóe mắt. Tôi không ngước mặt lên nhìn vì tôi biết người trước mặt là ai. Đôi tay thon dài thôi là lướt trên gò má tôi, người trước mặt giang rộng vòng tay ôm tôi vào lòng thủ thủ “xin lỗi.”

Nếu là trước kia tôi sẽ đẩy Vĩnh Quang ra, cho hắn một cái bạt tai rồi hùng dũng chửi bới. Cảm thấy vẫn chưa hả giận, tôi sẽ chẳng nề nang gì mà chạy đi nhặt thêm một cục đá sắc nhọn rồi tương thẳng vào đầu tên sắc lang này. Nhưng đấy là “nếu.” Mà những khi con người ta nói “nếu” thì thời khắc ấy cuộc sống đối với bản thân người nói đã quá chất chua rồi.

Tôi bây giờ chẳng còn sức để mà đóng kịch nữa, chẳng còn sức để mà tỏ vẻ cho người khác thấy mình vẫn là con bé Việt An dành hạnh phúc nào nữa. Một mỗi, tôi một mỗi lắm rồi. Cô đơn vùng vẫy giữa vùng trời bao la, trống vắng, hiu quạnh này. Thật sự là tôi không chịu nổi nữa rồi. Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà...

- Việt An, anh sẽ bù đắp cho em. – Vĩnh Quang nhìn tôi nói với giọng điệu hết sức thành khẩn.

Bù đắp à? Anh nói thử xem làm sao bù đắp? So với tất cả những gì các người đã gây ra, nói một câu: “Anh sẽ bù đắp cho em” là có thể xong hết mọi chuyện à? Hay nhỉ? Hay quá nhỉ? Anh dùng tôi để tiếm tiền từ Hoàng Kiên Chánh, giờ này lại lấy số tiền bản tuổi ấy để đắp lên người tôi. Nực cười, thật nực cười. Có câu chuyện hài nào hay hơn thế này nữa không? Có câu an ủi nào nghe tếu hơn thế này nữa không? Bù đắp cơ đấy! Anh có thể dùng tiền mua cha mua mẹ về cho tôi được không? Có thể vừa diễn vai Trần Tiến, vừa diễn vai Lý Ngân, trả lại đôi bạn thân cho tôi được không? Không chứ gì? Vậy thì trừ khi người chết sống lại, còn không thì đừng có mơ...

Tôi nghiêng đầu nhìn Vĩnh Quang cười gằn, nhưng rồi cũng chẳng nói ra cái suy nghĩ vừa mới hình thành trong đại não ấy. Ích gì? Đối lại là lòng thương hại sao? Vậy thì tôi đây chẳng cần cái thứ tình thương giả rách ấy. Hắn cứ giữ lại cho mình đi là vừa rồi.

- Anh biết là anh sai, anh cũng biết là em trách anh...

Trách anh ư? Tôi nào dám. Nhưng tôi hận, hận các người cùng nhau hát bè, cùng nhau diễn kịch rồi biến tôi thành một con rối trong vở kịch đó, một con rối không thể thiếu...

Tôi cứ ngỡ bản thân mình kiên cường lắm, nhưng thật ra không phải. Tôi cũng chỉ là một đứa con gái, cũng có trái tim, cũng sẽ chảy máu...

Ngày nhỏ tôi thích bóng bay, Lý ngân cũng vậy. Có lẽ tình bạn của tôi và nói nên ví như trái bóng bay ấy. Lúc cao trào thì căng tròn son sắc, khi hết hạn thì vỡ òa hư không. Thừa đầu mọi thứ thật đẹp, tình bạn của tôi và Lý Ngân lúc nào cũng hoa mỹ như lớp sơn bên ngoài quả bóng bay. Thực chất thì chống không vô nghĩa hết như lớp khí cacbonic tạo thành nó. Chỉ với một mũi kim nhỏ, nó cũng có thể vỡ đoàn bất cứ lúc nào. Thật sự mà nói tình bạn giữa tôi và Lý Ngân hết như một trái bom ngấm lữ. Vì sao tôi lại nói là ngấm lữ? Vì nó có thể nổ bất cứ lúc nào mà cũng có thể ngủ say vĩnh viễn. Tôi với Lý Ngân thân nhau là vậy, ngỡ rằng thứ tình bạn bền chặt ấy sẽ chẳng có một cây cưa cái kéo nào có thể cắt đứt. Vậy mà chỉ với vài ba tấm ảnh, vài câu nói trong đoạn ghi âm vô nghĩa cũng khiến trái bóng, quả bom tan bành trăm mảnh. Phải chăng cái thứ tình bạn bền chặt mà tôi vẫn thường vỗ ngực tự hào với Trần Tiến ấy từ trước đến nay cũng chỉ mong manh như sợi chỉ. Chỉ là bản thân tôi không nhận ra, chỉ là đến ngày Vĩnh Quang xuất hiện thì tôi mới vỡ lẽ?

Tôi đứng im chẳng nói lời nào, đơn giản là nhìn Vĩnh Quang cười nhạt.

- Em...

Vĩnh Quang bước đến toan chạm vào người tôi. Lúc ấy tôi cũng bước giật lùi về sau nghiêng người nói: “Đừng động vào tôi.” Đừng động vào tôi vì có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng thể bù đắp nổi. Đừng động vào tôi vì sau tất cả, tôi với anh không còn là “trách” mà là “hận”. Đừng động vào tôi vì tuy không thể giải thích bằng lời nhưng tôi muốn dùng hành động để chứng minh bản thân trong sạch. Rằng mình không như lời Lý Ngân nói. Để tự an ủi lòng rằng: “Lý Ngân không xấu, chỉ là nó bị Vĩnh Quang, người mình thương dùng tình cảm để mưu cầu chuộc lợi.” Nghĩ thì nhiều nhưng nói chẳng bao nhiêu. Tôi đứng im nhìn Vĩnh Quang cười nhạt rồi quay lưng đi thẳng.

.

.

.

Tôi cuộn người, ngồi bó gối trên ban công tầng hai. Bỏ mặc mái tóc dài đùa nghịch cùng gió, bỏ mặc bó nắng rủ dề chơi cùng. Tôi cười nhạt, lịch sự từ chối khéo, là rằng: “Tâm trạng không được vui.” Nhưng mấy ai biết điều? Lôi qua kéo lại, vô tình những thứ tươi đẹp của thiên nhiên ấy lại đánh lên một que diêm trong tôi. Yêu thương gói ghém bao ngày qua bỗng bùng vỡ òa như bọt nước. Từng đợt sóng tràn về, tôi ngụp lặn giữa biển lệ mặn chát, tưởng như có người đem muối sát đầy tim. Dồn dập nhấp nhô, từng đoạn bằng khúc nhạc, ở một nơi xa, tôi thấy bản thân hạnh phúc đến nhường nào...

- Lại độc thoại nội tâm nữa rồi.

Giật mình vì sau lưng có tiếng người nói. Tôi vội quay đầu lại, muốn nhìn xem đó là ai nhưng cái cổ lại cứng ngắc không chịu nghe lời. Không, không phải nó không chịu nghe lời mà là không thể nghe lời. Vì anh trai tôi, Hoàng Kiên Chánh. Anh ta dùng đôi tay rắn thép của mình bóp chặt cổ tôi, nghiêng rằng nói:

- Cười ngô nghê gì vậy em gái? Lại nhớ đến cái gia đình mục nát ấy nữa à?

Tôi không đáp lời mà tiếp tục ngồi im nhìn về phía trước. Hôm nay anh ta lại uống rượu, lại say. Mà những lúc say thì hẳn biến thành một con người khác hẳn, có lúc tôi từng nghĩ: “Phải không? Anh ta là người đa nhân cách?”

- Có gì đáng nhìn? – Hoàng Kiên Chánh nắm lấy cổ áo tôi lôi dậy, kéo thẳng vào trong. Song đẩy tôi vào góc phòng, cái nơi mà tôi sợ nhất trên thế gian này. Nước mắt được dịp trào ra như dề vỡ. Tôi thu chân vùi mặt vào đầu gối, lưng áp sát tường, hai tay ôm lấy chân tự bảo vệ mình. Tôi cắn chặt môi, cố không bật ra tiếng khóc...

Đây không phải là lần đầu tiên Hoàng Kiên Chánh đánh tôi. Lần trước cũng vậy, lần trước nữa cũng vậy. Anh ta tháo thắt lưng da ra quất vào người tôi song ngựa cổ lên nhìn trần nhà... khóc. Hoàng Kiên Chánh đánh tôi song lại chạy đến ôm tôi vào lòng dỗ dành xin lỗi. Dỗ rằng anh nhớ mẹ, nhớ ba, nhớ gia đình trước đó từng ấm êm hạnh phúc. Rằng anh thương tôi rất nhiều, rằng mọi chuyện anh làm chỉ vì muốn mẹ quay về bên anh, muốn mẹ dẫn tôi về sống với anh. Rằng anh muốn một nhà ba người có mẹ có con, có anh có em cùng nhau sống hết quãng đời còn lại. Hoàng Kiên Chánh còn nói hẳn biết tôi không có lỗi, nhưng vì sự đố kỵ của bản thân, hẳn muốn tôi cũng phải biết đến cái gì gọi là đau khổ.

Hoàng Kiên Chánh khẽ nói lỏng vòng ôm, hẳn nhìn tôi với đôi mắt ngập đầy nước khẽ nói:

- Việt An, anh xin lỗi, có đau lắm không? Anh xin lỗi... – Hoàng Kiên Chánh khóc nghẹn ngào, hẳn xoa xoa thối thối cánh tay bị quất đến tím đen của tôi liên tục nói “xin lỗi”. Nước mắt lại một lần nữa lăn dài trên gò má. Lần này tôi không biết mình khóc vì đau hay khóc vì thương Hoàng Kiên Chánh.

Tôi nâng tay chạm nhẹ lên gò má “anh trai”, từ tốn gạt đi hai hàng nước mắt. Tôi biết suốt thời gian qua, Hoàng Kiên Chánh đã phải chịu bao đau khổ. Nhưng tôi cũng biết thời gian vừa qua, vì ai mà tôi phải gánh trên vai những khổ đau.

- Nếu có thể quay trở lại... anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa có đúng không? – Hoàng Kiên Chánh hơi hoảng hốt, rồi hình như trong ánh mắt anh nhìn tôi tựa đầy khó nhọc, xiêu vẹo màu thời gian. Tôi thấy trước mắt dần nhạt nhòa, vậy mà vẫn cười bảo: – Anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa có đúng không? Có đúng không... anh... – Tôi chồm người tới ôm chặt lấy cổ Hoàng Kiên Chánh nức nở, anh cũng dang tay ôm chặt lấy tôi vào lòng không buông. Vết thương lòng anh rạch lên tim tôi quá lớn, nó sâu hun hút tựa vực thẳm tôi vẫn nằm chiêm bao. Tôi biết Hoàng Kiên Chánh không muốn vậy, dù là cố ý nhưng tận sâu tiềm thức anh nào muốn làm tổn thương tôi. Chỉ là bản thân đang vật lộn với căn bệnh hiểm nghèo thì mấy ai để tâm nỗi đau người khác cùng mang? Cũng vì lẽ đó, anh tự biến mình thành một con sâu rượu, ném bản thân vào chốn men say, thậm chí mong thứ nước đắng cay ấy có thể khóa lấp những chất chua mà cuộc đời trút lên anh.

- Việt An, sau tất cả, liệu anh còn có thể quay đầu được nữa không?

Tôi nghe tim mình vỡ vụn, sau tất cả, liệu tôi có thể than thứ cho anh được nữa không?

Hơi ẩm dần mất đi, Hoàng Kiên Chánh buông thõng hai tay, thôi không ôm ấy tôi xin lỗi nữa. Anh ngồi bệt xuống nền gạch lạnh băng, đôi mắt sưng đỏ nhìn tôi đầy sót sa. Tôi biết mà, tôi biết là anh không muốn làm tổn thương tôi mà.

- Anh...

Tôi rụt rè nắm lấy ngón tay áp út của Hoàng Kiên Chánh. Tôi muốn nói cho anh biết rằng: “Đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại.” Chỉ cần anh chịu quay đầu, không gì là không thể. Thế nhưng nét u sầu trên mặt Hoàng Kiên Chánh chợt vụt tắt. Nó biến mất nhanh đến mức tưởng như trước đó chưa từng tồn tại. Chưa từng tồn tại. Tôi hoảng hốt, cố sống cố chết nắm chặt lấy ngón tay áp của Hoàng Kiên Chánh không buông. Tôi không tin, tôi không muốn mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu mà đã phải quay về vạch xuất phát. Nhưng rồi sau mọi cố gắng, đổi lại vẫn là cái bạt tai thường nhật. Hoàng Kiên Chánh giằng tay ra khỏi tay tôi. Từ trên cao anh chiếu xuống tôi cái nhìn khinh bỉ, viền môi cong lên đầy vẻ ngạo mạn, giễu cợt nói:

- Cô giỏi diễn lắm. Nhưng không qua được mắt anh đâu, Việt An ạ.

Tôi cắn chặt môi, cố không bật ra tiếng khóc. Sau mọi cố gắng, đổi lại vẫn là coi khinh.

- Tôi không sai. Việt An, tôi không sai. Vậy thì dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà cô dám nói rằng sẽ tha thứ cho tôi nếu tôi chịu quay đầu lại? Cô không thử nhìn lại bản thân mình trong gương xem mình là cái gì mà đòi tha thứ cho người khác? Cô chỉ là đồ dư thừa, là của dư thừa của xã hội thôi có hiểu không? Nếu không có cô, tôi vẫn là cậu ấm, vẫn là đại thiếu gia nhà họ Hoàng. Không có cô tôi vẫn có thể có anh em ruột thịt. Cô dựa vào cái gì mà đòi làm em gái tôi? Không có cô, không có Lưu Hùng, tôi đã chẳng phải sống giống như con kí sinh sinh trùng trong thân xác thối rữa? Đáng ra cô không nên đến thế giới này, đáng ra cô nên chết từ khi mới lọt lòng mới đúng Việt An ạ.

- Tôi không có lỗi, tôi không có lỗi, là các người có lỗi với tôi trước. Là ông bố nuôi của cô cướp mất mẹ tôi trước. Là ông ta hại bố tôi, hại ông mất vợ đến phát điên, hại chết ông. Hại tôi suýt chút nữa thì đánh rơi cả sản nghiệp vào tay chú họ. Là các người, là các người có lỗi với tôi trước.

Thì ra tôi vốn dĩ không nên đến thế giới này. Thì ra sự tồn tại của tôi trên thế giới này lại làm người khác đau khổ đến vậy. Thì ra sau 16 năm sống trên nước mắt của người khác để một ngày biết rằng mình chỉ là của dư thừa, chỉ là đồ bỏ đi, sinh mạng không đáng đồng tiền. Thì ra nếu tôi không xuất hiện trên thế giới này, ở đâu đó người ta sẽ được hạnh phúc. Và ba sẽ không chết, mẹ sẽ không chết, bố Hoàng Kiên Chánh cũng sẽ không chết. Thì ra ba mạng người ấy đều là tôi hại chết. Thì ra tôi là kẻ gián tiếp dẫn đến cái chết của họ chứ không phải Hoàng Kiên Chánh cũng không phải Vĩnh Quang.

Sống 16 năm để đến một ngày biết rằng mình nên chết từ thừa lọt lòng mới đúng.

Sống 16 năm để đến một ngày biết rằng mình là đồ thừa.

- Anh... Anh Chánh, em... xin lỗi...

Gì thế này? Lại khóc nữa rồi. Việt An ngốc này, từ bao giờ mà mày lại trở nên ủy mị như thế? Yên nào, đừng làm loạn chứ!

Tôi mím chặt môi cố nuốt dòng lệ đắng vào trong, cố không cho mình khóc nhưng chẳng thế nào... nước mắt thì nhau rơi, tôi chẳng thế nào, chẳng thế nào cản nó lại được.

- Anh Chánh, em xin lỗi, đáng ra em không nên đến thế giới này.

Tôi quay người chạy vội ra ban công, như một chú chim tung mình giữa trời, không may do dự vượn người lao xuống. Tôi biết rằng đời mình dưới kia không phải nệm dày tám mét, dưới kia vô số đá lởm chởm, ngã xuống chỉ có thịt nát xương tan. Tôi biết ngã từ tầng hai xuống không phải chuyện đùa. Nhưng tôi cũng biết thời khắc này quay đầu lại, đối với anh trai tôi vẫn chỉ là một đứa con ghẻ.

- KHÔNG!!! Việt An, không...

Trời xanh thật!

Tôi thấy trước mắt mình dần nhạt nhòa. Tôi thấy căn nhà nhỏ của tôi. Nơi ấy có ba có mẹ, họ đang vẫy tay gọi tôi, gọi tôi về ăn cơm. Tôi nhìn thấy Trần Tiến, thấy nó đang dựng xe đạp trước cửa nhà và đứng cười với tôi. Tôi nhìn thấy Lý Ngân, thấy nó khoe có món đồ handmade mới làm rất đẹp, nói rằng muốn tặng cho tôi. Sau cùng tôi còn thấy lúc ấy mình đã cười rất tươi, rất hạnh phúc.

Tôi yên lòng nhắm mắt, trút hơi thở cuối cùng.

Nơi đất khách quên người, dường như có ai đó ôm lấy tôi thủ thỉ xin lỗi.

.
. .

Còn kịp không cho một lời “xin lỗi”?

Nước mắt mặn chát hòa cùng máu tươi.

Linh hồn rách toạc ném bên thể xác.

Liệu viết thương này... còn có ngày lành?

Ry Hanna Lê Quỳnh (Quỳnh Rym).

==== The End =====

18. – Ngoại Truyện

Ước gì trái tim tôi là một củ Hành Tây.

Ai làm tôi đau, người ấy sẽ phải khóc!

.
. .

Chiều tháng ba, trời nhả nắng vàng. Nắng đua nhau rót xuống nhân gian thành từng lớp dày, rất dày. Vô số nắng bị gió cản lại thổi bay lên cao. Ở một góc khác, nơi khoảng trời phẳng lặng. Nắng tiếp tục rơi xuống thành từng lớp dày, rất dày. Chúng bỏ quên khắp lòng đường nhộn nhịp, tùy tiện hòa mình vào dòng xe tấp nập hay vỉa hè không ngớt tiếng bước chân. Nắng tinh ranh làm như vô tình “nghe lén” vài ba câu chuyện không nên nghe, vài ba mẫu đối thoại của những người qua đường. Gom góp thành một bức họa muôn màu song tấm tắc khen vùng trời này thật rộn ràng nhộn nhịp.

Kiên Chánh nắm chặt lấy bàn tay mềm mại, áp áp của Việt An – cô em gái nhỏ. Anh dắt cô bé đi dạo phố, mua cho cô những thứ mình thích. Vì Kiên Chánh “thèm” nhìn thấy Việt An cười hạnh phúc khi nhận được những thức quà vô nghĩa từ anh. Mặc xác những ánh mắt tò mò hay thương hại của người qua đường. Kiên Chánh xoa đầu em gái, cưng nựng hỏi:

- Muốn anh dẫn đi đâu chơi nữa?

Việt An sị mặt không đáp lời anh song bấu môi chỉ chỉ vào đôi giày trượt đang được người nào đó cầm trên tay mà ra điều kiện:

- Em muốn giày trượt.

- Không được. Em không biết trượt, sẽ ngã đấy. Hơn nữa người qua đường đông lắm, không an toàn đâu.

- Đâu cái đầu anh đấy! – Việt An dùng dằng bỏ đi, hậm hực trách: – Nói là mua cho em mà cứ giữ khư khư bên người là sao?

Chiều về, ánh dương ngày càng nhạt. Cái bóng của Kiên Chánh đổ dài trên vỉa hè, kéo lê từng bước chân mệt nhọc, hừ quạnh. Anh đưa tay lên quệt ngang khóe mắt, nơi có thứ nước mặn chát đang trực trào ra. Hướng mắt về dáng người nhỏ bé trước mặt, Kiên Chánh bật cười khi thấy Việt An đang nhún nhảy trên đầu mình. À không, đáng ra phải là trên đầu cái bóng của mình mới đúng.

Ở nơi đó, khuôn mặt xinh đẹp xụ xuống tỏ vẻ đang giận. Đôi mắt to tròn ngập màu nắng khê nheo đầy quái chiêu, viền môi hếch lên thách thức. Việt An lại tiếp tục đặt điều kiện:

- Đưa giày cho em hay muốn nát đầu? – Cô bé chỉ chỉ xuống cái bóng dưới chân cười quỷ dị.
- Có giỏi thì dẫm nát đi. Dù gì thì đường cũng là của chung. – Kiên Chánh nhún vai, lười biếng đáp.
- Anh...

Thấy “bé cưng” cứng họng, Kiên Chánh khá hả hê. Anh bước đến nghiêng đầu nhìn em gái, nheo mắt cười. Nom cái kiểu cười ấy sao mà ti tiện quá thể?

- Ăn kem nhé!

Việt An đảo mắt một vòng, tỏ vẻ ngây thơ. Dù rằng ai ai cũng biết con bé ngây thơ theo kiểu “quạt chết voi”.

Kiên Chánh nhướm mày nhìn em gái đang nhăn trán suy tư mà cười thầm. Bản mặt vô lại đúng kiểu sắp được xem trò vui. Anh thừa biết bộ não nhỏ bé kia đang nghĩ gì. Chắc hẳn thời khắc này, Việt An đang đứng giữa ranh giới “ăn và lòng tự trọng”.

- Sao nào? Đã nghĩ xong chưa?

.
. .
.

Ngồi nhìn Việt An soi tái hết ly kem này đến ly kem khác, Kiên Chánh cũng chỉ là ngồi đó cười tự giễu – một nụ cười đắng. Cười vì không biết nên vui hay buồn trước cái cảnh em gái ăn kem trừ cơm hay là vô tình nghe được vài mẩu đối thoại của mấy cô nhân viên phục vụ gần đó.

Có lẽ vì quá ngại và cũng có lẽ vì không muốn biến mình thành nam chính trong mấy câu chuyện phiếm nhợt nhạt. Kiên Chánh huých nhẹ cùi trỏ vào tay Việt An, khê nhắc mà cũng khê trêu:

- Con gái con đũa, ai lại ăn hồng học như trâu thế?
- Mặc xác em, mặc mớ gì đến anh?
- Cũng muốn “mặc em” lắm, nhưng mà “mặc em thì ôi mặt anh”. – Nói rồi, anh khê nâng ngón trỏ lên, chỉ chỉ vào hai cô nhân viên phục vụ đang đứng xì xầm gần đó.

Hai cô gái trẻ giật mình vì cái chỉ tay không mấy thiện cảm của khách hàng. Rồi chợt nhận ra, cách đó vài giây mình vừa mới nói xấu người ta thế nên cuống cuống lùi vào góc bếp hay kiếm có bê đĩa hoa quả lên bàn trên để lánh mặt.

- Anh có tài dọa người thật đấy! – Việt An khịt mũi nhìn theo bóng lưng hai cô gái tuổi đương còn trẻ, mặt tái như tàu lá chuối đang vội vàng trốn chạy.

Kiên Chánh không đáp lời em gái, chôn sâu đáy mắt toàn là cùng cực bi ai. Thứ đau khổ ấy hóa chẳng là ân hận đến quặn lòng?

- Về thôi, muộn rồi. – Anh đứng dậy cầm lấy áo khoác ngoài cũng như đôi giày trượt đang để dưới chân song tiến thẳng đến quầy ba tính tiền.

Cô nhân viên phục vụ nhìn Kiên Chánh rồi lại nghiêng đầu nhìn bàn kem còn nguyên của vị khách trước mặt, bèn lên hỏi:

- Người quý khách đợi lại không đến ạ?

Cô gái trẻ hỏi vậy là có lý do. Ngày nào Kiên Chánh cũng đến đây một mình, nói chuyện một mình và khóc một mình.

Kiên Chánh vốn sống nội tâm nên anh không muốn người ngoài biết quá nhiều về đời chuyện đời tư của mình. Nhất là những cô gái thích buôn chuyện như cô nhân viên hay tò mò về những thứ không đâu trước mặt. Thế nên Kiên Chánh không đáp lời mà chỉ khẽ cười rồi nhận lấy hóa đơn song đẩy cửa bước ra ngoài.

- Người đầu mà lạnh lùng thế không biết?
- Không chỉ lạnh lùng thôi đâu, mà còn bị điên nữa.
- Ừ tiếc thật, đẹp trai thế mà lại...

.

.

.

Khác xa với không gian yên tĩnh bên những bản nhạc Ballad buồn trong kia là lòng đường tấp lập người qua lại. Dòng xe bốn bánh vội vã nối đuôi nhau để rồi mất dần ở vùng trời xa xăm vô định hay vội vã quẹo sang một hướng khác song cũng mất tăm.

Việt An đứng trước cửa quán Keeng đợi Kiên Chánh tính tiền. Vòng hai tay trước ngực, cô bé khẽ nhăn trán nhìn về phía trước như đang suy tư chuyện gì đó trọng đại lắm. Thi thoảng lại liếm môi, “chẹp” một tiếng rồi khẽ lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm cái xã hội này đến cực hạn.

- Thôi ngay cái kiêu ngạo nguầy đầu rồi cười khốn khổ ấy đi. Ai không biết lại nghĩ em bị làm sao đấy!

Việt An cực kì không vui trước lời nhận xét chín phần chê một phần nhắc của anh trai. Cô bé hậm hực dẫu môi lên hỏi vặn lại:

- Bị làm sao là bị làm sao? Có anh bị làm sao đấy!
- Được rồi, về thôi, muộn lắm rồi.

Ai nói Kiên Chánh không đợi được người? Ai nói người anh đợi mãi mãi không đến? Chỉ là người con gái ấy đang đợi anh ở một nơi khác, nơi người ngoài không bao giờ biết đến mà thôi!

Bụp!

Vĩnh Quang từ đâu chạy đến giáng một đòn vào ám trái Kiên Chánh, làm anh chao đảo suýt ngã. Vừa khi định thần lại, biết mình bị đánh mà không rõ nguyên do. Kiên Chánh liếm môi, đưa tay lên sờ má trái rồi lấp tức lao đến túm cổ áo Vĩnh Quang gằng giọng hỏi:

- Cậu điên đấy à? Tại sao lại đánh tôi?
- Tại sao lại đánh cậu à? Đánh cho cậu tỉnh, tôi phải đánh cho cậu tỉnh. – Nói rồi Vĩnh Quang lại dấm thật mạnh vào bụng Kiên Chánh, làm khuôn mặt đẹp trai nhăn lại vì đau. Anh khẽ gấp người ôm lấy bụng song ngồi bệt dưới lòng đường hét lên:
- Cậu điên rồi đấy có phải không?
- Tôi điên? Tôi chính là bị cậu làm cho điên rồi. Tỉnh lại đi Kiên Chánh, cậu tỉnh lại đi. Việt An mất rồi, Việt An mất lâu rồi. Cậu cứ thế này con bé cũng không sống lại đâu.

Anh biết! Dĩ nhiên là anh biết Việt An đã mất lâu rồi. Nhưng làm sao chấp nhận nỗi khi mà...

10 tuổi, tro mắt nhìn bố chết dần chết mòn vì mẹ bỏ đi.

28 tuổi gián tiếp dẫn đến cái chết của mẹ

28 tuổi, một lần nữa sấm tròn vai sát nhân, hai tay dâng em gái cho thần chết.

Vậy thì nỗi đau này, nỗi đau này làm sao để quên khi nó mãi mãi là một vết cứa không lành miệng và càng ngày càng rách to, rách toạc?

- Tổ phải làm sao đây? Tổ phải làm sao đây? Thà là say suốt đời tổ cũng không muốn tỉnh lại.

Vĩnh Quang đứng im nhìn người con trai 28 tuổi ngồi bệt dưới đường khóc đòi em gái. 28 tuổi à? Có khi còn chẳng bằng đứa trẻ 8 tuổi khóc đòi kẹo ấy chứ!

Vĩnh Quang nhìn đôi giày trượt quăng lăn lóc bên vệ đường cười đắng. Nguyên do Kiên Chánh mua giày trượt tặng Việt An là: ngày còn giả làm học sinh trường Mạn Thanh. Có lần Kiên Chánh cùng Vĩnh Quang từng thấy Việt An và Trần Tiến đứng giữa sân trường đánh nhau dành giày trượt.

Trần Tiến cao hơn Việt An rất nhiều. Nhóc ta biết lợi thế ấy của mình nên rất hay tự đắc gọi Việt An là: “Bé lùn của anh.” Con gái được người đời gán cho cái mác “phái đẹp” thì ai lại tự đi nhận mình xấu bao giờ? Chính vì lẽ đó, Việt An dẫm chân bình bịch lên cái bóng đổ dài trên nền gạch trong sân sân trường của Trần Tiến mà dọa nạt. Không những thế, con bé còn uy hiếp, đe dọa, nũng nịu hay nịnh bợ cậu nhóc chỉ để mượn cho bằng được đôi giày mới tinh kia đeo thử một lần.

- Đã không biết trượt rồi mà còn đua đòi. Ngã dập răng có ngày.

- Mặc xác tao. Ngã dập răng dập lợi là chuyện của tao. Thế giờ mày có ượng không?

- Không! – Trần Tiến cười hì hì tiếp lời. – Ra đây, thơm vào má một cái thật kêu rồi anh ượng.

Việt An trừng mắt nhìn bản mặt đều giả không kém phần ti tiện của Trần Tiến cười gằn. Cô bé đón cái môi vĩ đại lên song ngoáy ngoáy cái mông dít bỏ đi. Dứt khoát không bao giờ thực hiện điều kiện vô lí ấy của Trần Tiến. Nom cái dáng vẻ đó, chao ôi đánh đá không khác gì Thị Nở trong truyện ngắn “Chí Phèo” của Đại văn hào Nam Cao.

Dứt mình ra khỏi dòng kí ức êm đềm tựa con sông luôn chảy hiền hòa không ngừng nghỉ. Vĩnh Quang giật mình khi thấy người đi đường đua nhau tùm năm tùm ba chỉ chỗ vào hấn và Hoàng Kiên Chánh song xì xầm bàn tán hỏi chuyện gì đã xảy ra. Có người thật thà nói không biết, có người lại nổi hứng đi vin vào mấy câu độc thoại vô nghĩa của Kiên Chánh mà dựng chuyện.

- Ôi dào, chắc là đánh nhau vì gái rồi. Thanh niên thời nay đúng thật là...

Người đời luôn vậy. Họ lúc nào cũng im lặng hay giữ thái độ trung lập trước những thứ mình biết rõ. Và luôn đoán bừa hay rủ nhau bình phẩm đời tư của người lạ một cách mù quáng lan man.

- Kiên Chánh, đứng dậy, về nhà với tôi. – Vĩnh Quang chạy đến đỡ lấy vai Hoàng Kiên Chánh rồi lôi cậu ta về nhà bằng một lực không hề nhẹ.

- Đứng. Tôi không muốn.

- Đứng làm ồn nữa, đây là đường quốc lộ đấy. Có gì về nhà rồi nói.

- Không, tôi không muốn. Tôi không muốn. – Kiên Chánh lấy tay đầm bùm bụp vào ngực mình, đoạn tiếp lời: – Đau lắm. Đau lắm đấy.

Cầm trên tay đôi giày trượt, một mình lang thang khắp đó đây, độc thoại một mình và cười một mình. Không phải Kiên Chánh không nhìn thấy những ánh mắt tò mò hay thương hại của người đi đường. Chỉ là anh lờ đi tất cả. Lờ đi để có thể tiếp tục sống trong thế giới đầy ắp tiếng cười mình hằng mơ ước. Kiên Chánh cũng biết hai cô nhân viên phục vụ xì xầm không phải chê thói hư tật xấu của Việt An. Mà là đang thắc mắc tại sao lúc nào anh cũng nhìn sang ghế bên cạnh song khóc một mình.

Vĩnh Quang thoáng ngập ngừng, sau cùng vẫn không kìm được lòng mà hỏi:

- Kiên Chánh, nếu có thể quay trở lại...

Câu nghi vấn bị bỏ lửng vì người hỏi lẫn người bị hỏi đều biết giả thiết “nếu” mà tồn tại thì còn người ta đã chẳng phải đau khổ đến mức này.

Thế rồi, tia nắng cuối cùng cùng vụt tắt. Ngày qua rồi, nắng cũng đi rồi.